

A
H A D V E Z É R

ÉS

A HADTUDOMÁNY ALAPELVEI

AZ

ÚJABBKORI HADJÁRATOK TÖRTÉNETEVEL

FELVILÁGOSÍTVA.

ÍRTA

ASBÓTH LAJOS.

Nem a sokaság és tudatlan nyers erő, hanem a
tudomány és ügyes gyakorlat vívja ki a győzelmet.

MÁSODIK KÖTET.

PESTEN.

KIADJA HECKENAST GUSZTÁV.

MDCCCLXIII.

A.

H A D V E Z É R.

ÍRTA

ASBÓTH LAJOS.

Pest, 1863. Nyomatott Landerer és Heckenastnál.

Harmadik szakasz.

A szabadságharcz befejezésétől a jelen korig.

Bár a szent szövetségnek az európai béke fentartására s a népek jóllétére és boldogítására törekvő kötésnek kellett volna lennie s bár — mint a szabadságharcz kifolyása — ép a szabad eszméknek, mint az emberiség szellemi fejlődése szükséges tényezőinek s a felebaráti és testvéri szeretetre fektetett népegységnek előmozdítására, gyarapítására czélozhatott csak: mind e mellett nagy hamar tisztán dynasticus érdekű és a szoros legitimitás elveit védő szerződéssé fajúlt. A népeket az ő érdekeiket illető ügyekben nem igen kérdezték, de annál inkább siettek minden életjelt még csirájában elfojtani, ha itt-ott hangosabb szózatok emelkedtek.

Így történt, hogy Ausztria 1821-ben a nápolyi és sardiniai mozgalmakat, Franciaország pedig 1823-ban a spanyolországi forrongást elnyomta; de mi több, mikor a szultán keresztyén alattvalói a borzasztó nyomás ellen felkeltek és szabadságukat kivívni akarták: a keresztyén szent szövetség, keresztyén alattvalói ellen,

még ezt is segítette, csupán azért, hogy a status quo fen-
tartassék és a legitimitás elve sérelmet ne szenvedjen.

Az első szakadást ezen szent szövetségben Sándor
czár halála (1825-ben) idézte elő, kinek utódja inkább
I. Péter hagyományos politikáját követte, s midőn
1826-ban Mehmed Ali egyiptomi pasa a görög lázadás
elnyomására a szultánnak segítségére ment, a görög
földet tüzzel vassal pusztította, népét irtotta s kegyet-
len dúlása által Európa rokonszenvét a görögök törek-
vései iránt felébreszté : akkor Miklós czár a francia
és angol kormányt felszólította, vessenek e borzasztó
eljárásnak véget s kényszerítsék a török kormányt
arra, hogy keresztyén alattvalóinak legalább némi
engedményeket adjon. — E felszólítás folytán jött az-
után létre az 1827. július 6-diki szerződés, melynek
következtében az egyesült angol-francia és orosz hajó-
had a török és egyiptomi hajóhadat Navarinnál telje-
sen tönkre tette, mire pár esztendővel később 1832-ben
Görögország független királysággá lett.

Az orosz kormánynak mindig mélyebbre és
mélyebbre ható avatkozása a keleti ügyekbe az angol
és ausztriai kormányt bizalmatlanná tette s midőn e
két hatalom Törökországot titkos részvételével és pár-
tolásával szüntelenül gyámolítaná, a török kormány
ebben támpontot nyerve, Oroszország ellen háborút
indított. Így keletkezett az 1828—29-ki hadjárat, mely-
ben az oroszok Európában egész Adrianopolig, Asiában

Erzerum várán túl Trapezuntig győzelmesen nyomultak s Törökországot gyászos és függetlenségét nagymértékben veszélyeztető békekötésre kényszerítették.

A párisi juliusi napok 1831-ben az idősebb Bourbon ágat a tróntól megfosztották s az Orléansokat ültették belé. Ez a legitimitás elvén nagy csorbát ejtett, de ez események egyáltalán az európai status quóban oly nagy változásokat idéztek elő, hogy általuk a szent szövetség hatásköre nagyon meg lön szorítva.

A brüsseli felkelés 1830. augusztus 25-dikén a belga királyságot hozta létre, mi által Németalföld két részre szakadt.

Németországban és Svájcban zendülések támadtak, melyekre az alkotmányokban oly változások következtek, mik a szent szövetség irányát mélyen megrendítették.

A november 29-dikén kitört varsói forradalom s a rá következő általános fölkelés Lengyelországban, melynek elnyomására Oroszország minden erejét megfeszítette, világosan tanúsítja, hogy a szent szövetségnek már csupán neve él, mert az orosz ez alkalommal egy hatalom sem segített, sőt inkább titkos örömmel nézték valamennyen a nagy veszteségeket, miket a lengyel háborúban szenvedni kénytelen volt.

Spanyolországban VII-dik Ferdinand halála után ennek fivére a fennálló törvények daczára a trónöröklési jogtól megfosztatott s Izabella leánya lépett új alkot-

mány kihirdetésével a trónra. Ezen, a legitimitás elveivel homlokegyenest ellenkező tény valósítására pedig Anglia, Portugal, Francia és Spanyolhon szövetséget kötöttek.

Portugalban a forradalom s az alkotmányos rendszer szintén győzött, mert Don Miguel trónját elveszté s helyébe Donna Maria da Gloria lépett.

Így lassankint a nemzetek érdeke a legitim elvek tisztán dynastiai érdekét mindinkább háttérbe szorította, míg végre Franciaországban egy új forradalom az Orléansokat is elűzte s a trónra ismét a Napoleónidákat emelte.

Az új császárság a népek jogai s a nemzetiségi eszmék mellett látszik küzdeni s ez által igyekszik dynastiáját fentartani, trónját megerősíteni és európai befolyását öregbíteni, terjeszteni. Más részt ugyanez szakította ketté a szent szövetségnek utolsó összetartó szálait, megsemmisítvén t. i. az 1815-ki bécsi congressus határozatait.

E rövid vázlatok voltak csak szükségesek, hogy most az új politikai életből keletkezett harcok leírására átmehezzünk.

Ama nagy harcok és háborúk, melyek a francia köztársaság alakultából eredtek s melyeket Napoleon általános hatalomra törekvése 25 évén át folytatott, épúgy a hadi történetben, mint a hadtudomány tovább fejlődésére vonatkozólag élesen körülírt egységet képeznek.

Valamint ezek ép úgy általánosan, mint egyes részleteiben a hadászat bel és kül tárgyainak egészen új alakot adtak; a hadseregek szerkezetében változtatásokat idéztek elő, a hadműködéseket egészen új elvekre fektették s így a hadtudomány összes és egyes részeire mélyen ható befolyással voltak: úgy ellenben a legújabb kori hadjáratok vagyis 1815-től 1859-ig nem képeznek összefüggő egészet s bennök sem történeti sem hadászati folytonosságot és egységet nem találunk. Ez utóbbiak nem képviselik az összes Európa érdekeit, nem tüntetik fel a hadviselésnek valamely új alakját s nem is forognak oly ügyek körül, melyeket mint Napoleon harcaiban, minden nemzet, minden hadsereg a magáéinak nevezett volna.

A legújabb korban a hadi és politikai mozzanatok és események egymástól elszigetelten állnak s többfelé látjuk ezeket külön-külön csoportosúlni. Az újabb hadjáratok a hadtudományt kevés tanulsággal bővítik, sőt nagy részben azon sarkalatos elvek sincsenek még érvényre emelve, melyeket ama nagy hadvezér alkotott s melyeknek foganatosítása oly sok vérbe, oly sok áldozatba került. Úgy látszik, mintha a szövetséges hadvezérek ama sok okulást és tapasztalást, melyet a szabadsági harcban oly sok sikerrel tudtak felhasználni, az általános európai béke alatt mind elfeledték volna.

Az 1828 — 1829-dik évi orosz-török háború.

E háború Európa legszélső délkeleti részén három külön ponton folyt, és pedig:

a kaukazusi orosz tartományok határain túl a török birodalom Anatolia nevű tartományában;

az al Dunán s a Fekete tenger partjain, Dobrutschában és a Balkán hegyláncz mindkét oldalán; végre:

a Fekete tengeren.

A Fekete tengert az orosz hajóhad minden ellenségeskedések nélkül egészen hatalmába kerítette, mint-hogy egy évvel előbb Navarinnál a török hajóhad tökéletesen tönkre tétetett.

A döntő harc a tenger nyugati partjain s az al Duna vidékén folyt, mert innét húzódott az egyenes vonal Törökország fővárosa felé s így ezen terület megtámadására és védelmére állította fel a török kormány főseregét s ide irányozta az orosz is legnagyobb támadó erejét. Míg az ázsiai orosz sereg Paskewitsch alatt csak 12,000 embert számolt, azalatt Wittgenstein Európában a Duna bal partján 100,000 embernyi sereget vont össze s május végén a Pruth vizén átkelván, jobb szárnya

Silistriának, középhada Brailának, bal szárnya pedig a dobrutschai síknak tartott.

Mahmud szultán a háborúra épen nem volt elkészülve. Minthogy a janicsárokat egész birodalmában kiirtotta, most az európai államok mintájára szervezett serege volt ugyan, de ez még kezdetleges állapotban levén, semmikép sem vala képes az oroszok töméntelen erejének ellentállani. A szultán ezt átlátván, egész birodalmában kihirdetteté, hogy az oroszok Muhamed szent hitét akarják eltörölni, azután az igaz hívőket felszólította, csödüljenek össze és védjék vallásukat.

Csupán 40,000 embert volt képes — s ezt is csak nagy nehezen — a síkra állítani, de bízván a hősies és makacs ellentállásban, mely a török harczost a sánczok mögött s a várak védelmében mindig kitüntette s jó reménynyel tartatva az angolok részéről is, a háborút megkezdte.

Wittgenstein, a helyett hogy az al Duna vidékén s az egészségtelen dobrutschai síkon egész seregével gyorsan átkelt s a Balkán felé nyomult volna : hadtesteit három részre osztotta s a környékbeli várak ostromlásával vesztegette idejét és a helyett, hogy fegyvereit biztos sikerrel Schumlánál a készületlen törökök ellen irányozta volna : a várak alatt s a poshadt dobrutschai mocsárookban serege felénél többet elvesztett.

Silistriát a muszkák épen nem vehették be ; Brailát

csak hosszú ostrom és kiéheztetés után foglalták el, míg Várnát Jussuf pasa árulása játszotta kezükbe.

Hussein pasa juliushó végével Schumlánál 40,000 emberből álló sereget gyűjtött össze, melynek Wittgenstein 45,000 embert küldött ellene. A pasa állodását, mely ép úgy a térnek kedvező fekvése, mint a közel levő várnak ótalma által erősítve volt, szilárdon tartotta s nem csak nem hátrált, sőt inkább augusztus 29-dikán támadásra kelvén az oroszokat visszavonulásra kényszerítette.

Az egész 1828-iki hadjáratnak Európában semmi egyéb eredménye nem volt mint az, hogy Várna és Braila várak az oroszok kezébe kerültek, mert az orosz sereg ősszel a Duna bal partjára visszatérvén itt a bekövetkező télre megyetanyákra szállt.

Más és az oroszokra nézve kedvezőbb alakban tűnik fel Paskewitsch hadjárata az ásiai tartományokban. Az orosz sereg itt — bár ez volt a gyengébb fél — vezérének erélyes és észszerű eljárása által fényes sikert aratott.

Gumrin junius 14-dikén 12,000 emberrel Meschkónak tartva Kars felé megindult. 17-kén már Meschko városát elérte s innét balra tért, hogy Kars várának déli oldalát nyerhesse el. 18-dikán Atatkoinál állott s itt egy, a várból kitört török csapattal összeütközvén, azt vissza is verte. Paskewitsch Atatkoinál átlátván, hogy Kars várának leggyengébb oldala a nyugati,

serege zömét a Kars vizén rögtön átvezette s 20-dikán erőszakolt kémszemlét intézett. — 23-dikán, miután folytonos csatázás alatt három ágyúüteget a vár ellen felállított s a tüzelést hevesen megkezdette volna : a törökök a jobb oldalon álló üteg ellen kirohanást tettek, de Paskewitschnek főereje a magaslatok által fedve, ép ezen a ponton állott, s nem csak, hogy a kizajduló törököket visszaverte, de egyes orosz csapatok ezek közé elegyedvén benyomúltak és Kurta Kapi nevű külvárost elfoglalták.

Paskewitsch ezután a támadást az egész éjen át a legerélyesebben folytatta s más nap 24-dikén reggeli 8 órakor már a belvárosnak is ura volt. Emir pasa erre a citadellába vonúlt s midőn most Paskewitsch ellene általános támadást rendelt, a 12,000 emberből álló helyőrséggel együtt ezt is átadta.

Kiosa Mohamed pasa épen ez nap közeledett 30,000 emberrel s már csak két mértföldnyire volt Karstól, midőn a várnak elestét hírül vette. A török fővezér ezután minthogy támadása sikerében nem bízott, az oroszok elől a saganlugi hegylánczba s innét Achalzych török vár alá vonúlt vissza.

Paskewitsch Kiosa Mohamed mozdulatairól értesülvén, Kars városában rögtön polgári és katonai hatóságot szervezett és seregét a legrövidebb úton a járhatlan tsildirshi hegylánczon át Achalzych felé vezette, hogy így Mohamed pasát, ha csak lehet, megelőzze.

Út közben 23-dikán az achalkalaki kis várat elfoglalta; 26-dikán Hertvis erődöt ostrommal körülvette s 28-án odább menvén augustus 4-dikén Achalzich alá érkezett.

Kiosa Mohamed már két nappal előbb jelent meg a vár alatt, de csak 15,000 emberrel, míg seregének többi része ugyanoda utána sietett.

Paskewitsch augustus 5-dikén a Poschoftscha folyón azonnal átkelt s a vár keleti oldalon ütegeket állított fel. 7-ikén a törökök táborát megtámadta, de ezúttal sikeretlenül, mert Kiosa Mohamed megerődített állásából az arctámadást visszaverte. Erre az orosz vezér 8-dikán serege egy részével a török tábort jobb oldalán bekerítette s 9-dikén arczban és oldalt egyszerre oly sikerrel támadta meg, hogy Kiosa Mohamed pasa tökéletesen szétveretve összes hadi podgyászát és ágyúit ott hagyta s Ardaganra menekült. Most Paskewitsch a várat megadásra szólította fel, de miután az a felhívásnak meg nem felelt, ágyúi által a falakon rést lövetett s augusztus 15-dikén a külvárosokat minden oldalon felgyújtatván bévette. A török helyőrség a felső citadellába vonúlt, hol azonban élelemmel nem lévén ellátva augusztus 16-dikán magát megadta.

Míg Paskewitsch erélyes és határozott fellépése által derékhadával ily sok szerencsével működött, addig bal és jobb szárnyának hadászata szintén nem maradt eredmény nélkül. A jobb szárnyon Hesse orosz

tábornok július 15-dikén Poti nevű tengeri erődöt bevette s ez által a hajóhaddal összeköttetésbe jött; a bal szárnyat pedig Tschatschewadzse tábornok Bajazethre vezette s e várost augusztus 28-kán elfoglalván, szeptember 8-dikán Diadin s 12-dikén Toprakaleh kisebb várakat is kezébe kerítette és a perzsa határok felől jövő Pankratieff tábornokkal egyesült.

Paskewitsch az elfoglalt tartományokat orosz hadakkal rakta meg s pedig Bebutoff tábornokot Achalziehban, Bergmannnt Karsban, Pankratieffet Bajazethben hagyta. Maga ezután october 5-dikén Tiflisre ment s így az 1828-diki hadjáratot teljes sikerrel bevégezte.

1829.

Az 1828-diki hadjáratban láttuk mily nagy eredményeket ért el Paskewitsch kis seregével Asiában az által, hogy Napoleon elveit követve egész erejét mindig összpontosítva tartotta, minden oldalon egyszerre nyomult előre, a nyert előnyöket felhasználta s a legyőzött ellent szakadatlanul szorítva, végkép megsemmisíté: míg Wittgenstein nagy számú seregével az időt hasztalanul vesztegette, erejét elforgácsolta s a helyett, hogy még májusban Sumlára s innét a Balkán vidékére nyomult volna, várak ostromlásával vesztegett, mely tétovázó, határozatlan hadműködés rá nézve annál károsabb volt, minthogy ezalatt embereinek nagy része az

egészségtelen dobrutschai mocsárookban elhalt s a hadjárat végével megint csak a Duna bal partján állott a honnét kezdetben kiindúlt volt.

1829-ben Diebitsch tábornok vette át az európai orosz sereget, mely a belső tartományokból erőszaporítást nyervén, 150,000 emberre öregbedett; Miklós czár pedig az új parancsnoknak most már határozott parancsot adott, hogy működéseit a legnagyobb eréllyel folytassa.

Diebitsch ennek folytán april közepe táján a Duna jobb partjára átkelt, a hadjáratot azonnal megnyitotta s összes erejét együtt tartván, legelőbb is Silistriának indúlt; mert ezen nagy s a Török birodalom legerősebb várának bevételel elkerülhetlennnek vélte, mielőtt a Balkán vidékére nyomúlna.

Május végével Silistria körül a harmadik táborlatvonal is elkészült, az oroszok aknái már több helyütt rést vetettek, mire junius 8-dikán a várőrség megadta magát.

Ezalatt Reschid pasa, ki most Hussein helyébe lépett, 100,000 embert gyűjtött össze és Sumla környékén s Paravodinál seregét állodásba helyezte. Diebitsch orosz tábornok azonban Marasnál Paravodi és Sumla közé nyomúlt, a török sereget megtámadta s julius 12-ikén döntő eredményű ütközetben megverte. Sumla várát nem ostromolta, hanem a török sereget megke-
rülve, Missivrire és Burgasra nyomúlt, itt az orosz hajó-

haddal összeköttetést eszközölt, azután Aidosra indult s innét egész hadával a Balkán hegyeken átkelt.

Reschid pasa e módon az orosz sereg háta mögött maradván, utána indult s július 24-dikén Aidosnál hátsapatait teljes erővel megtámadta. Erre azonban az oroszok jobb szárnya Rüdiger tábornok alatt a törököket oldalt, derekhada pedig arczagban támadta meg s olyannyira szétverte, hogy Reschid a Balkán túlsó oldalára hátrálni kényszerült.

Diebitsch e győzelem után Adrianopol, az európai török birodalom második fővárosa felé nyomult; Scheremetiew tábornokot pedig egy hadosztálylyal a Balkán hegyláncz alján délnek, arczczal a hegység felé állította fel azon parancssal, hogy, míg a főszereg Adrianopol felé halad, addig ő a hátukban álló törököket szem alatt tartsa.

Reschid eleinte csak Halif pasát küldte az oroszok után. Ez meg is támadta Scheremetiew seregét, de az oroszok őt visszaverték.

Erre Reschid szerencsáját még egyszer megkísérelendő, egész seregét Diebitsch után indította, ez azonban most visszafordult és Scheremetiewvel egyesülve, Selimnónál a Balkán déli lejtőjön foglalt állást.

Reschid augusztus 12-ikén csakugyan csatára kelt, de makacs és véres harc után ismét tetemes vereséget szenvedett, s így az orosz sereg előtt most már nem csak Adrianopol, de Konstantinápoly felé is szabadon

állván az út, Diebitsch augusztus 19-ikén az előbb említett város előtt megjelent, mely minden védelem nélkül rémülten adta meg magát. — Az orosz fővezér pedig más nap seregével e városba bévonult.

Most azonban az európai nagyhatalmak — de különösen az angol és osztrák kormány, melyeket a keleti ügyek közelebbről érdekeltek — közbe vetették magukat, mire rövid fegyverszünet s ezalatt folyt tanácskozások után szeptember 14-dikén az adrianopoli béke létre jött.

Az orosz kormány az európai nagyhatalmaknak e közbenjárását, úgy látszik, titkosan maga is óhajtotta, mert további előnyomulásának sikerében nem nagyon bízhatott. Serege részint a csatákban szenvedett veszteségek, részint járványos betegségek által annyira lepadt, hogy Diebitschnek Adrianopolban már csak 30,000 embere állott fegyver alatt s Paskewitschnek is — ki, mint látni fogjuk, eddig ügyes hadműködései által Ásiában roppant eredményeket vívott ki — körülményei igen nehezbülni kezdettek.

Az orosz kormány tehát ennek folytán nem merén a török birodalom török lakóit a végső fanatizmusig felizgatni: megelégedett a háború eddigi eredményeivel s annálörömelebb egyeztetta békekötésbe, minthogy birodalma általa több gazdag tartomány nyal gyarapodott.

Míg Diebitsch az európai harc színtéren oly kedvező hadjáratot viselt, azalatt Paskewitsch sem működ-

dött kevesebb sikerrel. Neki, ha a nyert erőszaporítást mind ide számítjuk is, nem volt több 20,000 rendes katonájánál, míg a török kormány azon veszteségeket, melyeket múlt évben Ásiában szenvedett, helyreépíteni erősen készülvén, Hadzsi Sales és Haki pasa alatt 200,000 embert állított fel, mely seregből 80,000 ember Erzerumnál volt összpontosítva.

Paskewitsch a szemben álló hadak roppant különbségét átlátván minden módon arra törekedett, hogy a Kurdokat, Gruzia, Imeretia és Mingrelia lakóit az oroszok részére csalja, mi ügyes diplomatai fogások, ígérek és megvesztegetések által, főleg a főnökök és papok körében annyira sikerült is, hogy nem csak a népfelkelés egyes csapatai melléje álltak, de négy török sor-lovasezred is átpártolt, mely utóbbiaknak leginkább az összeköttetések fentartása, valamint a portyázás és czirkálás körüli fáradságos szolgálatokban nagy hasznát vette.

A török vezérek leginkább Achalzieh elestét fájalták, a miért is február elején Achmed bey, a hadzárók főnöke, seregét e vár alá vezette s az ostromot azonnal megkezdte.

Paskewitsch erről értesülvén, a várőrség segítségére Burtzoff tábornokot küldte, ki is a bordschomi szoroson keresztül oly ügyesen és váratlanul nyomult az ostromlók oldalába, hogy ezek a rögtöni és váratlan támadásra remülten futottak szét.

Egy másik hadoszlopot pedig ezalatt Hesse orosz tábornok egyenesen a hadzárók földére vezetett, mi által Achmed bey országának védelmére haza sietni kényszerült. Paskewitsch most e részen a veszélyt elhárítva vélvén, május elején Murawieff tábornok alatt Achalkalakinál 12,000 embert vont össze, Pankratieffnek pedig utasítást adott, hogy Kars felé nyomúljon. A fővezér maga Adraganra ment, de itt megtudván, hogy a Seraskier Erzerumot odahagyva, Karsra akar törni, rögtön ide sietett s június 1-én meg is érkezett. Karstól nyúgotnak a suganlugai hegyláncz keleti oldalán Kotanly falu mellett azután összes seregét összpontosította, Burtzoff tábornokot is magához csatolta, illetőleg Achalziehrről Kotanly alá parancsolta, úgy, hogy e módon serege 14,000 gyalog-, 5000 lovas- és 70 ágyúból állt.

Ezen erővel Paskewitsch támadó hadászatra áttérvén, elhatározta, hogy legelőbb is Erzerumra nyomúl. Kotanly vidékéről Erzerum felé a suganlugai hegyeken át két út vezet : az északi Bardus, Kainly, Saginn és Sevinn helységeken, a délnek eső pedig Millidüz-, Mendzsigert- és Chorassonon visz keresztül. E két út azután a hegységen túl Köprikoinál ismét egybefut.

A délnek eső utat Haki pasa Millidüzünél 30,000 emberrel védte s oly erős állodásban volt, hogy őt arczagban támadni lehetlen lévén, Paskewitsch inkább az északi úton készült előre nyomúlni s csak Burtzoff

tábornokot küldte 2000 embernyi csekély sereggel a délnek eső útra Haki pasa ellen azon feladattal, hogy ott a törököket folytonos tüntetések által nyugtalanítsa s táborukban tartóztassa. Az orosz fővezér maga, serege zömével, Bardusz felé indult; június 14-dikén e város keleti részén egy mély völgyben tábort ütött s 15. s 16-dikán helyben maradván Hali pasa millidüzi táborának szemmeltartása végett kisebb csapatokat küldött ki. — 17-dikén Osman pasára rontott ki Bardusz városát védte s ezt visszavervén 18-kán Kainlyra nyomult, itt egy másik török csapatot, melylyel ezalatt Osman csatlakozott, szintén szétvert s Saginnra ment, hol a seraskier Hadzsi Salesch pasa 60,000 emberrel állott.

Itt legelőbb is a törökök táborát erős ágyúütegeivel oldalban támadta, hosszas és heves tüzelés által zavarba hozta s azután gyalog és lovas osztályait arczagban rohamra küldötte. A seraskier tökéletesen megveretvén Sewinnre hátrált; Paskewitsch azonban seregét folytonosan üldözte s 20-án Sewinnél utolérve újra megtámadta, teljesen szétverte és összes táborszerkeit elfoglalta.

Az orosz sereg most már Haki pasa hátában állott. Paskewitsch egy perczig sem nyúgodott, hanem a pasa seregét 21-dikén Millidüznél megtámadta, heves csatában egészen szétriesztotta, melyben Haki pasa elesett, serege pedig vad futásban Araxesre menekült. Ezután az orosz fővezér 23-dikán Köprikoira nyomult előcsa-

patait Hassan Kalchra küldte s innét Erzerumot, Eriwan fővárosát, megadásra szólította fel. A város előljárói csakugyan ki is jöttek az oroszok táborába, hol őket a fővezér fényes ajándékokkal és jövőjük iránti jótállással arra bírta, hogy megigérték, miszerint a lakókat a város átadására rá fogják venni. Paskewitsch ezután seregét rögtön megindította s hogy felszólításának annál több nyomatékot adjon, Erzerum falai alá vezette, mire a lakosság megrémülvén, 26-án a várost csakugyan átadta s az orosz sereg még ugyanaz nap bevonúlt. Most Erzerumban azonnal orosz kormányzékot állított fel; az előljáróság hódolatát elfogadta s erős helyőrséget hagyván vissza, Trapezunt felé indúlt. Útközben Baibart és Chuis várasokat elfoglalta, Chartnál Osman pasát, a ki itt az ellentállást még egyszer megkísérlé, újra megverte s már Trapezuntra akart törni, midőn hírére vevén, hogy hátában Achalziehnál nyugtalanságok törtek ki, hogy a Wan tartománybeli pasa Bajazeth felé nyomúl s hogy a seraskier Erzerum körül újra sereget gyűjt : mindezek folytán Trapezuntot illető tervével felhagyott s Achalzieh felé egy külön csapatot küldvén, főseregével Erzerumra ment vissza.

A wani pasa ezalatt Bajazeth elfoglalására csakugyan kísérletet tön, de az ottani orosz parancsnok Pepoff öt véresen verte vissza s így ismét tartományába húzódni kényszerült; mielőtt pedig a seraskier újan gyűjtött seregével Erzerum felé megindúlhatott volna

az adrianopoli békekötés a háborúnak Ásiában is véget vetett, mely békekötés következtében az oroszok Erzerumot megtartották.

E hadjárat is igazolja azon állításunkat, hogy merész és rögtöni támadások többnyire sikeresek, de legkivált, ha ügyes, bátor és tapintatos hadvezér áll a sereg élén, s hogy az első győzelem, ha teljesen felhasználjuk és minden telhető módon kizsákmányoljuk, a győztes sereget lelkesíti, míg a vereség és hátrálás a legyőzöttet elkedvetleníti.

Paskewitsch alig 20,000 emberrel egy igen messze terjedő s több mint 150,000 ember által védett területet nem csak elfoglalt, de meg is tartott s a fanatikus muzulman népet oly rémülésbe tudta hozni, hogy, bár fellázításukra a törökök részéről több kísérlet történt, a lakosok az új orosz kormányközegeket, hol Paskewitsch ilyeneket felállított, mindenütt békével türték.

Negyedik szakasz.

A lengyel háború 1831-ik évben.

1831. év novemberhó 29-dikén Lengyelország fővárosában az orosz uralom ellen heves lázadás tört ki.

E lázadás mindinkább általánossá levén, az egész országra kiterjedt úgy, hogy deczember közepeig a lengyel határok közt tanyázó orosz hadak az országból kitakarodni kénytelenek voltak.

A rögtön megalakult ideiglenes kormány kiáltványt bocsátott közre, mely Lengyelország függetlenségét kimondta. Békés kiegyenlítésnek minden reménye elveszett s az egész dolog csakhamar fegyverés fellépésre vezetett.

A lengyel nemzeti sereg az országban tanyázott s így az ideiglenes forradalmi kormánynak 40,000 rendes és mindennel kellőleg felszerelt katonája állt talpon. Ezenkívül a forradalom első napjaiban mindjárt 100 honvéd zászlóalj s ugyannyi lovas század alakult és a már meglevő 10 ágyúüteg is 5 újjal szaporodott.

Az egész hadsereg négy gyalog hadosztályba soroztatott, melyek mindegyike 12 zászlóaljból állt; a

lovasság pedig három-háromezer emberből álló öt hadosztályt képezett.

Fővezérre a kormány Chlopicki tábornokot nevezte ki, de ez roszalván a forradalmi párt túlsapongásait, nemsokára leköszönt s helyét a népszerű, de gyenge Radziwill herczegnek hagyta.

A hadosztályok parancsnokságát Krukowiecki, Zymierski, Skrzyniecki és Zsembek a táborkar vezetését pedig mint táborkari főnök a tevékeny és lángeszű Prondzynski tábornok vette át.

Az orosz sereg a távol tartományokból a lengyel határokra parancsolva, csak februárhó elején gyűlt összes 100,000 emberből állván szintén négy hadtestre oszlott.

A fősereg Rosen és Pahlen tábornokok alatt — 50,000 ember — Bialistoknál állott s ennek a 24,000 embernyi testőrség Constantin nagyherczeg parancsa alatt tartalékkul szolgált.

Schachoffskoi tábornok a fősereg jobb szárnyán 15,000 gránátossal Kownónál, Witt pedig a bal szárnyon 10,000 lovassal a Bug vize mellett táborozott. Az előbb említett gránátos hadosztály s a fősereg közt az összeköttetést Manderstern tábornok 4000 emberre tartotta fenn.

Ezen összes sereg, mely a Bug alsó vidékén volt elhelyezve, mint már mondtuk, 100,000 emberre rúgott s Diebitsch tábornok fővezérlete alatt állt.

A déli részen Brzesc-Litewski váránál Anrep tábornok állott 10,000 lovassal, míg Gaismar gyalog hadosztálya Wlodawa, Kreutz hadosztálya pedig Ustug körül volt elhelyezve.

Ezen állodásaikból indultak meg az orosz seregek február 5-dikén Lengyelország felé. A fősereg 8-dikán a Narew vizén fekvő Lomza várostól egész a Bug partjáig, Nur városáig terjedt; 11-dikén pedig balra fordulván, Brokra indult s itt, mint szintén Nurnál a Bug folyón átkelt. Átkelése után az egész sereg Varsónak fordult s Liwiec és Kostrzyn városokat megszállta.

A jobb szárnynyal ezalatt Rosenberg tábornok az északi főúton Drohiczyn és Dobra felé, a ballal Pahlen a déli úton Brzescről Minsk felé indult Prágának. Ezeket Witt a lovassággal követte, míg Constantin nagyherczeg a testőrséggel Siedlce felől nyomult előre.

Schachoffskoi külön rendeletet kapott, hogy Mandersternnel egyesüljön s a Narew mentében lefelé vonulván, a Bug északi vidékéről az ellenséges csapatokat lelőzze.

A lengyel sereg Varsó előtt félkörben volt felállítva : a jobb szárnyát Kalusznynál Zynirski képezte s előcsapatait a Liwiec folyóig tolta; a középen Szkrzyniecki állott Dobránál, míg Krukowiecki Sieroknál és Zegrzenél a Bialystok és Kowno felé vezető utakat tartotta figyelem alatt.

Zsembek hadosztálya mint tartalék Varsó környékén maradt.

A fenn leírt elhelyezésben várta tehát a lengyel sereg Diebitsch támadását.

A Viszla folyó bal partján ezalatt Klicki lengyel tábornok új zászlóaljakat gyűjtött és szervezett, melyek csak részben voltak löfegyverekkel ellátva, nagyobbára kaszákat használtak s rendeltetésük az volt, hogy majd annak idején erős tartalékot képezzenek. Azonban a sors úgy akarta, hogy ép ezen új s még csak alakuló félben levő zászlóaljak jussanak az oroszokkal legelőbb is összeütközésbe. Gaismar orosz tábornok ugyanis, mint már említettük, a déli határon Wlodowánál állott és most Diebitschtől rendeletet vett, hogy sietve fölfelé húzódjék s a lengyel sereg bal szárnyát figyelemben tartsa. A nevezett tábornok ennek folytán Lukowról Sieroczynnak indult, miről Klicki értesülvén, Dewernicki tábornokot az újan szervezett seregből 4000 lovassal a Viszla jobb partjára átküldte, ki is Stoczeknél Gaismar seregére bukkant, ezt azonnal megtámadta s szét is szalasztotta.

Az orosz fősereg február 16-dikán a Liwiec folyó környékén maradt; 17-kén Prága felé indult s 18-kán Pahlen Kaluszynnál Zymirskivel, Rosen pedig Dobránál Skrzynieckivel találkozáván, a két lengyel tábornok rövid ellentállás után Grochow irányában Wawra húzódott vissza.

Chlopicki, a ki eddig tanácsadó képen a főparancsnok Radziwill herczeg mellett maradt, most Zsembek hadosztályát 19-dikén varsói állodásából rögtön előre küldte s míg Zymirski hadosztályát a kaluszyini úton keresztben állította fel, addig Zsembek az erdőből kibontakozó Pahlen-t támadta meg. Krukowiecki Zymirskitől balra Wygodánál foglalt állodást, Skrzyniecki pedig, kinek hadosztálya Dobránál némi veszteséget szenvedett, tartalék gyanánt a grochowi erdő előtt állíttatott fel.

Pahlen seregét, midőn ez a wawri erdőből kibontakozott, Zsembek visszaverte; de az orosz ezredek egymásután a síkra kiérvén, mindig szaporodtak, úgy hogy Pahlen nemsokára több és több tért nyert s 1 óra után, mikor Rosen is Dobra felől megérkezvén, Zsembeket és Zymirskit egyszerre oldalban támadta: a két lengyel hadosztály — jöllehet ugyan a legnagyobb rendben — Grochowra hátrálni kényszerült.

Krukowiecki az előrenyomuló Pahlen által fenyegetve, jobb szárnyán Wygodát nem tarthatta s így e helyet odahagyván, szintén Grochow felé hátrált, Rosen pedig ezalatt a két lengyel hadosztályt követve, a grochowi erdőig hatolt; de itt Skrzyniecki ágyúinak jól irányzott lövéseivel találkozván, Wawra kényszerült hátrálni s most a beálló est a csatának végét vetett.

Ezen első komolyabb összeütközés alkalmával

kiviláglott, hogy a lengyelek makacsúl megállanak s jól harcolnak; mert bár a túlnyomó erőnek engedtek is, grochowi állodásukat mindemellett megtartották. Diebitsch, a ki eddig azon véleményben volt, hogy a lengyelek lehangolására csupán megjelenése is több lesz az elégnél: most átlátván, mennyire csalatkozott, fontolóra vette a dolgot s 20-ikán a csatázást nem folytatta, hanem inkább Pahlen és Rosen hadtesteit az erdő előtt Wawrnál felállítván, a testőrséget várta be. Ezután Schachoffskoinak parancsot küldött, hogy sietve Nieporentre húzódjék s midőn ő majd a lengyel sereget Grochównál megtámadja, Varsó és az ellenség állodása közé tolakodván, ez utóbbit hátulról támadja meg.

Schachoffskoi ennek folytán 23-dikán Zegrénél a Bug folyón átkelt s 24-dikén Nieporentre nyomult, hol a Jankowski lengyel tábornok parancsa alatt felállított csapatokat visszaverte. 24-dikén délután pedig Bialolenkáig érkezett s e falut, melyet a lengyelek szálltak volt meg, rohammal bevévén, az éjre fektanyákba helyezte el seregét.

25-dikén reggel Chlopicki azonnal Krukowiecki egész hadosztályát Bialolenka visszafoglalására küldte, minthogy e helyet, mely a lengyel sereg hátrálati vonalán feküdt, semmi áron sem lehetett az oroszok hatalmában hagyni. Krukowiecki már reggeli 8 órakor támadta meg Schachoffskoit, a ki hősies ellentállás után

a falut elhagyni kényszerült s Marki felé indúlt, hogy Diebitsch főseregével egyesülhessen. Diebitsch azonban wawri és wygodai állodásából az ágyúmorajt hallván, hogy alvezérét cserben ne hagyja, seregét nem sokára 8 óra után Grochow felé indította.

Rosen Wygodánál a jobb, Pahlen a bal szárnyon, a testőrség pedig tartalékban állott.

Schachoffskoi, kit — mint már említők — Krukowiecki Bialolenkánál megtámadott, 10,000 embernyi seregével e helyet makacsúl tartotta. A lengyel seregből itt 12,000 ember, tehát az egész sereg negyedrésze volt elfoglalva, míg a többi úgy volt elhelyezve, hogy a varsói országúton keresztben Zsembek állott arcvonala előtt négy ágyúüteggel; a bal szárnyon a grochowi erdőt Zymirski tartotta; a második csatarendet pedig Skrzyniecki képezte. Az egész csatarendnek, mely Kawenczynig terjedt, tartalékul Lubienski tábornok lovas hadosztálya szolgált, míg Uminski a többi lovas hadosztálylyal a bal szárnyat fedte.

A lengyelek összes : ereje gyalogság, lovasság és tüzérség együtt, Krukowieckit ide nem számítva, 44,000 emberre rúgott, míg Diebitsch serege Schachoffskoi hadosztályán kívül 60,000 emberből állt s tüzérsége is jóval számosabb volt a lengyelekénél.

Rosen tábornok előre parancsot kapott, hogy a grochowi erdőt foglalja el, mely célra Pahlen hadtestéből 8 zászlóalj erősítést nyervén, 9 órakor Zymirskit

megtámadta. A támadás minden hadászati kiszámítás nélkül, csapatonként, egyenesen arczagba volt intézve s eleinte csupán Zymirski, később Skrzyniecki összes zászlóaljai állottak ellene. A csata változó szerencsével folyt, úgy hogy egyszer-másszor a lengyelek is támadásra mentek át s az oroszokat hőiesen visszaverték. — 2 1/2 órakor Diebitsch a testőrséget az erdő bal oldalának indította, minek folytán most a lengyelek már eleve kiszemelt második állodásukba húzódván, ebben ismét 4 óráig megmaradtak. Ekkor az oroszok tartalék ütegei előre vágattak s rémítő tüzelést kezdtek; ugyanekkor pedig lovas tartalékjuk is a lengyelek bal szárnyát megkerülve, Grochow és Prága közé nyomult.

Chlopicki nehéz sebet kapván a csatatérről elvitetett s Radziwill herczeg lélekjelenlétét vesztvé, rendelleteket többé nem adott. Most Skrzyniecki vette át a sereg vezényletét, az orosz lovasság ellen tömegeket állított, az ágyúkat vissza parancsolta s Prága előtt újra felállítva, itt fogadta velök az előre nyomuló oroszokat. — S csupán Skrzyniecki ezen erélyes és gyors intézkedéseinek volt köszönhető, hogy a lengyelek a prágai hídon minden veszteség nélkül a Viszla bal partjára átkelhettek s még a jobb parton álló hídfőt is hatalmukban tarthatták.

A lengyelek ezen ütközetben tízezer — az oroszok tizenkétezer embert vesztek.

Diebitsch több napig tétovázván, végre csakugyan át akart kelni a Viszla bal partjára, hogy ott a lengyeleket Varsó előtt megtámadja: de e szándékától mégis nemsokára elállott, minthogy magát új csatára elég erősnek nem hitte, s csupán a prágai hídfő ostromlására tétetett készülleteket, míg seregét ezalatt megyetanyákra szállásolta, hogy az útban levő erősítéseket bevárja.

Dwernicki lengyel lovas tábornok közben könnyű rőphadával Podoliába rontott s Kreutz orosz tábornokot visszavervén, Lublinig nyomult előre, mit Diebitsch megtudván, Toll tábornokari főnököt Witt lovas hadosztályával Kreutz tábornok segítségére küldte, ki elől most Dwernicki, látván, hogy túlnyomó erővel áll szemközt, Zamosc várába menekült.

E közben a főseregnek várt erősítései megérkeztek: Mihály nagyherczeg 20,000 testőrt hozott s Ostrolenkánál ütötte fel táborát; Sacken tábornok 6000 emberből álló hadosztályával Makowra jött, II. Pahlen pedig a 2-ik hadtesttel kelet felől Brzesc-Litewski vára alá vonult.

Ilyenformán kiegészített seregével Diebitsch most már eltökélte, hogy a támadó működést újra megkezdi s Varsó felett a Wieprz torkolatánál hídát vervén, a Viszla bal partjára átkel. Főhadiszállását ezután Rykire tette át s 60,000 emberrel a Wieprz alvidékére vonult, csupán Rosen tábornokot hagyván Prága előtt, hogy a hídfőt ostromolja.

A fegyverek öt héti nyugvása alatt a lengyelek is újra szervezték s újan alakított zászlóaljakkal szaporították seregüket. Az oroszok tétlensége őket felbátorította s Prondzynski ezalatt támadási tervet dolgozott ki, mely szerint majd legelőbb is összes erejükkel Rosenre rontanak, ezt Siedlcére verik, innét a Narew folyó mellett Mihály herczeg parancsa alatt álló testőrséget támadják meg s ha ezt is megverték, akkor Diebitschet keresik fel.

Marczius 31-dikén az összes lengyel sereg Varsóból megindult; a prágai hídon átkelven, Gaismart Wawnál megverte, azután Rosen seregére rontott, melyet Dembewielkinél tökéletesen szétriasztván, Kaluszynra hátrálni kényszerített. Skrzyniecky azonban, ki Radziwill helyébe fővezérré neveztetett ki, a helyett, hogy Rosent mindjárt üldözőbe véve, tökéletesen tönkretette volna: csak aprilis 2-dikán ment utána s így ez zavaratlanul Kostrzynra húzódhatott. Az orosz sereg itt ismét megállt, de Skrzyniecki, féltvén jobb szárnyát, melyhez az ellenséges fősereg igen közel állott, nem mert odább menni s bár mennyire biztatta is őt Prondzynski, mindig attól tartván, hogy ha előbbre hatol, Diebitsch majd hátmögét támadja meg: csupán figyelő állodást foglalt Kostrzynskinél, Prondzynskinck azonban megengedte, hogy Rosent tovább Siedlce felé üldözze.

Rosen az üldöző sereg elől Muhawiecre hátrált.

Diebitsch Rosen vereségéről értesülván, ápril 9-én állandóságát a Wieprz alvidékén odahagyta és azon feltétellel, hogy Skrzynieckit majd oldalkanyarodással bekeríti, Lukow felé Sidlcére ment s itt Rosennel egyesült; de most sem léphetett fel hatálylyal, mert ezalatt Litvániában nagy lázadás támadt s Dwernicki már Volhyniába készült betörni.

Skrzyniecki szintén nem mozdult, és így a szemközt álló két fősereg ismét fegyverszünetet tartott, csupán oldalcsapataik adván egy ideig úgyszólván életet a harcznak.

A tevékeny és vállalkozó szellemű Dwernicki ápril 4-dikén Zamoscból csakugyan kitört s Volhynia felé indult; 10-én Krylownál a Bug vizén átkelt s Rüdiger tábornokot, a ki csak csekély erővel állott ellene, Krasnocsra a Styr folyó jobb partjára nyomta. Azon igyekezete azonban, hogy a felkelést minél inkább terjeszsze s minél hevesebbre szítsa, a nép csekély hajlama miatt nem sikerült, minek folytán Volhyniát odahagyván, seregét Podoliába vezette s a Styr folyót ápril 9-dikén átlépván, Radzilowra nyomult. Most azonban Rüdiger erősbítést nyervén, utána indult s Luliniecnél seregét megtámadván, az osztrák határokon át Gallicziába nyomta, hol Dwernicki lefegyvertetett s 4000 emberből álló seregével osztrák fogolylyá lön.

Egy másik oldalon ezalatt Sierawski lengyel tábornok, a ki a felső Viszla bal partján figyelő állo-

dásban maradt, értesülvén Rosen megveretéséről s Dwernickinek Volhyniába indulásáról, Kreutz tábornok ellen irányozta működését. 15-dikén a Viszla jobb partjára Josefownál átkelt, innét Oszolére és Wronowra nyomúlt, de Kreutz ezalatt Diebitschtől segítséget nyervén, Lublinról eléje sietett, Kazimierznál 18-dikán megtámadta, szétszalasztotta s ismét a Viszla bal partjára hátrálni kényszeríté, mi Sierawskinak szerencsésen sikerült is.

Chrzanowski, kit Skrzyniecki saját főtáborából Dwernicki segítségére küldött, szintén Volhyniába akart nyomúlni; de Diebitsch ezt megtudván, Fäsi orosz tábornokot utána küldte, mire Chrzanowski Fäsi s a szemközt jövő Kreutz tábornok serege közé szorúlván s april 26-dikán a Wieprz folyó mellett Lubartownál előlről is, hátúlról is egyszerre megtámadtatván, csak makacs ellentállás és valóban hősies harc után volt képes Kreutz csapatain keresztül rontani és Zamosc várába menekülni.

Diebitsch, miután itt ismét két heti szünetet tartott volna, végre eltökélte, hogy a lengyel sereget megkerüli s Varsóval fennálló összeköttetését elvágja. Ennek folytán april 24-dikén legelőbb is balra Minsk felé vonúlt, hogy Skrzyniecki jobb szárnyát megkerülje, de ez kénjeitől az oroszok terve felől jelentést kapván, nem tartotta tanácsosnak Diebitsch oldalmenetét bevárni, hanem kostrzyni állodását odahagyván, seregét

Minskre vezette s mikor Diebitsch tervét e módon megghiúsúlva látta, előbbi állodását foglalta el és Skrzyniecki is ismét Kostrzyn alá tért vissza.

Így maradt azután e két sereg egymással szemközt egész május 12-dikeig. Ekkor azonban Skrzyniecki, kinek a lengyel kormány nem eléggé erélyes felléptét roszalta, eltökélé, hogy azonnal támadó működésre tér át, s Uminkit 12,000 emberrel visszahagyván, még ugyancsak 12-dikén éjjel 75,000 emberrel táborából megindúlt s legelőbb is a Narew folyó partján Snia-downál álló orosz testőrség ellen intézte támadását. 13-dikán Sierockra érkezett, de itt erejét megosztván, 12,000 embert Lubinski parancsa alatt Nurra küldött, hogy e csapat innét Diebitsch főseregét tartsa szemmel, Dembinskit pedig 6000 emberrel balra Ostrolenka felé indította, hogy Sacken tábornokkal farkasszemet nézzen. Középhadával egyenesen Sniadowra nyomúlt; 16-ikán az oroszok előcsapatait megtámadta; 17-dikén szintén előre nyomúlt, de az orosz testőrséget csatarendben találván, saját vállalata elő úgy visszarámúlt, hogy e napon nem támadott, hanem bal szárnyától Ostrolenka felől a híreket bevárván, csupán Gielgud tábornokot küldte Sacken elé, mi által serege ismét jóval gyengébbé lett.

Mihály nagyherczeg 18-dikán megtudván, hogy a lengyelek Nurt megszállták s így ő Diebitschtől elszakasztva, tökéletesen elszigetelten áll : jónak vélte

seregét visszavonni s Tokczynnál a Narew jobb partjára átkelni, minek folytán Skrzyniecki, midőn másnap csakugyan támadott, már csupán az oroszok hátsapatait érte el Tokczynnál.

Dembinski és Gielgud Sackennel szintén nem találkozhattak, mert mire Lomzát elérték, Sacken már azalatt Stavieskire húzódott.

Az ostrolenkai ütközet.

Bár Mihály nagyherczeg szorúlt helyzetéről Diebitsch azonnal tudósította, ez, jóllehet serege egyenes támadásra elég erős lett volna, mégsem indult a legközelebb vonalon Ostrolenkára, hogy Skrzynieckit két tűz — t. i. saját és a nagyherczeg serege közé szorítsa, hanem megfoghatlanul mindenütt a legnagyobb óvatossággal, úgyszólván félénken lépett fel, mi által azon gyanúra adott okot, hogy a lengyelek pártjához szít. Pahlent Uminski ellen Kostrzynnél vissza hagyván, 19-dikén nagy kerülökkel a felső Bugra ment s Granánál e folyón átkelvén, Wysoko-Massowieckire indult, hol 24-dikén megérkezett.

Lubienski lengyel tábornok, ki a Nurnál volt felállítva, Diebitsch közeledtéről értesülván, állodását rögtön odahagyta s Cyszewe felé Skrzynieckihez húzódott, míg ez megtudván, hogy Diebitsch a Bug folyón átkelt, Tokezynról seregét Ostrolenkára vezette, hol Lubienskiel egyesülván, 26-ikán a Narew folyó jobb partjára átkelt.

A nagyherczeg a lengyel sereget 25-én Sniadow

irányában követte. Diebitsch is utána ment s még ugyanaz nap Pyski és Nadbory alá érkezett.

26-dikán Diebitsch Lubienskit, a ki Ostrolenka védelmére a Narew bal partján maradt, délelőtt 9 óra-kor megtámadta. A lengyel sereg elszántan s hőiesen védte magát, de elvégre a túlnyomó erőnek engedni kénytelen lévén, ép úgy az állandó, mint a most készült hajóhídon a túlpartra kelt át.

Néhány orosz zászlóalj a lengyelekkel egyszerre nyomult a hídnak s minthogy a folyó délnek eső kanyarulatánál felállított 30 löveges ágyúüteg tüzelése a felkelőket a hídak lerombolásában gátolta: ennek folytán az orosz sereg legnagyobb része szintén a jobb partra kelvén, a varsói országút magas töltését elfoglalta.

Skrzyniecky nem várván az oroszok rögtöni támadását, seregét azonnal rendbe nem szedte, Dembinski pedig és Gielgud Lomzáról ide sietve, csapatonként érkeztek a csataterre, úgy, hogy mire a hátúlsó ezredek csatába szállhattak, az elsők már tökéletesen szét voltak verve.

Az oroszok a város északi részén is állítottak fel egy erős üteget s így a lengyelek két oldalról kereszt-tűzbe jutottak.

Skrzyniecki a helyett, hogy rendes visszavonulást parancsolt volna, az egymásután átkelő orosz csapatokra kétségbeesett támadásokat intézett s a vizen min-

den erővel vissza akarta üzni, de ez sehogy sem sikerült s miután egy dandárt a másik után tűzbe vezetve, már minden erejét kimerítette : végre roppant veszteséggel hátrálni s Zsegrére és Varsóra visszavonulni kényszerült. A hátrálás eleinte meglehetősen rendben, de végre a legvadabb futásban történt.

Dembinski és Gielgud a fősereggel már nem egyesülhetvén, Lithvánia felé hátráltak, míg a fősereg Varsót a legnagyobb rendetlenségben 7-dikén érte el.

A lengyelek vesztesége az ostrolenkai gyásznapon 10,000, az oroszoké 4000 holtból és sebesültből állott.

Ha Diebitsch ezen válságos csata és győzelem után a teljesen megvert és lehangolt lengyel sereget üzőbe veszi, úgy az egész háborúnak könnyű szerével véget vethetett volna; de ő ezt most sem tette, hanem seregét a Bug és Narew közt megyetanyákra szállásolta, főhadiszállását pedig Wkra tette át, s itt június 9-dikén rögtön meghalálózván, a főparancsnokságot ideiglenesen Toll tábornoki főnök vette át, ki azonban, minthogy később a kormány főparancsnokká Paskewitschet nevezte ki, újlag támadni nem akart s csak készüléket tett, hogy Varsón alúl a porosz határ felé Osieknél a Viszlán átkelhessen.

Ezen, a lengyelekre nézve kedvező hadszünet Skrzynieckinek időt engedett serege újra szervezésére s a lengyelekben, kik már minden reményökkel felhagytak, új erőt s bátorságot élesztett. Skrzyniecki

seregét csakugyan 50,000 emberre szaporította s 4 gyalog és 3 lovas hadosztályra osztotta. A gyalog hadosztályokat Rybinski, Malachowski, Mühlberg és Sierawski, a lovasokat Jagmin, Turno és Skrzyniecki vezérlették. E főerőn kívül pedig, mely Varsó előtt volt elhelyezve, még Romarino egy hadosztálylyal a Viszla felvidékén állott, Chrzanowski Zamosc várát tartotta, míg Dembinski és Gielgud Lithvánia felé nyomultak.

A lengyel forradalmi párt által szorítva, hogy Diebitsch halálát s az orosz sereg tétlenségét felhasználja, Skrzyniecki támadásra szánta el magát; tudván azonban, hogy arczban támadásra serege nem elég erős: a Rosen és Kreutz tábornokok alatt a Bug déli vidékén állomásozó orosz hadak ellen oldalmozdulatokat kísérlött. Junius 14-dikén Kostrzyn felé indult, Romarinót a Viszla felső vidékére küldte s Chrzanowskinak parancsot adott, hogy Zamosc várából kirontván Romarinóval egyesüljön.

E támadási terv azonban tökéletesen megghiúsult, mert Romarinót Rüdiger Rudziskónál megverte; Toll, az oroszok ideiglenes fővezére, midőn megtudta, hogy Skrzyniecki indulóban van, az alsó Bug felé egész seregével oldalmozdulatot tett, mire Skrzyniecki megijedvén, rögtön varsói állodásába tért vissza; Chrzanowski pedig Romarino vereségéről értesülvén, a várba ismét visszament.

Paskewitsch junius 25-dikén az orosz seregnél

megérkezvén, azonnal erélyes kézzel ragadta meg a fővezéri pálczát; az élelmezést illetőleg szigorú rendelkezeteket adott ki; a Viszlán átkelésre az előkészületeket sietette s egész seregét Osieknél és Pultusknál vonta össze, csupán 1000 embert hagyván Kostrzynnál Murawiew tábornok alatt, s Golowin tábornokot rendelve 8000 emberrel Kaluszyn vidékére, hogy a Varsónál álló lengyel fősereg ellen tüntetéseket tegyen s így ennek figyelmét a Visztulán majd átkelő orosz hadtól elvonja.

Golowin feladatának sok ügyességgel és erélyesen felelt meg: kisebb támadások által Skrzynieckit arra bírta, hogy ez ellene 20,000 embert küldött, mely túlnyomó ellenséges erővel két ízben is csatába bocsátkozott.

Paskewitsch, ki ezalatt seregét Pultuskról Plockra vezette, innét 18-dikán Osiesk elé érkezett s 19. 20. és 21-dikén már összes serege a Viszlán átkelt. Hogy azonban összeköttetését a beltartományokkal meg ne szakaszsa, ezen okból nem csak Osieknél de Ostrolenkánál is csapatokat állított fel, melyekkel e helyeket, mint szintén Bialistokot és Grodnót is megszállva tartotta.

Ezalatt Gielgud és Dembinski Lithvánia fellázítására még egy kísérletet tettek. Az ostrolenkai ütközet óta a Skrzyniecki seregétől el levén szakasztva, most északnak indultak; május 23-dikán Grajevónál Sacken tábornokot szétverték és Kownóra nyomták, honnét öt

üldözve, egész Ponaryig nyomúltak előre. Itt azonban a szerep megfordult, mert Sacken Wilnárról tetemes erőszaporítást nyervén, a két lengyel tábornokot megtámadta, megverte és Dubissára vetette vissza, honnét — három részre szakadva — Chlopowski és Gielgud a porosz határok felé vonúltak s midőn az oroszok által üldöztetvén, július 1-én és 2-kán e határokon átkeltek volna, lefegyvereztettek.

Szerencsésebb volt ezeknél Dembinski, mert ő 6000 emberrel előbb nyugatnak Poniewicre, azután délnek Swenciany és Mihaliszki felé húzódott s így ügyes oldalmozdulatok által az üldöző oroszokat tévútra vezetvén, július 23-dikán a Niemen bal partján Twijere érkezett. Innét Slonin és Wolkowisk között a bialowiczi síkságon átment, a Nurón átkélt s augusztus 3-dikán Varsóba vonúlt, hol — minthogy őt már elveszettnek hitték — diadallal fogadtatott.

Varsó ostroma és bevétele.

Paskewitsch, mint már említettük, Osieknél a Viszla bal partjára átkelvén, augusztus 1-jén Bzurán át Lowitzra nyomult s ezen fő stratégiai pontot, melyet a lengyelek csak csekély erővel tartottak, minden nehézség nélkül elfoglalta.

Skrzyniecki, a helyett hogy seregét az oroszok bekövetkezendő főütése ellen összpontosította volna, oldalcsapatokat küldött ki, melyek nem csak, mint már láttuk, szerencsétlenül jártak, de még serege számát tetemesen — legalább 20 ezerrel — fogyasztották is.

Mikor az oroszok közeledtek, a varsói nép Skrzyniecki ellen zúgolódni kezdett, de maga a kormány is e tábornok határozatlan, tétovázó működését már rég megúnván, őt most a fővezérségtől megfosztotta s helyébe a nemrég diadallal fogadott Dembinskit nevezte ki. Ez azonban szintén inkább védelmi állodást óhajtott foglalni s épen nem tartá tanácsosnak a legszélső forradalmi párt azon kívánságát, hogy a sereg az oroszok oldalának forduljon és támadásra keljen.

A sereg maga is a legkedvezőbb hangulatban volt és nyílt csatát kívánt, de Dembinski ennek sem engedett,

sőt ellenkezőleg azt javasolta, hogy a kormány székét Modlinra tegye át, a seregből pedig 30,000 ember Skrzyniecki tábornok alatt a megerősített és sánczokkal körülvett főváros védelmére maradjon, míg a másik rész — szintén 30,000 ember — az ő saját vezérlete alatt a hadműködéseket ismét Lithvániába vigye át, hol, ha Varsó ezalatt el is esnék, felkelő seregek által időnként szaporíttatva, a harczot folytassa.

A kormány, daczára annak, hogy Dembinski Lithvánia felé már meg is indúlt, ezen tervet sem fogadta el; Varsóban pedig ezalatt általános lázadás törvén ki, Krukowieckit dictatorrá tették, Dembinskit a fővezérségtől megfosztották s a hadsereget Malachowskinak adták át.

Ez idő alatt Paskewitsch a fővárost minden oldalon tökéletesen bekerítette s 18-dikán serege zömével Naderzýmál állodást foglalván, Kreutz tábornok segítségével a lithvániai lázadást is végképen elnyomta; Rosen és Golowin parancsot kaptak, hogy Minsk felől Prága nevű varsói külvárosnak nyomúljanak s a fő támadást ezen oldalról elősegítsék; hogy pedig Rosen a fősereggel összeköttetésben maradhasson, e czélból Paskewitsch Gora Kalwaryánál hídát veretett, melyen szükség esetében egymás segítségére átkelhessenek.

Rüdiger, a ki Volhyniából Lublinon át felfelé húzódott, a Viszlán-Josefownál kelt át s augusztus 18-kán Radomra érkezett.

Rosen augusztus 19-dikén Dombiwielikire érkezett: Malachowski ellene Romarinót küldte, mire ez Lubienskivel 21. és 22-dike közti éjen 20,000 gyalog és 3000 lovas élén Varsóból megindult.

Romarino most Zalechowra, Lubieski pedig Modlinra nyomult.

Rosen a két tábornok ellenében magát nagyon is gyengének érezvén, Miendzirzecre hátrált s minthogy Romarino őt nem nagyon gyorsan követte, csekély veszteséggel Bresc Litewski várat elérte.

A most nevezett lengyel tábornok ezután Varsóra sietett vissza; de segítségével már elkészt s így — bár Golowin és Rosen állodása a lengyelekre nézve már nem volt veszedelmes — 20,000 emberrel kevesebb seregek állott Paskewitsch ellen.

A főváros ostromának megnyitását az orosz fővezér september 6-dikára tűzte ki, összes ereje itt 70,000 emberből állott, mely sereg Varsót tág félkörben karolta át. Kreutz és Rüdiger ekkor már szintén a fősegreghez csatlakoztak volt. Az eleve elkészült terv szerint a fő támadás a kalisi útról a Wola nevű erődre volt intézendő, míg ezt majd egy áltámadás Mokotowra előzendi meg. Az áltámadásra 4000 emberrel Strandmann tábornok rendeltetett; Murawiew pedig parancsot kapott, hogy 6000 emberével a Wola és Mokotow felé nyomuló seregek közt az összeköttetést fentartsa.

Az első csatarendben 30,000 ember állott Kreutz

és Pahlen alatt. Kreutz a jobb, Pahlen a bal szárnyat tartotta; Mihály nagyherczeg 20,000 testőrrel a második csatarendet, Schahoffskoi pedig a tartalékokat képezte.

Paskewitsch alvezéreinek parancsot adott, hogy a roham előtt összes ágyúikkal a várdákat és sánczokat 800 lépésnyiről két álló óráig folytonosan lövessék, azután a tüzérség 400 lépéssel ismét közelebb nyomuljon s másfél óráig kartácsokkal működjék, ezen idő lefolyta után pedig a csapatok rohamra induljanak.

A lengyelek összes serege majdnem 40,000 emberből állott. A bal szárnyon Uminski 20,000 emberrel, a Viszla partján, Varsótól fölfelé egész az 54-ik váracsig a krakkói és kalisi út közti tért tartotta; az 54-dik váractól ismét a folyó partjáig, a főváros déli oldalán, Dembinski állott mintegy 14,000 emberrel, míg végre a másodrendű erődöknél, mintegy 800 lépésnyire a város falaitól, 6000 ember volt tartalékképen elhelyezve.

Az összes tüzérséget Bem tábornok vezérelte.

A sánczok félkört képeztek s a wolai erőd ép e félkör közepén, az 54. és 55-dik váracs közt állott.

Az orosz sereg tömegei september 6-dikán még hajnal hasadta előtt indultak meg s midőn 6 órakor reggel állodásaikat elfoglalták, 120 ágyú öszpontosítatván, az 54. 55. s 57. számú váracsokra a tüzelést azonnal megnyitotta.

A lengyel tüzérség, melynek ágyúi nyolczvanegy sáncz közt voltak felosztva, az ellenség egyközpontú roppant tüze ellen úgy szólván semmit sem tehetett s így két óra alatt a négy erőd halomra lövetvén, az orosz csapatok rohamra keltek s az 54. és 55-dik váracsot azonnal bevették. A wolai erőd előtt álló 57-dik váracs tovább tartotta magát; de 9 órakor ez is elesvén az oroszok most magát az erődöt rohanták meg, melyet 4000 lengyel hősiezen védett s az első támadást vissza is verte.

Paskewitsch erre a tüzérséget előparancsolván, Wolát ismét félóráig kartácsal lövette s újra rohamot intézvén, másodszorra bevétette, mire 11 órakor az oroszok már a másodrendű sánczok előtt állottak.

Most a lengyelek részéről Dembinski a segédcsapatokat vezette előre s a wolai erőd visszafoglalását kísérle; Bem az oldalsánczokból előhozatta ágyúit és kereszt-tüzet intézett az oroszokra, kik eleinte az erődig hátráltak, de itt segédcsapatokat nyervén, a lengyeleket megint a Czyste előtti erődig nyomták vissza.

A mokotowi erődnél Strandmann tábornok eleinte győztes volt és Szopy nevű falucskát elfoglalta; de Uminski csakhamar az ő csekély ereje ellen támadólag nyomult előre és Szopyt visszavette; midőn azonban Uminski később e falut elhagyva, még tovább hatolt volna: Nostitz és Pahlen hadtestei s az oroszok tartalék serege oldalban támadták s hátrálni kényszerítették.

Délutáni 3 órakor az első rendű sánczok már minden oldalon az oroszok kezében voltak s így Paskewitsch a harcztot e napra megszüntette.

Varsóban ezalatt zavar támadt : az egyik párt a megadást emlegette, a másik védelmet kívánt az utolsó csepp vérig. A kormány több tagjai leköszöntek s a dictator september 7-dikén Paskewitsch táborába küldöttséget indított, mely az átadás feltételei iránt értekezék. Dél tájban azonban a forradalmi párt e küldöttséget ismét visszahívta, mire Paskewitsch délután 1 órakor újólág támadást parancsolt.

Az orosz csapatok azon helyről bontakoztak elő, hol a megelőző estén állottak volt. A lengyelek a második sánczsorot makacsúl védték. Paskewitsch egy ágyúgolyótól vaksebet kapván, hátra vitette magát s a sereg vezérletét Toll tábornokra bízta. Ez összes ágyúit a czystei erőd elé állította s a lengyelek is 80 löveget hozván működésbe, a tüzet erélyesen viszonozták.

Murawiew és Nostitz a lengyelek állodását balról oldalban támadták s zászlóaljaikat 600 lépésnyire előre vezetvén, az ütegeket, melyek ezen az oldalon álltak, délutáni 3 órakor visszanyomták. Most Murawiew rohamra kelt s a krakkói országút felé eső váracsokat elfoglalta. Mintegy 4 órakor, midőn Kreutz és Pahlen az ostromló csapatokat rendbe állítván, ép a czystei erőd megrohanására adtak parancsot, Prondzynski

megadási ajánlatokkal jelent meg. Ezen ajánlatokat azonban Toll nem fogadta el, hanem a kalisi országút felé rohamot parancsolt s 5 $\frac{1}{2}$ órakor már a czystei erődöt hatalmába kerítette volt. A lengyelek most már a város falai mögé kényszerültek húzódni, de még itt is makacsul küzdöttek s Bem a jeruzsálemi kaput késő estig védette. — 10 órakor Krukowiecki a második alkudozót küldte az orosz táborba, azon izenettel: hogy a várast átadni kész, ha serege szabadon és bántatlanul Plockra húzódhatik.

Paskewitsch erre másnap Berg tábornokot a fővárosba küldte, kinek az országgyűlés makacsabb tagjait a további védelem hasztalanságáról meggyőznie sikerülvén, az egyezkedés csakugyan létre jött, melynek folytán a lengyel sereg a fővárost odahagyta és Modlin felé vette útját, az oroszok pedig 8-dikán délután bevonultak.

A veszteség, melybe ezen ostrom került, mindkét részen húsz-húszezer emberre rúgott.

Rybinski lengyel tábornok, miután seregét Modlinra vezette volna, innét még a harcz folytatására kísérleteket tett s legelőbb is Romarino tábornoknak — ki, mint már említettük, 5-én Miendzyrzecre érkezett — küldött parancsot, hogy szintén Modlinra jöjjön s az itt álló lengyel sereggel egyesüljön. Romarino azonban nem engedelmeskedett, hanem előbb Podgorzénél, azután Zawichostnál akart a Viszlán átkelni; itt

azonban Rosen és Golowin útjába jöttek, megtámadták s az osztrák határokon átűzték, hol fegyverét le kellett tennie.

E hír Rybinski seregét is lehangolta. A lengyel fővezér most Modlinről Plockra vonúlt s midőn Paskevitsch october 2-dikán a Viszlán átkelt, a lengyel seregnek ezen utolsó, alig 20,000 emberből álló töredékét is a porosz határszél felé nyomta, mely Rypinnél porosz területre lépven, fegyverét szintén letenni kényszerült s így a forradalmi háborúnak vége szakadt.

Ötödik szakasz.

Az osztrák-olasz háború 1848-ban.

1848. év január 12-dikén a siciliai nép Ferdinand király zsarnoki kormánya ellen fellázadt, minek folytán a király népe számára új alkotmányt hirdettetett ki.

Február 28-dikán Párisban is forradalom támadt; a nép a Bourbonok orléansi ágát a trónról elűzte s köztársasági kormányt alakított.

Olaszországban már régóta léteztek pártok, melyek a szétdarabolt s külön önálló tartományokra szakgatott Italiát részint egy korona alatt egyesíteni, részint szövetséges állammá átalakítani óhajtották.

Ez utóbbi eszmét a pápa maga is terjesztette s így az egyes tartományokban a forradalmat ő is elősegítette. A bergamói és paduai heves mozgalmak mintegy előjelei voltak a nemsokára kitörő általános viharnak s a bécsi mártius 15-dikei lázadás Milanóban ugyanazon hó 18-dikán utánzásra találván, a forradalom csakhamar mindenfelé elterjedt.

Radetzky tábornagy s egyszersmind a Lombardiában álló hadsereg főparancsnoka mindent elkövetett,

hogy a felkelést még csirájában elnyomja; de ez már eleve jól el volt készítve s midőn 19. és 20-dika közti éjen a város minden pontjain egyszerre kitört, Radetzkynek a helyőrséggel a citadellába kellett vonulnia.

21-dikén értesülvén, hogy Károly Albert Sardinia és Piemont királya a milanóiaknak segítséget hozandó hadseregével a Ticinón átkelni készül: az osztrák fővezér erejét az ellenállásra nem vélvén elégségesnek, az Adda folyó vonalára húzódott s 22. és 23-dikán összes katonaságával, a hivatalnokokkal s könnyebb ágyúkkal a fővárost odahagyta. — 24-dikén Lodira érkezett s még ugyanaz napon az Adda folyón átkelvén, a túlsóparton foglalt állodást.

Maradása azonban itt sem volt, mert nem csak hogy a felkelés Lombardia és Velence tartományok minden városaiban elterjedt s néhány olasz ezred az osztrák seregből a forradalomhoz átpártolt; de Károly Albert is martius 25-ikén a Ticino határ folyón seregét átvezette s előleges hadizenet nélkül Milano felé nyomult. Radetzky ennek folytán elhatározta, hogy az erős veronai állodásba vonul s ott addig fog időzni, míg a belső osztrák tartományokból segéderőt nyer. Visszavonulását 2-dikán csakugyan szerencsésen bevégezte s a d'Aspre tábornok parancsa alatt álló 2-dik hadtest legnagyobb részével egyesült.

Velence ugyan szintén a felkelők kezébe esett s az Adige folyón kívül a belső osztrák tartományokkal

minden összeköttetése el volt vágva; de azért Radetzky mégis eltökélte, hogy Veronát minden áron hatalmában tartandja s pedig annyival inkább, mert Mantua és Peschiera várak is az osztrákok kezében maradtak, melyek pedig, ha Radetzky Italiából egészen kivonúl, bizonyosan a forradalomnak esnek áldozatul s így az osztrák seregnek majd annak idején megkezdendő támadó működésében sem hadászati alapja, sem támasza nem leend.

Károly Albert Sardinia királya martius 25-dikén 50,000 emberrel Lombardia határát a Ticinón átlépte s apríl 9-dikén már a Mincióhoz érkezett. Hadserege Bava és Sonnaz tábornokok alatt két hadtestet képezett, s ezenkívül a tartalékot a Savoyai herczeg vezérelte.

Apríl 10-dikén az olasz hadsereg az osztrák előcsapatokat megtámadta s a Mincio bal partjára szorította. Itt azonban előnyomulása megszűnt s bár akkor még Verona korántsem levén annyira megerősítve, mint jelenleg, az Adige jobb partjáról jövő tamadásnak igen ki volt téve: a piemonti sereg mégis majdnem egy álló hónapig veszteglett tétlenül s csak apríl 30-dikán támadta meg egész erejével azon elszigetelten álló osztrák dandárt, mely Pastrengónál az összeköttetésnek Tyróllal fentartására volt felállítva.

Ezen idő alatt Radetzky Verona vészelyeztetett jobb oldalát megerősítette s így az olasz hadseregnek egy igen nagy előnye már elveszett.

Május 6-dikán a piemontiak valahára Radetzky ellen támadási kísérletet tettek; de seregük úgy szét volt szakgatva, hogy a Santa Luciánál összpontosított osztrák seregzöm, bár az olaszok száma ezt háromszor meghaladta, a támadást nem csak megállta, de a tetelesen megvert s vad futásban hátráló olaszokat egész a Mincióig szalasztotta.

A mennyi ügyesség, erély és bátorság mutatkozott Radetzky seregében, ép annyi határozatlanságot, rendetlenséget s a hadvezéri szerepre képes egyén tökéletes hiányát találjuk az olaszoknál.

A santaluciai ütközet után az olaszok minden bizalmukat elvesztették; az osztrákokban pedig az erőnek ama szilárd öntudata gerjedt, mely mindig győzelemre szokott vezetni.

Radetzky most a Nugent tábornagy alatt segítségére jöendő 20,000 embernyi sereget várta, mely ez időben az Isonzo folyamon gyülekezett. Nugent pedig apríl 24-dikén Udinét bevette s 27-dikén Coneglianóra érkezvén, a Piave folyót szállotta meg.

Durando tábornok a római és toscanai segédseregekkel apríl 21-dikén Govenolóra s Ostigliára érkezett.

Nugent ezután a velencei tartományokba nyomúlt, mire az itteni forradalmi kormány a sardiniai királytól ellene segédseregeket kért. A király ennek folytán Lamarmora tábornokot néhány ezer emberrel a Piave

folyóra küldte s Durandót is felszólította, hogy Nugent ellen működjék.

Durando csakugyan rögtön Montebellemóra tette át főhadiszállását s május 7-ikén Ferrari tábornokkal, ki a római és toscanai nemzetőrséget vezette, csatlakozván, összes ereje 20,000 emberre gyarapodott.

Nugent, a ki eleinte a Piave derekára intézte menetét, most rögtön a folyó felvidékének fordúlt és Feltre felé nyomult előre.

Durando azon hiszemben, hogy Nugent a hegyekből az olaszországi síkra fog alá szállni s itt majd Radetzkyvel egyesül: ezt megakadályozni akarván, seregét két részre osztotta s Ferrari tábornokot 12,000 emberrel Pederobbánál állította fel, hogy ott a Piave völgyébe vezető szorosokat elzárja, maga pedig 8000 emberrel Bassano-és Primolánónál a Brenta völgyet szállotta meg.

Nugent Primolano felé intézett némi cselmozdulatok után Pederobbára nyomult, Ferrari seregét megtámadta s minthogy ez csak csekély ellentállásra volt képes, könnyen keresztül törvén, Visnodellóig hatolt és innét Trevisot fenyegette; Durando pedig Ferrari segítségére elkészvén, most Piazzolánál foglalt állást, hogy Nugentnak, ha vagy a felső vagy az alsó Brentán Verona felé akarna áttörni, innét útjába álljon.

A fenyegetett trevisóiak sürgösen kérték Durandót, hogy nekik Nugent ellen segítséget küldjön, mire ő piazzolói erős állását csakugyan oda is hagyta s

Moglianóra ment, de Nugent is ki vonúlt trevisói állodásából és egyetlen éjjeli menetben Fontanivára s később innét Vicenzára nyomult.

Durando megint elkészvén, most Mestrére indult s innét ugyan a vasúton Paduára sietett: de Nugentnak Radetzky seregével egyesülését nem volt többé képes megakadályozni, mely egyesülés május 22-dikén csakugyan véghez is ment.

Radetzky most már 40,000 embernyi jól felszerelt sereggel bírván, támadó hadászatra készült. Összes erejét két hadtestre osztotta: az 1-öt Wratistlaw, a 2-dikat d'Aspre, a tartalékot Wocher vezérelte.

Ezen időben — május végén — az olaszok jobb szárnya a Mincio jobb partján Goitónál s bal partján Villafrancánál állott; középhaduk Sommacampagna és Castelnovo körül a magaslatokon táborozott s arczal Verona felé, Peschiera ostromát fedte; míg bal szárnyuk a rivoli fensíkot tartotta, mely utóbbi állodás hátában, az Adige folyó mellett, a tyroli határon, majdnem 8000 emberből álló erős dandárjával Zobel osztrák tábornok állott.

Radetzkynek támadási terve a következő volt: legelőbb is az olaszok jobb szárnyát megkerüli, megtámadja s szétveri, azután a középhad mögött a Minción fölfelé nyomul, Peschierának segítségére megy s e várat, mely már csak végső erőfeszítéssel védi magát, felszabadítja. E terv szerint 27-dike s 28-dika

közi éjen serege zömével a piemontiak arczvonala előtt elvonúlt, míg Zobel ezalatt bal szárnyukra erőszakolt kémszemlét intézett, hogy fő figyelmöket magára vonja, s egész Covagionéig előre nyomúlván, midőn a piemontiak ez okból egy dandárt középhadukból bal szárnyukra küldöttek: 29-ikén megint Rivolira visszatért.

Május 29-dikén, miután a tervezett megkerülés Radetzkynek tökéletesen sikerült volna, az osztrák sereg a piemontiak jobb szárnyát, melyet Laugier olasz tábornok vezérelt, Curtatone- és Montanaránál megtámadta Bussaldo felé egészen bekerítette. Este felé az olaszok minden ponton vissza voltak verve, az osztrákok a következő éjre Curtatonénál tábornok ültöttek, Benedek tábornok pedig előcsapataikkal Rivoltáig nyomúlt.

A piemontiak középhadának parancsnoka, Bava tábornok, értesülván, hogy az osztrákok az ő jobb szárnyát megtámadták, Laugiernek azonnal segítségére indult s az egész éjen át menetben levén, 30-ikán reggel hadtestét Goito mögött állította fel. — Az olasz tartalékhad a király személyes vezérlete alatt Voltánál volt elhelyezve.

Az osztrákok 30-dikán a támadást folytatták, de Goitónál az ellenség sorain keresztül nem törhettek, mert d'Aspre a 2-dik hadtesttel, melynek a megkerülés után a piemontiakat hátban kellett volna támadnia, elkésett s a csatán meg sem is jelent. Radetzky ennek

folytán Curtatone melletti állodását megtartván, tovább nem nyomult előre s most a több napon át sűrű záporban hulló eső a hadműködéseket egy időre megakasztotta.

Peschiera magát az utolsó perczig hősiesen védvén, junius 2-dikán élelem hiánya miatt az olaszok kezébe esett, mire Radetzky, minthogy e várat felszabadítani már keső volt, Vicenza felé intézte működéseit. Junius 3-ikát követő éjen táborát odahagyta; 5-dikén Mantuára érkezett s 6-dikán serege zömével Legnanónál az Adigén átkelt, míg Woher ezalatt a tartalékkal Nogarának Verona felé indult, egy részt azért, hogy Károly Albert azt higye, miszerint Radetzky egész seregét e vár felé indítja, más részt, hogy a veronai őrségből egy dandárt magához csatolván, Bonifáción át szintén Vicenzára siessen.

Radetzky 9-én az 1-ső hadtesttel, melynek parancsnoka Wratistlaw volt, Longarére érkezett s a 2-ik hadtestet d'Aspre alatt a Bacchiglio patakon átküldte, hogy a Vicenza ellen intézendő támadás jobb szárnyát képezze, míg tartaléka ugyane napon Brendolára érkezett.

A piemontiak részéről Vicenzát Durando tartotta s e helyet jól megerősítvén, az osztrákok közeledésekor az erődöket számos őrséggel rakta meg, az elsánczolt Montebericót pedig fő erejével védte.

Junius 10-dikén reggel 6 órakor az osztrákok bal szárnya Culoz tábornok alatt a támadást megkezdte,

10 órakor már mind a két hadtest összes csapatai előre nyomultak és pedig Culoz a montebericoi erődnek, az 1-ső hadtest Vicenza és Monteberico közt, a 2-ik pedig a város keleti oldalán. Délutáni 4 órakor az osztrákok Montebericót bevették s ennek Vicenzán úrkodó magaslatain mozsárüteget állítván fel, a várost ágyúzni kezdték.

6 órakor Durando már Vicenza bensejébe szorult s minden oldalon be levén kerítve, minthogy menekülést többé nem remélhetett, megadta magát s azon feltétel alatt, hogy seregével három hónapig az osztrák fegyverek ellen küzdeni nem fog, szabad kivonulást nyervén, a várost odahagyta.

Vicenza eleste után Padua is megadta magát, Trevisót pedig Welden osztrák tábornok, a ki újan alakított seregével az Isonzo partjairól oda nyomult, bevette.

Radetzky, a mint Vicenzát elfoglalta, seregét azonnal ismét Veronára vezette vissza.

Károly Albert, a helyett, hogy míg Radetzky Vicenzát támadta, ő azalatt Verona elé indult volna: főseregével Rivoli ellen nyomult s az itt felállított Zobelfelé dandárt nyugtalanította a nélkül, hogy e működésből csak a legcsekélyebb eredményt is vonná.

Junius 13-ikán azonban az olasz sereg csakugyan Verona felé indult, de a király értesülvén, hogy Radetzky oda ismét vissza tér, megfordult s hadát megint előbbeni állásába vezette.

A custozzai ütközet.

Junius végével a velencei királyságban a fővároson kívül a felkelés minden ponton el volt nyomva s a tartomány ismét az osztrák hatalom alá esett. Ennek folytán a hadseregből, mely eddig itt működött, több dandár a harczoló sereghez csatlakozott s Culoz tartalékjával egyesítve, a 4-dik hadtestet képezte; Zobel tábornok dandárját pedig, mely Týrolból erősbítést nyervén 10,000 emberre szaporodott, most mint 3-dik hadtestet Thurn tábornok vette át.

Az osztrák sereg e módon szaporodva, biztos vezéri kezek alatt, harczias lelkesedésben, bátran tekintett a jövőbe. Radetzky terve az volt, hogy öszpontosított támadásban azonnal a piemonti seregre ront s azt, ha csak lehet, Lombardiából kiüzi. A mit májusban már részben megkísérlett, azt most valóban kivinni készült: hogy t. i. a piemonti sereg jobb szárnyát megkerüli, Mantua és a Curtatone vize felől hátban támadja, megveri s útját a piemonti határok felé elvágja.

E terv szerint tehát a 4-dik hadtestet Legnanóról július 16-dikán Mantuába küldte s Liechtenstein hercegnek parancsot adott, hogy egy dandárral Ferrarára

menjen, ezen erősséget élelemmel ellássa s midőn ez megtörtént, szintén Mantuára siessen.

Gróf Thurn tábornok parancsot kapott, hogy 22-kén a rivolii magaslatokról alászállva, a piemonti sereg bal szárnyát hevesen támadja meg, míg ezalatt majd az 1-ő és 2-dik hadtest a Minción átkelve, a Curtatone vizén a főtámadást intézendő.

A körülmények azonban változtak : Liechtenstein herceg Ferrarát ugyan élelemmel szerencsésen ellátta, de visszajövet, midőn Mantuára tartott volna, útközben erős piemonti csapatokkal jött összeütközésbe, melyek ép a király személyes vezérlete alatt Mantuára indultak, hogy e várat bekerítsék s ostrom alá vegyék. Minthogy pedig az olasz sereg jobb szárnya Bava tábornok alatt minciói állodását odahagyván, július 18-dikán Mantua alá indult: ennél fogva a Sommacampagnánál álló középhad s a bal szárny Rivoli alatt együtt véve, nem számolt többet körülbelől 20,000 embernél.

Radetzky ezt megtudván, tervét azonnal megváltoztatta: Liechtenstein dandárjának parancsot küldött, hogy Verona felé visszatérjen s minthogy a herceg előre Mantuába menván, a várból többé ki nem jöhetett: a fővezér e dandárt Simbschen tábornok alá rendelte, maga pedig az 1-ő és 2-ik hadtesttel melyek serege zömét képezték, a piemontiak középhada és bal szárnya felé indult, hogy azt megsemmisítvén, Mantuánál Károly

Albertre vesse magát és egyúttal a mantuai őrségnek, valamint a várba vonúlt 4-dik hadtest parancsnokának Culoz tábornoknak parancsot adott, hogy a várból annak idején kirohanást tegyenek.

Junius 22-dikét követő éjen az osztrák sereg 1-ő és 2-dik hadteste a piemonti sereg említett részeinek Sommacampagnánál és Sonánál tartott állodásai ellen indúlt. Az 1-ő hadtestet Sommacampagna felé tartó lovassága balról a nyílt sík téren földte, a 2-ik hadtest egyenesen Sonának és S. Giustinának indúlt, míg a tartalék a közbeeső nyíláson ez utóbbit követte.

A 2-dik hadtest reggeli 6 órakor, az 1-ő egy órával később érkezett a támadási pontra s a mint kibontakoztak, a nevezett helységek előtt álló piemonti csapatokat azonnal megtámadták, rövid ellenállás után minden ponton visszaverték s a Mincio vonalra, innét pedig folyó túlpartjára nyomták, hol most már Radetzky könnyen átláthatta, hogy csak csekély erő áll vele szemközt.

Az 1-ő hadtest középe legelőbb a Tione patakon fekvő Oglioso falut foglalta el, míg bal szárnyán Strasoldo dandárja Valegióra, a Clammé pedig Custozzára nyomúlt. A 2-dik hadtest ezalatt Castelnouvót, a tartalék pedig S. Giorgiót szállta meg, mely utóbbi helyre most Radetzky főhadiszállását is áttette.

A piemontiak csekély ellentállásának főoka az volt, hogy Thurn 22-dikén Rivoli felől bal szárnyukat

megtámadta s bár oda Sonnaz a középhadból tetemes erősítést küldött, e bal szárny mégis Peschieraig hátrálni kényszerült.

A király Sonnaz visszavonulásáról még 23-dikán este értesülvén, mantuai állodását rögtön odahagyta s négy dandárral, vagyis majdnem 30,000 emberrel megindulván, 24-dikén reggel Villafrancára érkezett, hol seregeit azon czéllal vonta össze, hogy Radetzkyt innét majd hátban fogja megtámadni.

Radetzky most Sonnaz és Károly Albert serege közt állott. Ő, ha Sonnaz seregét 23-dikán egész erejével üldözőbe veszi s egészen tönkre teszi, most folytathatta volna győzelmét; de tartván a királynak netáni háttámadásától, Wohlgemuth tábornokot egy dandárral Prentinóra küldte, hogy ott a hidat, melyet a piemontiak szétromboltak volt, helyre állítsa, a Mincio jobb partján védállodást foglaljon s Pastrengónál még egy hidat építsen. Wohlgemuth a kapott parancs folytán 24-dikén a hidat elkészítvén, Valegióra indult, hova, hogy öt kövesse, Strassoldo is rendeletet kapott. Haradauer dandárja Salionzére küldetett, hogy ott szintén hidat verjen; Perin tábornok dandárja Castelnovuonál foglalt állást, Simbschen pedig, a ki ideiglenesen Liechtenstein dandárját vezérelte, sietve rendeletet kapott, hogy Sommacampagna felé nyomúljon.

Az osztrák sereg többi csapatai állodásukat, melyet 23-dikán elfoglaltak, megtartották; Sonnaz seregét nem

üldözték, csupán Thurn kapott parancsot, hogy ellene Peschierától balra figyelő állást foglaljon.

Károly Albert 24-dikén délután 3 órakor Villafrancáról megindult. A Cuneo dandár ezalatt Custozzára, a piemonti dandár Sommacampagnára, a testőrség pedig az aostai dandárokkal Valegióra nyomult.

Simbschen délben Sommacampagnára érkezvén, rövid pihenés után Custozza felé indult; útközben a Cuneo dandárral összeütközött, véresen megveretett s több százra menő foglyot a piemontiak kezében hagyott. A többi csapatok e napon már tűzbe nem kerültek.

Károly Albertet e győzelem annyira felbátorította, hogy 25-dikén balra kanyarodás által az osztrákokat a Mincióra vetni remélvén, Sonnaznak parancsot küldött, hogy összes erejével szintén támadjon s Borghetto felé nyomúljon.

Radetzky 24-ikén este seregének rendeletet adott, hogy nagyobbyszerű támadásra készüljön s 25-én az 1-ő hadtest Wratislaw parancsa alatt a valegiói magaslatokat arczczal délnek megszállván, Custozza felé irányozza majd támadását; míg a 2-dik hadtest szintén délnek előre nyomulván, a Custozza-Sommacampagna vonalt, melyet Károly Albert 24-dikén elfoglalt volt, megtámadván, visszavenni igyekezzék. A tartalék hadtestet Ogliosinál vonta össze, azon meghagyással, hogy a további rendeleteket itt bevárja.

Julius 25-dikén kora reggel a Savoyai herceg a

Cuneo dandár egy részét a Tione bal partján hagyván, a piemonti sereg zömével a jobb partra kelt át s Clamm és Suplikatz dandárjait megtámadta. Bava tábornok az aostai dandárral 8 órakor Valegiónak rontott, de az előnyomuló 2-ik osztrák hadtest összes dandárjai nem csak visszanyomták, hanem Perin tábornok Somma-campagna felől jövén, hátban, Gyulay pedig S. Giorgio-ról oldalban támadván, teljesen szétverték s rendetlen futásban hátrálni kényszerítették. A középhad s a bal szárny a Savoyai herczeg alatt még ugyan tartotta magát, de a jobb szárny teljesen megveretvén, ezek is a villafrancai síkságra hátráltak, hol a beálló est a csatának véget vetett. — Az osztrákok a három napi csatázásban elfáradva s a nagy hőségben eltikkadva, a megvert ellent üldözőbe nem vették.

Julius 26-dikán Károly Albert, remélvén hogy a Mincio jobb partján Radetzkyvel ismét csatába elegyedhetik, Goitónál e folyón átkelt, Sonnaznak pedig parancsot adott, hogy Voltánál megálljon s e helyet védje. A mint azonban e tábornok Voltára érkezett volna, itt az előnyomuló osztrák csapatok megtámadták s a városból kiűzték, 27-dikén pedig Puzzolengónál még a tartalék is oldalába rohant s annyira megverte, hogy serege teljes felbomlásban világá szaladt.

Most a király hadának romjait az Oglio folyón is átvezette s Radetzkynek fegyverszünetet ajánlott; midőn azonban az osztrák fővezér az Adda folyót tűzte

ki elválasztó vonalnak, Károly Albert ezt elfogadni nem akarván, a háborút folytatta.

Radetzky 27-dikén Voltán maradt; 28-dikán menetét az Oglio felé folytatta, Károly Albert pedig állását e folyón nem vélvén eléggé biztosnak, július 29-én Cremonára indult, itt az Addát átlépte s 23-ikén Crotta d'Adda és Lodi között állást foglalván, elhatározta, hogy Milanót Lombardia fővárosát csata nélkül át nem engedi, a miért is augusztus 2-dikán balra fordult s 3-dikán Milanótól délnek seregét csatarendbe állította.

Radetzky augusztus 1-én az Adda folyón átkelt s összes hadtesteit, még a 4-diket is, mely eddig Mantuánál állott, magához vonván s egyesítvén, 4-dikén Milanónál a piemonti sereggel teljes erejével szembeszállt.

A piemonti sereg rövid csatázás után önbizalmát s kedvét veszítve, meglazult; a városba hátrált s innét más nap, úgy szólván parancs nélkül kivonulván, egész a Ticinóig vagyis a piemonti határig ment vissza.

Augusztus 9-dikén az egész Lombardiában ellenség többé nem volt. Károly Albert most ismét fegyverszünetet kért, melyet egy héti felmondással, határozatlan időre, azon feltétel alatt meg is nyert, hogy mind a két fél saját országa határait tartsa megszállva, míg ezalatt majd a béke megkötésére további alkudozások folynak.

A béke azonban létre nem jöhetett, mert a sardiniai király, kit saját országában a haladási és forradalmi

párt befolyása alatt tartott, a hadi költségek megtérítésére magát kötelezni nem akarván, újonan háborúra készült. A hosszú fegyverszünetet leginkább serege kiegészítésére használván, harczerejét 100,000 emberre emelte s e sereget hét hadosztályra és két önálló dandárra osztván, vezérlésére ügyes külföldi tábornokokat nyert meg. Romarino és Chrzanowski ismert lengyel hadvezérek ez új hadjáratban szintén részt vettek és pedig az előbbi mint hadosztály-parancsnok, az utóbbi mint tábornoki főnök.

1849. év marczius 12-dikén a szárd király a fegyverszünetet felmondta; minek folytán az ellenségeskedések 20-dikán megkezdődtek.

A piemonti hadsereg zöme, mely öt hadosztályból s egy önálló dandárból állott, a Po folyó bal partján, a Novaráról Buffalórának Milanóba vezető főút mindkét mellékén összpontosítva, arczczal keletnek állíttatott fel; míg a jobb szárnynak, mely két hadosztályból s szintén egy önálló dandárból állott, feladata az volt, hogy a Po jobb partján az Alessandriából Piacenzára vezető úton elhelyezkedve, ez utóbbi város felé nyomuljon s itt a másik partra átkelvén, az osztrák sereg bal szárnyát támadja meg.

Radetzky az ellenséges seregnek e szándokáról értesülván, az 1. 2. 3. és 4-dik hadtestet s a tartalékot egyesítván, e 70,000 emberrel Lodi felé cselmozdulatot készült tenni s mintha Milanót odahagyná, marczius

17. és 18-ikán csakugyan Lodinak indúlt; de ez utóbbi napon összes erejével rögtön keletnek fordúlván, Paviára nyomúlt. 20-kán Paviánál a Ticinón átkelt s még az nap serege felállítását a piemonti határon bevégezte, úgy, hogy a jobb szárny, az 1-ső hadtest t. i. Wratislaw parancsa alatt Zerbolát; a 2. és 3-dik hadtest d'Aspre és Appel alatt — a középhadat képezve — Gropolát; a bal szárny pedig Thurn alatt Cavát szállotta meg. A tartalék Gravelonne mellett állott s így Radetzky a piemontiak seregzőmét jobb oldalban támadva, jobb szárnyától teljesen elszakasztotta és az ellenségnek két ereje közé tolakodott, mely ügyes mozdulat által a helyzetnek urává lön s ellenét strategiaiilag már legyőzte.

Károly Albert Novara és Buffalóra közt, arczczal ez utóbbi hely felé fordúlva állott s már a Ticinón készült átkelni, midőn 20-dikán éjjel értesülvén, hogy Radetzky egész seregével a Po folyón átment s az ő középhadát Piacenzánál álló jobb szárnyától elvágta: ennek folytán tervéről — hogy t. i. a Ticinón átkel — rögtön lemondott és seregével jobbra kanyarodván, délnek foglalt állodást. Ezután Bes tábornok hadosztályát Vigevanóra küldte, míg Durandóé és a Savoyai herczegé Mortarára nyomúlt.

21-dikén déltájban az 1-ő osztrák hadtestnek egy előnyomuló csapatja Vigevanónál Bes seregére bukkanván, vele összeütközött. Az osztrákok eleinte hátráltak, de Wohlgemuth tábornok, a ki Radetzky seregének

szélső jobb szárnyát vezette és ép ekkor Beregnardónál a Ticinón átjött, az ágyúzás hallatára hadosztályával a csatatérre sietvén, a hátrálókat megállította.

Radetzky ezalatt Mortara felé egész seregével szintén menetben volt s d'Aspre a 2-dik hadtesttel Durando tábornok s a Savoyai herczeg hadosztályát, melyek Mortara előtt voltak felállítva, 5 órakor délután hevesen megtámadta. Rövid ágyútüzelés után Albrecht főherczeg d'Aspre 1-ső hadosztályából négy ezredet rohamra parancsolt, melyek is azonnal szuronysegezve előre nyomultak. A jobb és bal szárnyon álló ezredek nem rohanhattak, de Benedek tábornok a Gyulay nevét viselő magyar serezzel Durando hadosztályán hősiesen keresztül rontott s a városba nyomult.

Az éj ezalatt beállott, de a piemonti hadosztályokban a zavar oly nagy volt, hogy Durando és a Savoyai herczeg igyekezete — az egész éjen át folytatott utcai harc által Mortarát visszafoglalni — megghiúsult. Benedek tágitani semmi áron nem akart; több hadosztályt fegyverletételre kényszerített és fogolylyá tett s midőn Albrecht főherczegnek hátra maradt ezredei az oldalokról szintén a városra rontottak, az összes piemonti sereg a legnagyobb rendetlenségben vad futásnak eredt.

Bes olasz tábornok hadosztálya a seregzömnek e nagyszerű veresége folytán szintén Novarára hátrált.

A mortarai csata után Károly Albert fő erejét, vagyis azon öt hadosztályt és egy dandárt, melylyel a hadjárat megnyitásakor a Ticinón átkelt, Novara előtt pontosította össze, mert a 2-dik hadosztály és egy dandár Piacenzánál állott s a főseregtől el volt szakasztva. Seregét most arczczal délnek, a Mortaráról Domodosolára vezető úton keresztben állította fel, úgy hogy állodása keletről az Agona, nyugatról pedig a Terdoppio pataknak volt támasztva, s e helyzetben várta be az osztrákok támadását.

Radetzky 1-ő hadteste martius 22-én Cillavegnára, a 2-dik Vespolatéra nyomult; a 3-dik hadtest Vespolate mögött foglalt állást, a tartalék hadtest pedig e napon Mortarát érte el. A 4-dik hadtestet Radetzky Bobbiónt át Vercellire küldte, hogy a piemontiak hátrálati vonalát fenyegetse s szükség esetén jobb szárnyukat támadja meg: 23-án éjjel pedig még az 1-ső hadtestet is Borgo Vercellire indította, hogy a negyediknek segítségére legyen.

A 2-dik hadtest éle 23-dikán 11 órakor a piemontiak előcsapataival Novara előtt összeütközött. Albrecht főherczeg dandárja volt ez s azon derék hadosztály, mely Mortarát bevette volt. — D'Aspre előre lovagolván, az egész piemonti sereget látta szemben, de e bátor s lángeszű hadvezér, ki az osztrák sereg legkitünőbb

tábornokai közé tartozik, nem tétovázott, hanem Radetzkynek jelentést küldvén, Albrecht főherczegnek rögtön parancsot adott, hogy lépcsőzetes rendben támadjon.

D'Aspre 14,000 embert számoló hadteste a négy-szerte erősebb ellennel öt álló óráig küzdött. A gróf Schaffgotsche parancsa alatt álló 2-dik hadtestnek is már minden ezrede a tűzben megfordult s az osztrákok több ponton ingadozni s tért engedni kezdettek, midőn 4 órakor a 3-dik hadtest is a csatátérre érkezvén, az ütközetnek annyiból kedvezőbb fordulatot adott, hogy az átengedett tért ismét visszafoglalta s a teljesen kifáradt 2-dik hadtest ezredeit felváltván, a piemontiak további előnyomulását gátolta. 6 órára nem csak a tartalék jelent még Mortaráról, de a 4-ik hadtest is az Agonán átkelvén, a piemontiak jobb szárnyát támadta. A tartalék gránátos-hadosztály rohamra kelt s az ellen középhadán keresztül rontott; a 4-dik hadtest a jobb szárnyat törte meg s így az egész piemonti sereg Novarán át megfutamodván, csak a sötét éj vetett véget az üldözésnek.

Radetzky most a város előtt tábort ütött, a bevonulást más napra halasztván.

A következő éjjel Károly Albert leköszönt s a kormányt legidősebb fiának Victor Emanuelnek adta át, ki reggel azonnal küldöttséget intézett Radetzkyhez, hogy fegyverszünetet kérjen. Radetzky a fegyverszüne-

tet megadta s ezt nem sokára — csupán csekély terület átengedésének s a hadi költségek megtérítésének feltétele alatt — a békekötés követte.

Ezek után egész Olaszthonban a régi rend ismét helyre állt. Brescia városa lakói ugyan az osztrák sereg hátában még egyszer fölkeltek, de Haynau tábornok vas keze ezeket is csakhamar leverte.

D'Aspre Modenában, Parmában és Toscanában a legitim kormányokat ismét visszaállította.

Oudinot francia tábornagy az örök várost ostrommal vette be s a forradalmat itt is lecsillapította.

Wimpfen tábornok 10,000 emberből álló sereggel a Legatiókba nyomúlt, Bolognát és Anconát elfoglalta s rövid ellentállás után a rendet itt is minden ponton helyre állította.

Garibaldi Róma eleste után még tett ugyan kísérletet néhány ezer emberrel a forradalom felélesztésére s az osztrák csapatok elé indult : de Folignónál szétveretvén, San Marinóra menekült, hol csapatai szétoszlottak.

Velence legtovább s legmakacsabbul tartotta magát s midőn már a Malghera erődnek május 25-én történt bevétele után nem csak a száraz földdel minden összeköttetését elvesztve, de még a tengeren is minden oldalon bekerítve, élelmi szerekben kezdett e város szükségét szenvedni : a lakók még ekkor sem akartak tudni a megadásról s csak mikor az osztrákok Augus-

tin tüzér tábornok javaslatára hosszú ágyúcsöveket a földbe ásva, belőlök túltöltés és a legmagasabb elevatio által a városba tüzes golyókat vetettek, csak ekkor kezdtek alkudozásra lépni, melynek folytán Velence augusztus 24-dikén, egy évnél tovább folyt ostrom után, magát Gorczakowski tábornoknak megadta.

Hatodik szakasz.

A magyar forradalmi hadjárat

1848 s 1849-ben.

Politikai fejtegetésekbe bocsátkozni e munkának célja nem lehet s ezért a hadjárat leírásában is csak azon hadműködésekről fogunk bővebben szólni s azon mozzanatokat különösen kiemelni, melyek a hadtudományt vagy gazdagítják vagy annak már megállapított s elismert elveit újból megerősítik.

Az 1848-ban életbe lépett s az öszbirodalomtól független magyar kormányt a bácsmegyei s a Bánát déli részeit lakó szerbek, valamint a horvátok és oláhok is ellenszenvvel tekintették s ellene csakhamar fegyverre keltek.

A szerbek Bács megye alsó vidékén, a Tisza jobb partján s a Ferencz csatorna körül gyűltek össze s táborba szállva, Szt.Tamásnál és az úgynevezett római sánczok mögött fenyegető állást foglaltak. Ezenkívül a Bánát déli részében is Ó-Moldvától egész Perlaszig és Becskerekig több csapatba gyűlekezve, felálltak s a

közel fekvő német és magyar helységeket zsarolni és pusztítani kezdték.

A kormány még juniushóban osztrák tábornokok vezérlete alatt osztrák és magyar csapatokat küldött a zendülők ellen, melyek változó szerencsével kisebb csatázásokat vittek, de sem az egyik, sem a másik fél nagyobb előnyöket kivívni képes nem volt.

October elején az osztrák katonaság a várakba visszavonulván, a magyarok magukra maradtak. A csatázások egész 1849 elejeig folytak, de a szerbek Bács megyében a csatornán, Bánátban pedig az oravicza-fehértemplom-perlasz-becskerek-i vonalon túl nem nyomúlhattak, valamint a magyaroknak sem sikerült az ő elsánczolt táboraikat állandóan elfoglalniok.

Horvátországban a bán, Jelacic tábornok, szintén a magyar kormány ellen nyilatkozott s a horvát népet fegyverre szólította.

A magyar kormány minden kísérletei, hogy a bánt tervétől elmozdítsa, meghiúsultak. Jelacic szeptember derekán a horvát-magyar határt fegyveres sereg élén átlépte, a Balaton partjainak nyomult s még e hó 25-dikén Székes-Fehérvárra érkezett.

A magyar sereg, mely Jelacic ellen küldetett, részint gyenge levén, részint folytonos alkudozásainak eredményét várván, szakadatlanul hátrált; míg végre Pákozd és Velence között megállapodván, szeptember

29-dikén a bán seregével csatára kelt. A csata azonban eldöntetlen maradt s Jelacic Székes-Fehérvárra, a magyar sereg pedig más nap Martonvásárra húzódván, háromnapig fegyverszünetet kötöttek.

A bán egy részt erejében nem bízván, más részt oldalékát és hátnögét a készülöben levő népfelkelés támadásának kitenni nem mervén, october 1-én megindult s Mooron, Kisbéren, Győrön keresztül Ausztria felé vonult, míg a Roth és Philippovic tábornokok alatt hátramaradt tartalékot a Somogy, Zala és Vas megyékből jött népfelkelés körülvette s mint Dupont francia tábornok seregét Baylenél a spanyolok — fegyverletételre kényszerítván, hadfogságba ejtette.

Eközben october 6-dikán Bécsben is kiütött a lázadás, melynek folytán herczeg Windischgrätz tábornagy ott sereget gyűjtött s Jelaciccsal egyesülve a birodalmi fővárost fékezte.

Midőn a bán Bécs felé indult, a magyar sereg öt rögtön követte s october 28-dikán Ausztria határát is átlépte, minek folytán — minthogy e sereg már Schwechatig előre nyomult — Windischgrätz hg eléje ment, megtámadta s visszaverte.

A magyar sereg most Pozsony környékén védállodást foglalt, melyben a császáriak részéről nem nyugtalaníttatván, deczember közepeig megmaradt.

Most már a magyar kormány részéről, mely az osztrák kormány rendeleteinek hódolni nem akart, a

harcz a császáriak ellen átalánossá lön s több ponton egyszerre tört ki.

Radetzky győzelme Olaszországban, melynek folytán ekkor már Lombardia egészen s Velence is, csupán a főváros kivételével, vissza volt foglalva; valamint a forradalmak elnyomtatása vagy önkénytes lecsillapodása Némethonban s Európa egyéb részeiben is, Ausztria állapotára kedvezőleg hatott s így az osztrák kormány elhatározta, hogy Magyarország független állását, mely e kormány államférfiainak nézete szerint az öszbirodalom fennállását kockáztatja, ismét megsemmisíti s ha, a mint már előrelátható volt, ez békés úton nem sikerül: fegyveres erővel fogja feladatát kivinni.

Ennek véghezvitelére tehát el lön határozva, hogy Windischgrätz tábornagy 45,000 emberből álló főseregével Bécsből Pest felé nyomúljon; a bal szárnyon Simunich tábornok 5000 emberrel Nagy-Szombatnak tartva, Lipótvárát vegye ostrom alá; Frischeisen tábornok egy kisebb sereget a jablunkai szorosnál vezessen Magyarországba; a jobb szárnyon Horváth Sopronyon át nyisson magának utat; Nugent pedig 6000 emberrel a Muraközből induljon Pest felé.

Schlick tábornok Gallicziából tört be a duklai szoroson át Felső-Magyarországba s Eperjesnek tartott; míg Puchner tábornok Erdélyben, mint ezen ország katonai parancsnoka, 8000 ember felett rendel-

kezett s Bánátban és Bács megyében szintén 30,000 ember állott készen.

Ezen elkülönített s összesen 100,000 emberre rúgó seregeknek feladata az volt, hogy mindenik külön az ország középpontja, Pest városa felé működjék.

A magyar kormány csak 15,000 rendes gyakorlott katonát állíthatott a síkra, kikhez még 10,000 honvéd járult tíz zászlóaljra osztva s a többi fegyveres erőt — míg később a honvéd zászlóaljak számát százra emelték — egyelőre csak mozgósított nemzetőrök vagy önkényes szabad csapatok képezték. E sereg összesen 80,000 embert számolt s a következőleg volt elhelyezve.

A Duna felvidékén Pozsonynál Görgey alatt — kit Kossúth Moga tábornok távozta után főparancsnokká nevezett ki — 25,000 ember állott; a jablunkai szoros ellen Jeszenák és Beniczky alatt 3000; Nugent ellen Stayerország szélén a Muraközben Perczel alatt 8000; a Bánátban és Bács megyében, harmincz mértöldnyi vonalon, Oraviczától egész Szent-Tamásig, Asbóth, Damjanich, Vetter, Kiss és Vécsey alatt 20,000; Felső-Magyarországban Pulszky s később Mészáros alatt 10,000; Erdélyben Kolozsvárnál Baldacci alatt 10,000; Lipótvára, Pétervárad és Komárom összes őrsege pedig ez időben szintén 10,000 emberre rúgott.

Windischgrätz a támadó működést a Duna jobb partján december 16-dikán kezdte meg s Görgeynek a Lajta mögötti állodása ellen nyomult; míg Simunich

tábornok a bal parton Nagy-Szombat felé indult. Görgey csekély ellentállás után — mely mindössze is egyetlen lovassági összeütközésből állt, Mosonynál — Győrre húzódott vissza, hol a magyar kormány utasítása szerint védcsatát vívandó, a megerősített pontokon állandást foglalt. Windischgrätz 27-dikén ezen állandás megtámadására készülteket tett; de Görgey, a nélkül hogy az ellentállást csak meg is kísérlette volna, Bábólnán át, Bánhidára s a Vértes hegyek közé, Gallára vonult. Utócsapatait Windischgrätz lovassága Bábólnánál elérte s tetemesen megverte.

Görgey arra nem is gondolt, hogy ő, mint Radetzky Veronánál tett, Komáromnak mehetne s e nagyszerű várból, mely a Duna mindkét partján meg volt erősítve, a netán előre nyomuló császári sereget akár a bal, akár a jobb partról támadhatná meg: hanem e vároppant előnyeit számításba sem véve, mint már mondtuk, Bánhidára és Gallára hátrált.

Windischgrätz ide is követte őt s Komáromnál egy dandárt visszahagyván, tovább nyomult.

A császári sereg Győrnél két hadoszlopra szakadván, a bal szárny Kocsnak, Gallának és Bicskének, a jobb pedig Kisbérnek, Moornak és Martonvásárnak nyomult Buda felé.

Perczel, ki mint már említettük, a Muraközben Nugent ellen volt felállítva, a kormánytól parancsot kapott, hogy fölfelé induljon s a Duna melléki sereggel

egyesüljön. E tevékeny, de akkorában még tapasztalatlan s katonailag ki nem képzett tábornok a vett parancs folytán sietve indult Pápanak, innét pedig Moorra nyomult s Görgeyt jöveteléről tudósította. Görgey azonban, a helyett hogy Perczellel egyesülve, Windischgrätz jobb szárnyára vetette volna magát : nem adott neki semmiféle rendeletet, hanem serege zömével Bicskénél megállott, minek folytán a császári sereg jobb szárnya, t. i. az első hadtest Moornál Perczelre rontott és seregét teljesen szétverte.

E baleset folytán Görgey egész Buda alá hátrált, hol most a magyar kormány elhatározta, hogy a fővárost feladja s széket Debreczenbe teszi át.

Görgey serege január 3-ikán a Duna bal partjára húzódtott s 4-ikén Pestet is odahagyta; a császári sereg pedig 5-dikén a két fővárost elfoglalta.

A mellékseregek működése.

Simunich, Guyon magyar ezredest, kit Görgey Pozsonyból ellene küldött, Nagy-Szombatnál visszavervén, Lipótvárának ostromlására indult s e várat december 30-dikán seregével körülvette.

Frischeisen tábornok, a ki a jablunkai szorosban át Magyarországra vonúlt volt, azon hírré, hogy a felkelők serege ellene csoportosúl, ismét vissza ment s a sziléziai határra vonúlt, minek folytán Götz osztrák tábornok 4000 emberrel Morvaországból újra betört s Besztercebányának tartott.

Schlick december első napjaiban a duklai szoroson átjött s 11-dikén Pulszky ezredes mozgó csápatait Budamérnél — hol az ezredes, hogy őt Kassa előtt feltartóztassa, vele csatára szállt — teljesen szétszalasztotta. Midőn azonban Pulszky e vereség után Kassára vonúlt, Schlick nem tartotta tanácsosnak utána nyomulni, hanem Windischgrätz herczeg támadó működéseit bevárandó, egyelőre megállapodott. 28 kán Szikszó felé szemlét tartott, de itt Mészáros magyar hadügyminiszter közeledtéről értesülvén, 30-ikán ismét Kassa alá visszament.

Mészáros egészen újan szervezett seregével, mely csupa gyakorlatlan katonákból, legnagyobb részt nemzetőrökből s önkénytes csapatokból állott, Schlick után nyomúlván, seregét január 4-dikén homlokegyenest támadta meg. A nemzetőrök az első hadrendben álltak s egy 12 fontos ágyúüteg heves tüzébe jutván, rendetlen futásnak indultak; mely rögtöni hátrálása az első csatarendnek a többit is elragadta, annyira, hogy, bár a bal szárny Perczel Miklós alatt előre nyomúlt, a sereg zöme mégis rémülten megszaladt.

Dessewffy ezredes a Coburg huszár ezred egy osztályával a hátrálatot némileg fedezvén, Mészáros majdnem valamennyi ágyúja veszteségével Miskolczra húzódtott.

Erdélyben a székelyek, minthogy a magyar kormány ellen felkelt oláhok őket is fenyegették, a magyarokhoz állottak. Puchner császári tábornok ennek folytán Urbán ezredest Beszterczéről lefelé, Gedeon tábornokot pedig Szebenből Marosvásárhelyre a székelyek gyűlpontjára küldte.

E két császári vezér egyesülvén, november 5-kén a székelyeket szétvérte, mire Puchner Kolozsvárra nyomúlt s az ottani magyar parancsnokot, Baldacci bárót megtámadván, a csucsai magaslatra nyomta.

Puchner most ezen hegylánczot is hatalmába kerítendő, december 19-dikén Wardenner tábornokot küldte ki, de ennek támadása sikertelen maradt.

Az erdélyi sereg vezérletét ezalatt Bem magyar tábornok vette át s deczember 21-dikén azonnal támadólag lépett fel; seregét öszpontosítván, az ellenség közé tolakodott; 23-kán pedig balra fordúlt, Jablonski tábornokot támadta meg s ezt Deésnél megverve, Beszterczére szorította. Innét Wardenert oldalban és hátban egyszerre megtámadandó, Kolozsvárra sietett, de ez magát gyengének érezvén, a támadást be nem várta, hanem csata nélkül visszavonúlt. Bem most ellene figyelő csapatot hagyván, rögtön Urbánra tört s e császári vezért deczember 29-dikén Beszterczénél megtámadta, megverte és a borgói szoroson át Bukovínába szorította.

Ezután a borgói szorost s Beszterczét is megszállva hagyván, serege zömével Marosvásárhelyre sietett s itt január 12-dikén bevonúlt. Az osztrákok főereje ezalatt Szeben felé hátrált.

A szerbekkel folyt háború a Bánátban és Bács megyében inkább pusztító dúlásokból, semmint stratégiai működésekéből állott. A pusztítást a szerbek kezdték, a magyarok folytatták s csak kivételül tettek a magyarok rendes támadásokat Boksánra Asbóth, Alibunárra Damjanich, Perlaszra Vetter ezredes és Tomasovácza Kiss tábornok alatt; de a szerbeket sem a Bánátban, sem Bács megyében fészkeikből kiverniök nem sikerült.

Kissnek támadása Pancsovára nagyon is szeren-

csétlenül ütött ki, de Maderspach tábornoknak hősies védelmét a szerbek több ízbeni támadása ellen Fejértemplomnál a legőszintébb elismeréssel kell említenünk.

Midőn Windischgrätz a császári fősereggel Pestre vonúlt, január első napjaiban a magyar seregek parancsot kaptak, hogy a Bánátból és Bácskából a Tisza partjain fölfelé húzódjanak; mi megtörténvén, e részeket a magyar seregek Szabadka városa kivételével elhagyták, míg az aradi és temesvári vár a császáriak kezében maradt.

Windischgrätz további működései 1849-ben.

A magyar kormány helyzete, mint láttuk, 1849. év elején nem a legkedvezőbb volt, mert fővárosát a császáriak elfoglalták, seregei az ország minden pontján hátráltak s a Bánátot is odahagyván, a szerbek előnyomulásának szabad tér nyílt. A viszonyok Erdélyben is kétesek s az előnyök csak pillanatnyiak voltak, Bem serege oly csekély levén, hogy vele állandó eredményeket kivívni képes nem lehetett.

De nem csak a fegyvereket hagyta el e részen a szerencse, hanem a hivatalnokok nagy része is elállott a kormánytól s azt Debreczenbe nem követte, az országgyűlési képviselők közül szintén sokan Pesten maradtak, vagy magán birtokaikra vonultak s végre a magyar seregben eddig szolgált császári tisztek is odahagyták zászlóikat.

A kormány e válságos pillanatban a kiegyezkedést megkísérlette s az uralkodó fejedelemnek hódolni késznek mutatkozott; de Windischgrätz herczeg a hozzá küldött követséget visszautasítván, a háború tovább folyt.

A magyar tábornokok Pesten január 2-dikán hadi

tanácsot tartván, azt határozták, hogy Perczel Moornál szétvert seregét összeszedvén s a Muraközből felfelé vonuló tartalékjával egyesülvén, a Tiszára menjen s ennek vonalát védje; Görgey ezalatt Vácznak Nyitrára húzódjék s így kétfelé irányzott hadászat által a császári sereg hátában működjék, mindig azon levén, hogy a Tisza felvidékével s e folyó bal partján újonnan szervezendő seregekkel összeköttetésben maradjon; a bácskai és bánáti seregek, mint már említettük, a Tisza bal partjára vonúljanak, a még szabad megyékben pedig, valamint a Kúnságban s a Hajduvárosokban új honvéd zászlóaljak s minél több önkénytes csapatok állításának.

Görgey e határozat folytán január 6-dikán csakugyan Vácra indult s innét Ipolysághnak tartván, 11-dikén Lévára érkezett, mire Windischgrätz herczeg, attól tartván, hogy a magyar sereg, ha Lipót vára vagy éppen Komárom felé menne, az ő hátmögén s oldalékán nagy zavarokat idézhetne elő : főseregével Görgeynek utána nyomult, a helyett, hogy a legegyszerűbb stratégiát követve Debreczennek tartott, a magyar kormányt megsemmisítette, a további védelem forrásait megtörte s így a háborúnak a legrövidebb úton véget vetett volna.

A fővezér rendelete folytán Görgeyt Csorich Pest-ről felfelé, Simunich Liptóváráról keletnek, Götz pedig a jablunkai szoros felől vette üldözőbe; de nem nagyon

siettek s így a magyar fővezér könnyen s lényeges veszteség nélkül a bányavárosok közé vehette magát.

A császári seregek működése itt egyáltalán oly lanyhán ment, hogy Görgey az elhatározott terv szerint igen könnyen Losonczon és Rima-Szombaton át Miskolczra s innét a Tisza felvidékére vonúlhatott volna, de ő jobbnak vélte a bányavárosokban talált vert és veretlen érczeket összeszedni s a helyett, hogy a kormány védelmére Debreczen felé sietett volna, ezt minden tudósítás nélkül hagyván, Szepes megyébe ment, hol seregét a legveszélyesebb helyzetbe hozta, mert ha most a császári fővezér őt — ki ekkorában a magyar sereg leglényegesebb részét vezette — erélyesen üldözi, következetes marad s egy részt alvezéreit egyenesen a Szepességbe utána küldi, más részt Schlicknek megparancsolja, hogy a branyiszkói szoroson átkelve, szintén támadja meg : akkor Görgey Löcsére szorúl, hol nem marad neki egyéb hátra, mint fegyverét letennie.

Windischgrätz herczeg azonban a háborút nagyon határozatlanul viselte s mindúntalan más működésre tért át. Csorich tábornokot az üldöző sereg zömével Pestre visszahívta, Schlick pedig ezalatt a branyiszkói szoroson csak igen csekély erőt hagyván, a Tiszára nyomúlt s itt haszontalan csatázásokba bocsátkozott Klapkával, ki Mészárosnak Kassánál szétvert seregét vette át.

E módon Görgey, nem csak hogy bántatlanul

megszabadult, de még a branyiszkói szoroson is átjött s most Guyon ezredes hősies támadása által Schlick jutott két tűz közé s a császári seregnek csupán ezen tevékeny tábornok rendkívüli ügyessége által sikerült megszabadúlnia, midőn az egyik oldalon Klapka és Dembinski elől, kik Tokajról és Miskolczról felfelé vonultak, a másik oldalon pedig Görgey elől, ki Eperjesről lefelé szorította, oldalmenettel Tornán át Rima-Szombatra és Losoncra menekült.

Windischgrätz herczeg miután Csorich tábornokot három dandárral Görgey után küldte volna; Ottingert egy dandárral Szolnokra indította, hogy itt megállapodjék s a Tisza bal partjára őrzáratokat küldvén, Perczel seregének mozdulatairól tudomást szerezzen.

Perczelnek a kormány azon rendeletet adta volt, hogy Moornál szétvert s ismét összegyűlt seregével a Tisza vonalát s a szolnoki hídat szállja meg; de ő e rendeletet mellőzve, ezen Debreczen alá Szoboszlóig hátrált, mire a kormány ismételve szigorúan meghagyta neki, hogy a Tiszára ismét visszatérjen s a Szolnoknál álló osztrák sereget, ha csak lehet, megtámadja, hogy e módon az osztrák fővezér a netán Debreczen ellen tervezett kísérletekkel felhagyni kényszerüljön.

Perczel ennek folytán január 22-dikén seregének egy részével, melyhez a Dom Miguel ezrednek Péterváradról egy zászlóalja s több újan alakított zászlóalj

is csatlakozott, egyenesen a szolnoki hidat támadta meg; serege másik részét pedig Fegyverneknél a Tiszán átvezetve, ezzel oldalt Ottinger állodásának rohant. Ottinger erre a támadásnak engedve, 23-dikán éjjel Czezlédre hátrált s a fővezértől segítséget kért.

Windischgrätz a sürgös kérelemre azonnal 3000 gyalogot küldött Czezlédre s tartván attól, hogy Perczel netán nagyobb szerű támadást találna intézni Pestre, Csorichnak egyúttal sietve parancsot küldött, hogy Görgey ellen csak Jablonowski dandárját hagyván, a többi két dandárral a fővárosba siessen.

Perczel Szolnokról csakugyan Czezléd ellen nyomult s 25-dikén Ottingert itt is megtámadta; de most a császáriak őt visszaverték s Windischgrätz herczeg a czezlédi állodást hathatósan megerősítvén, a sereg vezényletét Jellacic bán tábornoknak adta át.

Perczel most megint a Tisza jobb partjára tért vissza s itt Dembinski volt lengyel tábornoknak, kit a magyar kormány Párisból meghivatván, az összes sereg főparancsnokságával ruházott fel — csapatait átadván, Bácsmegyébe sietett új sereget szervezni, mi az ő fáradhatlan tevékenységének csakugyan sikerült is.

Miután Mészáros tábornok és hadügyminiszter serege a Kassánál elvesztett csata után Miskolczra hátrált, maga a tábornok pedig Debreczenbe ment volna: a kormány Klapka őrnagyot ezredessé nevezte ki s e sereg parancsnokságával bízta meg, mire Klapka

azt nemsokára át is vette s Tokajnál és Rakamaznál védállodásba helyezte.

Schlick tábornok a kassai csata után előre nyomult s január 22-dikén a most említett tokaji állodást támadta meg, melyből Klapka kiszorúlván, a tokaji hídat maga mögött felgyújtotta s Rakamazra hátrált. Pár nap múlva azonban a Tiszán megint átkelt s most Schlick seregét viszont megtámadván, visszaverte.

Így állottak az ügyek a Tiszán, midőn Görgey 30-dikán Schlicknek egy előcsapatjával Iglónál összeütközött.

Ezen összeütközésről Schlick jelentést vevén, csak most tudta meg, hogy Görgey a Szepességbe vonúlt, s Deym tábornokot egy dandárral rögtön Eperjesre küldte, hogy innét tovább nyomúljon. Deym azonban dandárját megosztván s a Szepes megyébe vezető mindkét utat megszállván, ez által erejét annyira gyengítette, hogy midőn Guyon öt február 5-dikén a Branyiszkón egy magyar hadosztálylyal megtámadta, visszaveretve Eperjesre hátrálni kényszerült.

Schlick tábornok, minthogy Dembinski Löknél a Tiszán átkelt, de attól is tartván, hogy Klapka és Görgey seregei közé találna szorúlni, csapatait Kassán összpontosította s Görgeynek Eperjesnél több napi időzéséből előnyt nyerve, még ideje korán 9-kén Tornára, innét Rima-Szombatra és Losonczra vonúlt, míg később Pétervásáron át Windischgrätz herczeggel egyesült.

Görgey és Klapka február 10-dikén Kassán találkoztak.

Götz és Jablonowski, kiknek feladatuk az volt, hogy Görgeyt a Szepességbe kövessék, csak február 10-dikén érkeztek Lőcsére s 13-dikán Eperjes felé Berthódra nyomultak, hol Görgey utócsapataival összeütközvén, ezeket, melyek amúgy is Eperjes felé mentek, ugyanazon irányban visszanyomták.

Götz tábornok, értesülvén hogy Klapka és Görgey Kassánál egyesültek, Schlick pedig innét Tornára vonúlt : seregével azonnal Lőcsére visszament, s csak akkor nyomult ismét Kassa felé, mikor hírért vette, hogy Görgey e várost 21-dikén odahagyta. — A Götz és Jablonowskifelé dandárok vezérletét később Rosenberg altábornagy vette át.

A magyar sereg, mint már említettük, a szerbek elleni hadjáratral felhagyott s a két hadosztály, mely eddig Bácsmegyében és a Bánátban működött, Arad előtt mintegy ezer embert visszahagyván, Damjanich és Vécsey tábornokok alatt a Tisza bal partján felfelé indúlt. — E két hadosztály körülbelöl 12,000 emberre rúgott.

Január vége felé Dembinski fővezérré neveztetvén ki, Perczel seregéből Szolnoknál egy figyelő csapatot hagyott vissza s a többivel a Tiszán felfelé húzódott. Lőknél azután e folyón átkelt s Miskolczon megállt, honnét — Schlicknek visszavonulását Putnoknál meg-

akadályozni akarván — ez után indúlt; de minthogy elkéssett s csak utócsapatait érte utol, ismét Miskolczra tért vissza. — Most azonban támadást tervezett. E terv szerint legelőbb is Damjanich és Vécsey hadosztályainak Szolnoknál Jelacic ellen áltámadást kellett intézniök s ez által Windischgrätz herczeg figyelmét ide csalniok, míg ezalatt Dembinski majd Görgey, Klapka s Répásy (előbb Perczel) hadtestét — mintegy 25,000 embert — a Tarna vizén összevonván, a szolnoki támadást bevárja s mikor ennek következtében Windischgrätz saját bal szárnyát és középhadát gyengítendi, akkor Dembinski Pest felé nyomúl.

Schlick tábornok Pétervásáron Dembinski csapatainak összpontosulásáról értesülván, Windischgrätznek erről rögtön jelentést tett, ki is ennek folytán mintegy 16,000 emberrel Pestről azon szándokkal indúlt Hatvan felé, hogy Gyöngyösnél Schlickkel egyesülván, a magyar sereget a Tarna vizén megtámadja.

Dembinski február 26-dikán három hadtestével a Tarnára nyomúlván, a verpelét-káli vonalat szállotta meg, úgy, hogy Kápolna a középre esett; egy dandár Sirokra ment, hogy az ottani szorongát megszállja, négy dandár pedig Makláron, Mezőkövesden, Ábrányban és Tisza-Füred vidékén foglalt állodást.

Windischgrätz 26-dikán reggel két hadoszloppal nyomúlt előre : az egyiket a jobb oldalon Árokszállásról Schwarzenberg herczeg, a másikat a balon Gyön-

gyösről Wrba gróf vezette. Az előbbi hadoszlop Kálnál, az utóbbi Kápolnánál a magyarok előcsapataival találkozott; de ez nap sem itt, sem ott komolyabb összeütközés nem történt s csekély ágyúzás után állódását mind a két fél megtartotta.

Schlick tábornok azon rendeletet, hogy Gyöngyösre vonúljon, nem vélte czélszerűnek s seregét 25-dikén Pétervásáron hagyván, személyesen a fővezérhez sietett s arra ajánlkozott, hogy ő majd Pétervásárról Sirokon át egyenesen Verpelétre nyomúl s a magyarok állódását jobbról támadja meg.

A császári fővezér e tervet elfogadta; mire Schlick 26-án — de csak délután — indúlt meg Pétervásárról, este felé Siroknál az ott felállított magyar dandárt megtámadta, visszanyomta s azon éjjel Sirok alatt táborozott.

Dembinski 27-dikén Guyon dandárának Mezökövesdre parancsot küldött, hogy az állódás közepére, Kápolnára nyomúljon, míg Aulichot Kálra. Kinetyt pedig Kerecsendre rendelte. E módon a verpelét-káli vonalon hat dandár lett volna felállítva, a hetedik pedig Tisza-Füredről szintén a csatatérre rendeltetvén, a tartalékot volt képezendő.

Az előleges rendelet szerint a bal szárny vezérlése Kálnál Görgeyre, a jobb szárnyé Verpelétnél Klapkára volt bízva, míg a középhadat Dembinski magának tartotta fenn.

A fővezér e két tábornok hadtesteit szétdarabolta s idegen csapatokkal és alvezérekkel zavarta össze. csupán azért, mert különösen Görgey engedelmességében nem bízván, attól tartott, hogy egészen saját akaratuk és belátásuk szerint fognak eljárni.

Windischgrätz herczeg 27-dikén reggeli 8 órakor a magyar sereg állodásának középpontjára irányozta fő támadását s legelőbb is Kápolnának indult. A harc itt egész 10 óráig keményen folyt s a magyarok, bár erélyesen állottak ellent, 10¹/₂-kor a faluból kiszorútlak.

Schlick hadteste Verpelétet támadta meg s rohammal be is vette; tovább azonban nem haladhatott, mert Klapka a falu mögött csapatait újra felállította s ezen állodást szilárdon tartotta.

Guyon hadosztálya Mezökövesdről 11 óra tájban érkezett a csatatérre s ezzel most Dembinski Kápolna visszafoglalására kísérletet tett. E kísérlet azonban nem sikerült, mert Kmety hadosztálya az indulási parancsot későn kapván, annak idejére be nem érkezett s így Dembinski az ütközet helyreállítását lehetlennelk vélvén, hátrálásra adott parancsot.

A bal szárnyon Kálnál a csata csak ágyútüzelésből állt s itt az osztrákok egyátalán igen gyengén támadtak.

A középhad és bal szárny hátrálatát Görgey és Klapka fedték s így a magyar seregnek Mezökövesdre lényeges veszteség nélkül visszavonúlnia sikerült,

annyival inkább, mert Schlick hadteste az ütközetben nagyon kifáradván, az üldözést nem igen erélyesen folytatta.

Február 28-dikán Mezőkövesdnél ismét összeütközés történt; de itt a magyar huszárok vitézül harczolván, Dembinski — a nélkül, hogy a császáriak e napon erélyesebb támadást tettek volna — Eger-Farmosra vonúlt.

Windischgrätz herczeg a további előnyomulást marczius 1-ére tűzvé ki, e napon Klapkát eger-farmosi állodásában csakugyan megtámadta.

Dembinski sem visszavonulásra, sem további el-lentállásra parancsot nem adván, a magyar alvezérek a körülmények által készítetve, seregeiket a Tisza bal partjára vezették, hol Dembinski rendeleteit egyáltalán nem helyeselvén, de hadvezéri képességeiben sem bízván, ellene fellázadtak.

Görgey, kinek táborkarában az ellenszenv leginkább mutatkozott, Dembinskit elfogatta és őrizet alá tétette; s bár őt Szemere mint kormánybiztos ismét szabadon bocsátá, a kormány mégis átlátván, hogy ily körülmények közt fővezérnek többé meg nem maradhat: a seregtől elmozdította s az összes tiszai seregek parancsnokává helyébe Vetter tábornokot nevezte ki.

A kápolnai csata sem az egyik, sem a másik részen következetesen keresztül vitt tervezetet, sem pedig stratégiailag vagy taktikailag czélszerűen és erélyesen

folytatott hadműködést fel nem mutat. Az egész csata Kápolna és Verpelét megtámadásából s e két helységnek a császáriak részéről történt bevételéből áll; mert e perczben az ütközet megállapodott s a császáriak más nap Mezőkövesdre, marczius 1-én pedig Eger-Farmosra és a poroszlói töltésre a támadást csak lanyhán folytatták. De nem is volt az egésznek egyéb eredménye, mint az, hogy a magyar sereg a Tisza bal partján biztos menedékhelyre vonúlt, mely vidék a császári tábornagy előtt valóságos „noli me tangere“ volt, mi után kezét kinyújtani csakugyan nem tartotta tanácsosnak.

A császári fővezér előtt a magyar felkelés teljes leküzdésére két út állott nyitva: először t. i., ha a kedvező helyzetet, melyet neki seregének Pestre bevonulása s a kassai ütközet nyújtott, kellőleg felhasználván, a fősereget Szolnokon át Perczel szétvert hadának romjai ellen, Schlicket pedig Tokajnak, Mészáros oszló félben levő serege ellen gyorsan előre küldi: akkor ezeket az első támadás tönkre tette s Windischgrätz azonnal a helyzet urává lett volna; másodszor, ha a császári fővezér arra tökélt el magát, hogy Görgeyt üldözi, úgy őt csakugyan teljes erővel üldözvén, meg kellett volna semmisítenie. És e terv sem lett volna rossz, mert Görgey serege akkorában a magyar hadzömét képezte, mely ha szétveretik, valószínű, hogy az ellentállásnak egyebüttl is vége szakad.

E sereget pedig tönkre tenni igen könnyű lett

volna, mert ha Csorich mind a három dandárjával a bányavárosokból Szepesmegyébe nyomúl, Schlick pedig egész erejével a Branyiskó felől aláereszkedik : akkor Görgey két tűz közé szorúlva, fegyverét lerakni kényszerül, annyival inkább, mert Klapka sem távozhatott el oly igen Tokaj vidékéről, hogy Schlicket egész Szepesmegyéig követhette volna, minthogy akkorában Debreczent ezen az oldalon csupán az ő serege védte, a kormány székét pedig védelem nélkül hagynia nem lehetett.

Windischgrätz azonban, mint láttuk, hatalmát egyszerre nagyon is sokfelé akarta terjeszteni s így csapatait minden irányba szétküldvén, oly erős egyetlen ponton sem maradt, hogy döntőleg léphetett volna fel. És az ő hadműködéseinek egyátalán csak a hatalom minél továbbra kiterjesztése volt fő elve, a miért is jelentékenyebb eredményeket sehol sem ért.

Dembinski viszont nem csak a tervezésekben volt túlságosan félénk és ingadozó, de a sereg részeinek elhelyezésében és felállításában is ügyetlenséget, tapasztalatlanságot árult el. Ő talán egyes hadosztály parancsnokának beillett volna, de egy egész sereg vezetésére vagy nem bírt elég képességgel, elég eréllyel és lélekerővel; vagy már annyira túlélte saját magát, hogy a fővezérségtől őt megfosztani egyátalán s kivált ily kedvezőtlen körülmények közt nem volt helytelen eljárás.

Midőn a magyar sereg egészen a Tisza bal partjára húzódott vissza, akkor Windischgrätz a támadó működésekkel végkép felhagyott s a főváros körül ismét védelmi, a Tisza vonalának ellenében pedig figyelő állást foglalt.

Jelacic ennek folytán parancsot kapott, hogy Kecskemét felé induljon s ott az új felállítás jobb szárnyát képezze; Wrba, hogy a zömmel Czeglédre menjen s előcsapatai a szolnoki hídfőt szállják meg; Schlick, hogy Jász-Berényben foglaljon állodást s Poroszlót és Tisza-Füredet szemben tartsa; Ramberg pedig, ki Kassánál volt, hogy Miskolczra jöven, a legszélsőbb jobb szárnyat képezze.

A császári seregek az itt leírt allodást még nem foglalták el, s Jelacic még Czeglédnél állván, egy dandárral Abonyt, egy másikkal pedig Szolnokot tartotta: midőn marcezius 4-dike és 5-dike közti éjen Damjanich Czibakról, Vécsey pedig Török-Szt-Miklósról a Szolnoknál álló dandárra öszhangzó támadást intéztek.

Damjanich Czibaknál a Tisza jobb partjára átkelven, felfelé Szolnokra nyomult s már szürkületkor a várostól nem igen messze álló osztrák előőrsökre bukkant. A császári dandár az ellenség közeledtére felriadva, rögtön a síkra szállt. Egy hatfontos ágyúüteg a Tószeg felé eső nyiláson állíttatott fel; a gyalogság is azonnal védelemre indult, de a Bobich őrnagy alatt

a leghevesebb kartácstüzeléssel a városra rontó 3-dik honvéd zászlóalj s a nyomban utána jövő Visoczki dandár támadásának engedve, a városba ismét vissza hátrált. Ezalatt Török-Szt-Miklósról Vécsey hadoszlopa is megérkezvén, a hídon áttört, a hídfőt bevette, a huszárok pedig Pukly alezredessel e közben a városba nyomultak. Most a zavar általánossá lön, mire a császáriak a városból kivonultak s tizenegy ágyút, valamint számtalan foglyot az ellenség kezei közt hagyván, Karger tábornok alatt a Zagyva felé hátráltak. Ottinger Abonyból sietve ugyan, de mégis már késő jött Szolnokra s lovasságának néhány összeütközése után megint visszament; a magyar sereg pedig beelégedvén győzelmével s a netán ellene jövő tetemesebb erőt bevárni nem tartván tanácsosnak, 9-dikén ismét a Tisza túlpartjára vonúlt.

A császári fővezér a szolnoki vereség után hadtesteit még szorosabban vonta össze s Jelacicót Kecskemétre, Wrbnát Nagy-Körösre, Schlicket pedig Ceglédre indította.

A magyar sereg új fővezére Vetter tábornok, miután seregét, a mennyire lehetett újjá szervezte volna, a Tisza közép vidékén tervezett támadást.

Görgey eddigi seregéből a 7-dik hadtest alakult három hadosztálylyal: Aulich és Klapka ezredek tábornokokká neveztetvén ki, az előbbi Répásytól a 2-dik hadtestet vette át, az utóbbi pedig 1-ső hadtest

név alatt eddigi dandárjait tartotta meg. Damjanich és Vécsey dandárjai Damjanich parancsnoksága alatt egy hadtestbe olvadtak, mely a sorozatban a 3-dik számot nyerte, Vécsey maga pedig Szegedre küldetett, hogy ott a szerbek ellen működjék. Később ugyanő Temesvár ostromát is vezette.

Asbóth ezredes egy önálló hadosztály parancsnokságát vette át.

Most Vetter az 1-ső, 2. 3. és 7-dik hadosztálylyal, valamint Asbóth ezredesével is támadási működését a Tiszán következőleg tervezte:

A fő sereg vagyis az 1-ő, 2. és 3-dik hadtest Tisza-Füredről Czibakra indult s e helyet marczius 15-dikén elérte; Asbóth hadosztálya — mely, mióta Klapka Tokajról elvonult; Ramberg, ellen e lényeges pont védelmére volt rendelve — parancsot kapott, hogy a mint Görgey hadteste Tokajra érkezik, e helyet rögtön oda-hagyja s Török-Szt-Miklósra siessen, Görgey pedig Tisza-Füredről, mint ép most érintettük, Tokajra küldetett; innét meg volt neki hagyva, hogy Miskolczra nyomúljon s e vidékről Gyöngyös és Heves felé tüntetéseket tevén, Windischgrätz herczeget erejének megosztására bírja, mi ha sikerülend, Vetter a seregzömmel Czibaknál a Tiszán átkel s egyenesen Pestre támadást kísérel.

E terv azonban nem valósult, mert Vetter ugyan 17-dikén Czibaknál a Tiszán átkelt, de még mielőtt

Görgey tüntetések által Windischgrätz seregéből jelentékenyebb erőt elvonhatott volna; s midőn azután Körös felé előre nyomulván, értesült, hogy a császári sereg Czeeglédén, Kecskeméten és Nagy-Körösön túlnyomó erővel áll, támadási tervével végkép felhagyott s 19-kén ismét Czibaknál a Tisza bal partjára visszatért.

Asbóth 20-kán Török-Szt-Miklóstra érkezett, Görgey pedig Miskolczra, honnét Heves felé nyomult előre.

Ramberg császári tábornok ugyanekkor Gyöngyösre vonult s Windischgrätz herceghez küldött jelentésében Görgey támadási tervéről adván hírt, ennek serege számát oly igen nagyította, hogy a herceg, nem tudván tulajdonképen, melyik legyen a magyarok főereje s más részt attól is tartván, hogy irányuk netán mégis Komárom felé lenne a főterv szerint kijelölve, seregeinek leglényegesebb részét ismét fölfelé rendelte s pedig annyival inkább, mert ugyanekkor Beniczky Lajos egy portyázó csapattal Losonczot is sikerrel támadta meg.

Ramberg ennek folytán parancsot kapott, hogy Vácra siessen s a Komáromba vezető utat tartsa figyelem alatt. Csorich, a ki Wrbna helyett a 2-dik hadtest parancsnokságát vette át, Hatvanra, Schlick Jász-Berénybe utasíttatott s csak Jelacic maradt három hadosztállyal Czeegléd és Abony vidékén vissza.

Vetter ezalatt Asbóth hadosztályát a Tisza bal partján Szolnok alatt visszahagyván, az 1. 2. és 3-dik hadtesttel mint seregzömmel, Tisza-Füredre vonult, itt

25. 26. s 27-ikén a Tiszán átkelt s útját Gyöngyösnek és Árokszállásnak vette; Asbóthnak pedig meghagyta, hogy Szolnok alatt és Czibaknál minél több tábori tüzet rakasson s a Tisza mindkét partján folytonosan kémcsapatokat küldöztén, ez által Jelacicot azon hiedelemben tartsa, hogy a seregzöm még mindig Szolnok és Czibak körül áll. Tisza-Füreden azonban Vetter megbetegedvén, Debreczenbe ment s most a főparancsnokságot ideiglenesen Görgey, mint legidősebb tábornok vette át.

A császári fővezér főleg attól tartott, hogy a magyar sereg Balassa-Gyarmaton át Komárom felé fog keresztül törni, a miért is marczius 30-kán Ramberget Komáromba, Csorichot pedig Vácra parancsolta.

Schlick szintén 30-kán hadtestével Gödöllőt szállotta meg s előcsapatait Hatvanig küldte, melyek itt april 1-jén a Gáspár tábornok vezérlete alatt álló 7-dik magyar hadtesttel összeütköztek.

2-dikán Schlick hadtestének egy egész hadosztálya keveredett Gáspárral Liechtenstein alatt csatába s a túlnyomó magyar seregnek engedve Gödöllőre vonúlt vissza.

Görgey ezalatt Klapka tervezetére az 1-ső, 2-dik és 3-dik hadtesttel april 3-kán Jász-Berényen és Nagy-Kátán át rögtön balra vetette seregét, hogy innét a császáriak jobbját támadja meg s így Jelacic és Windischgrätz közé tolúlt, mire Jelacic, a ki april 1-ig a

magyar sereg főerejét mindig Szolnok és Czibak mögött látta, valahára kiábrándulva, 2-dikán Abonyból tova vonúlt.

Asbóth hadosztálya ugyancsak 2-kán Szolnoknál a Tiszán átkelt s vett parancs folytán, Abonynak és Czeplédnek, a vasúton Pest felé tartott.

Jellacic april 4-dikén Szecsőre és Kókára érkezett és seregének jobb szárnya, vagyis Sternberg és Rastich dandárja, ép a déli órában Tápió-Bicskénél pihenőt tartott, midőn Klapka Nagy-Kátáról előre nyomulván, e két dandárra bukkant s azonnal támadást parancsolt. A császáriak nem csak helyt álltak, de maguk is azonnal támadásra keltek s Klapka seregét tökéletesen szétverték. A hátráló magyarokat ezután Rastich dandárja a Tápión át Nagy-Káta felé üldözőbe vette; de e közben Damjanich egész hadteste megérkezett s a csatát nem csak újból kezdte, hanem Rastich dandárát a vizen át vissza szorítván, Klapka elvesztett ágyúit is kézre kerítette, mire a két császári dandár Szecsőre vonúlt.

Görgey a helyzetet átlátván s tudván, hogy Jellacic egyesülését többé nem gátolhatja: a három hadtesttel Isaszegnek tartva, 5-dikén jobbra kanyarodott, Gáspárnak pedig parancsot küldött, hogy szintén Gödöllőre nyomuljon.

Schlick hadteste 6-dikán Gödöllő előtt csatarendben állott; Jellacic pedig ugyanezen napon délelőtt 11 órakor Isaszegre érkezett.

Damjanich a Királyerdőn át Jellacic bal szárnyának, Klapka pedig Sápon át jobb szárnyának tartott. Klapka azonnal támadásra ment át, de Jellacic őt visszaverte; most azonban Damjanich az erdőből kibontakozván, Jellacic bal szárnyát oly hevesen támadta meg, hogy ez a Rákos bal partját elhagyni s Isaszeg mögé hátrálni kényszerült.

Gáspár tábornok 7-dikén hadtestével Gödöllő felé nyomultában, Bagnál tétlenül megállott s itt további parancsot akart bevárni; hiába szólította fel őt Kmety az előnyomulásra, intvén egyúttal, hogy ily helyzetben a messziről hangzó ágyúszót kell parancs gyanánt venni s oda kell menni, honnét ez hallszik; hiába kérte őt, engedné meg neki; hogy legalább saját hadosztályával Isaszeg felé indulhasson; Gáspár csak mozdulatlanul maradt s így, midőn Windischgrätz Schlick seregének egyik hadosztályát — a Liechtenstein herczegét t. i. — Jellacinak segítségül Damjanich jobb szárnya ellen küldte: ez a váratlan támadás által, melyet a Grammont dandár támogatott, megrendülvén, jobb szárnyán hátrálni kezdett. Ezután Jellacic Klapkát támadta meg, ki előle szintén visszavonult, de most Aulich hadteste Dányról a hely színére érkezvén, a csatának rögtön más fordulatot adott, úgy, hogy a már végkép kifáradt császári sereg az új rohamnak ellenállani képes nem levén, a Rákoson ismét visszahátrált, a magyarok pedig utána nyomulván, a lángban álló Isaszeget elfoglalták. Jellacic

hadteste ezután Gödöllő felé hátrált, Liechtenstein herczeg pedig, a ki a csatában egy talpalatnyi tért sem vesztett volt, a további támadással, minthogy már ügyis beesteledett, felhagyott ugyan, de fektanyáját Damjanich hadtestével szemben, az erdő északi részén ütvén fel, csak akkor hagyta oda s ment szintén Gödöllőre, midőn másnap reggel Jellacic hátrálatáról értesült.

A császári fővezér 7-kén elhatározta, hogy Pestre vonúl; minek folytán Jellacic és Schlick hadtestét ide rendelte s a Váczon álló Csorichnak is parancsot küldött, hogy egy dandárt visszahagyván, szintén a főváros felé húzódjék.

Görgey 7-kén a támadást eleinte folytatni akarta s hadtestét Gödöllő felé irányozta; midőn azonban e helyet 11 órakor elérte, a császáriak már kivonultak volt.

E körülmények közt Görgey a fővárost nem akarván ütközet színhelyévé tenni, tervét megváltoztatta s a hadi tanácsban Komárom felszabadítását indítványozta, mely indítvány elfogadtatván, a következő előleges intézkedések tétettek.

Aulich Kerepesre nyomúl és Asbóthtal, a ki szintén 7-dikén már Maglód alá érkezett, csatlakozván, a császári sereggel szembe áll. Gáspár Dunakeszire indul s Pestnek arczot fordít. Damjanich és Klapka Váczra törnek s e várost bevévén, Ságtnak és Lévának tartva, a Garan vizén átkelnek s Komárom felé nyomúlnak, Gáspár pedig, a mint Vác el lesz foglalva, azonnal

utánuk indul s szintén Komáromnak tart, hogy e három hadtestet a vár felszabadításában segítse. Aulichnak és Asbóthnak végre meg lön hagyva, hogy Pest alatt maradjanak s erőszakolt áltámadásokkal a császáriakat azon balhiedelemre hozzák, hogy az egész magyar fő-sereg Pest előtt áll.

A seregek meneteiket, az itt leírt terv szerint intézván, a 2-dik és 3-dik hadtest Vácot elfoglalta, mire azután Gáspár Dunakesziről szintén utánuk vonúlt.

Görgey april 15-dikén a 2. 3. és 7-dik hadtesttel már a Garan mellett állott, Zsemlérnél és Szecsénél hídakat veretett s 17-dikét követő éjen ez utóbbi helynél a 2-dik és 3-dik hadtesttel, 19-dikén reggel Zsemlérnél a 7-dikkel átkelt. — Damjanich és Klapka 18-dikán tova indultak s Kálnának Nagy-Sarlóra húzódtak.

Aprílhó elején a császári kormány Wohlgemuth tábornok alatt, a ki az olasz hadjárat befejeztével felhívatott, a magyar-osztrák határon tartalék hadtestet állított fel. E tartalék hadtest, mely három dandárból állott s 25,000 embert számolt, april 17-én Keméndre érkezett, hol a Komárom alól jövő Veigl dandárral s a Csorich hadtestéből ide siető Jablonowski dandárral egyesülvén, Wohlgemuth összes erejével a Léváról Komárom felé vezető útra vetette magát s 18-dikán este hadtestének egyik részével Nagy-Sarlóra érkezett, a másikat pedig Bese felé indította, nem lévén még tudomása, hogy a magyar sereg már a Garan vizén

átkelt s szintén Nagy-Sarlóra nyomúl. 19-dikén a magyarok itt Wohlgemuthot csakugyan meg is támadták s meg is verték; mire ő a Beséről és Csekéről elősiető Herczinger dandárjaival együtt — melyek elkészvén, a csatát már helyre nem állíthatták — Nyitrára húzódott s 21-dikén Sellyénél a Vág folyón is átkelt. — E csata következtében a komáromi út felszabadulván, Görgey az 1-ső és 3-dik hadtesttel 21-én e várba csakugyan bevonúlt.

A császáriaknál főparancsnokká ezalatt Welden tábornok neveztetvén ki, Windischgrätz a sereget aprí 14 dikén odahagyta.

Welden 17-dikén Esztergomba érkezett, honnét, mint már tudjuk, Wohlgemuth hadtestét a segéddandárokkal Nagy-Sarlóra küldte, a Csorichét pedig Pestről fölfelé rendelte, minek folytán ez 18-dikán csakugyan Esztergomba érkezett.

Ápril 19-dikén Welden a nagysarlói veréségről értesülvén, 20-dikán Pestre sietett, hogy itt a seregek mozgalmai iránt intézkedjék. E tervzet a következőleg volt összeállítva : Hentzy tábornok négy zászlóaljjal Buda várában marad; e várat, a mennyire lehet, megerődíti s az utolsó csepp vérig védelmezi; Csorich a 2-dik hadtestből egy dandárt még néhány napig Esztergomban hagy, a többivel a Duna jobb partján Komárom felé indul; Schlick ápril 2-kán a pesti tábornok odahagyva, szintén a jobb parton Komárom felé húzó-

dik s itt a 2-dik hadtesttel és Simunichcsal, a ki Lipót-vára bevétele után Komáromot ostromolta, egyesül; a Csorich hadtestéből Esztergomban visszamaradt egy dandár Schlicket követve, az utócsapatot képezi, Jellacic pedig 22-dikén éjjel a pesti tábort odahagyva, a Duna jobb partján lefelé húzódik s egyes oldalcsapatait magához vonván, Bács megyében s az al Duna vidékén függetlenül működik.

A pesti tábor ennek folytán 22. és 23-dika közti éjen eltisztult s a 2-dik és 3-dik hadtest Simunichcsal egyesülve, ugyanekkor Komárom alatt már megjelent.

Görgey Komáromba vonúlván, a Duna bal partjára nem talált kész hídát s így sietve és az ostromló császári sereg folytonos ágyúzása közt kellett ilyent felállítania; midőn aztán 26-dikán a híd elkészülvén, rajta az 1-ső és 2-dik hadtesttel átkelt, akkor a 7-dik hadtest, mely Bátorkesziben maradt s csak 26-dikára volt Komáromba rendelve, a kellő perczet elmulasztván, Görgey támadását az elvonuló császári hadtestek visszaverték.

Schlick és Csorich ezután Simunichcsal Pozsonyig húzódtak vissza, hol védállodást foglaltak.

Komárom bevétele után Görgey a támadó működést rögtön felbeszakította s a 7-dik hadtestet Pöltenberg alatt Györbe küldvén, itt megállította.

Ezután az 1-ső és 3-dik hadtesttel, valamint Kmety tábornok önálló hadosztályával és nyolcz huszárezred-

del Budára sietett, hol ezalatt Asbóth hadosztálya s Aulich a 2-dik hadtesttel szintén megérkeztek s így 35,000 gyaloggal és az említett nyolcz lovas ezreddel a budai — nem annyira várnak mint inkább megerősített helynek ostromlásához fogott.

A Duna felvidékén ez által tökéletes fegyverszünet állott be. Görgey Budát tábori ágyúkkal lövette s így könnyen átlátható, hogy eredményt nem ért, míg Hentzynek ezalatt elég ideje maradt állodását kitelhetőleg megerősíteni, mert Görgey egy álló hónapig egyebet sem tett, csak a drága időt fecsérelte.

Olaszországban eközben a béke Piemonttal helyre állott s így a császári had Pozsonynál megállapodván, az onnét ide rendelt seregeket, valamint az orosz segédhadakat is, melyeket a czár april derekán a császárnak megígért, bevárta.

A mellék hadtestek működései.

Bem magyar tábornokot s az erdélyi sereg főparancsnokát Vásárhelyen hagytuk el, midőn január 12-dikén Puchnert, a császári hadak erdélyi fővezérét megtámadni készült. — 17-dikén Szőkefalván a két sereg csakugyan összeütközött s Puchner makacs harc után Szebenre hátrált.

Január 21-dikén Bem Szebent is megtámadta, de a támadást a császáriak visszaverték, sőt mi több, a helyőrség kirohanván, maga is támadásra ment át s a magyarokat teljesen megszalasztotta, mire Bem Fekete-halomra húzódott s itt viszont 25-ikén Puchner támadását verte vissza. Ezután, minthogy erejét a további működésre mégis elégtelennek vélte, maga Vizaknára vonúlt, Kemény Farkas ezredest pedig egy zászlóaljjal a segédseregek elé küldte, melyek Magyarországból Hrabovszky és Beke ezredesek alatt Déván át voltak jövendők.

Február 4-kén őt Puchner Vizaknánál újból megtámadta s tizenegy ágyúját elvevén, teljesen szétverte. 5-dikén Bem Szász-Sebesre húzódott s útjában nem csak a gyulafehérvári őrségen, de még egy hatalmas oláh

felkelő csapaton is keresztül vergődött. 7-dikén Puchner itt megint megtámadta s Piskire verte, hol azonban Kemény Farkas jött eléje azon hírrel, hogy a 7000 emberből álló segédsereg Dévánál megérkezett. Erre Bem személyesen Dévára sietett, Kemény Farkasnak meghagyván, hogy a piskii hídat az utolsó emberig védje. — 8-dikán a császáriak Kemény állodását megtámadták, de szerencsére nem összes erejükkel s így Kemény a hídat mindaddig tarthatta, míg Bem a segédsereggel beérkezvén, 9-dikén a legmakacsabb harc után — melyben a császáriak a hídat bevették, de ismét elvesztették — Puchnert visszaverte s megint támadó hadműködésre tért át.

Puchner a piskii csata után Szászvárosra s innét Szebenbe vonúlt. Bem azonnal nem nyomult utána, hanem előbb Urbán ezredes ellen, ki Beszterczét szállotta meg, intézett támadást, s ezt Bukovinába sorítván, Medgyesre sietett. A császári sereg, melynek az által, hogy egy 10,000 emberből álló orosz hadosztály Szebent megszállotta, szabadabb keze lön, marcius 2-dikán Bemet itt is megtámadta s bár Bem e támadást először visszaverte, Puchner 3-dikán újra neki rontván, a magyarokat Segesvárra hátrálni kényszeríté.

Segesvárnál Bem annyira elsánczolta állodását, hogy Puchner egyenes támadást ellene nem intézhette, oldalmenet által Küküllő felé akarta megkerülni, mely több napig tartó oldalmenetét azonban Bem fel-

használta s egyenesen Szebennek nyomúlván, az itt állomásozó 6000 orosz (4000 belőlök Brassóban volt) megtámadta és nem csak Szebenből kiverte, de még a Vöröstorony szoroson is túl nyomta.— Marczius 11-én a magyar sereg Szebenbe bévonult.

Puchner most Szebent megkerülvén, Brassónak vette útját, hol az oroszokkal egyesülve, Feketehalomnál állást foglalt, mely egyesült seregeket Bem marczius 19-dikén megtámadta s mindjárt az első támadásra szétverte.

Puchner ezután az orosz segédsereggel együtt a tömösi szoroson Oláhországba vonult.

A magyarországi Maros-vonal védelmére, mint-hogy Damjanich és Vécsey a Tisza mentében fölfelé húzódtak, csak Szegeden és Aradon maradtak csekély csapatok. Február elején a szerbek a Bánátot s Bács megyét is a Ferenczsatornáig elfoglalták. Kísérleteket tettek ők ezután Aradra és Szegedre is, de Aradon Asztalos, Szegeden pedig Gaal és Hadik ezredesek a nemzetőrség segítségével támadásaikat véresen verték vissza, mire aztán a Maros felé minden további kísérlettel felhagytak. Szabadka városa is hősiesen tartotta magát, míg Perczel a czeglédi támadás után február elején Bács megyébe ment s itt új sereget toborzott össze.

Perczel ezen új seregével marczius 26-dikán Kulánál és Verbásznál a Ferenczsatornán átkelt, Újvidékre

nyomúlt s innét a péterváradí erősségbe vonúlván, Nugent ostromló seregét készült szétvérti, mi azonban nem sikerülván, Szt-Tamás ellen fordúlt s e helyet, melyet a szerbek még mindig tartottak, ápril 3-dikán elfoglalta. 12-kén a szerbeknek erős állodását Titelnél támadta meg; itt azonban Knicanin szerb vezér szilárdon állott ellene. Perczel tehát Titelt odahagyni kényszerült, de 19-dikén Ó-Becsét vette be.

E magyar tábornok kimeríthetlen tevékenysége s bátorsága által sok szépsikert aratott, de a győzelmet bevégezettnek mégsem lehetett tekinteni mindaddig, míg a szerbek Titelt hatalmukban tartották; mert Titel, mint nevezetes stratégiai pont, nekik a támadás megújítására minden irányban alap gyanánt szolgálhatott.

A császári hadsereg működése

Haynau vezérlete alatt.

Komárom várának felszabadítása s az osztrák sereg visszavonulása után a Duna felvidékén a fegyverek nyugodtak. Welden tábornok seregét a Pozsony és Soprony mellett elfoglalt állodásokban rendezte, bevárván itt az Olaszországban nélkülözhetőkké lett s ide rendelt seregek, valamint a muszka czártól megígért segéderők beérkeztét.

Welden azonban gyarló egészsége miatt május 20-dikán a főparancsnokságról leköszönt s helyébe fővezérré báró Haynau táborszernagy neveztetett ki.

Oroszországból juniushó elején egy teljes hadosztály érkezett az északi vaspályán Pozsonyba s még ugyane hó elején az olaszországi segéderők is megjöttek, melyekkel együtt a harczképes császári had mindössze 70,000 emberre rúgott. Haynau teljes erővel azonnal támadó hadászatra készült.

E sereg négy hadtestre volt felosztva: Schlick tábornok az elsőt, Csorich a másodikat, Schwarzenberg herczeg a harmadikat, Wohlgemuth a negyediket vezé-

relte, melyekhez még Paniutin önálló hadosztálya csatlakozott.

Midőn Haynau e seregek vezényletét átvette a 4-dik hadtest Wohlgemuth alatt a Duna bal partján a Vág vonaláig volt előre tolva s Szeredtől Zsigárdig, négy dandárban, lépcsőzetes rendben állott. Az 1-ső, 2-dik és 3-dik hadtest a pozsony-sopronyi vonalon volt megyetanyákon s előőrsei egész Ötevényig terjedtek.

Görgey Budavárát május 21-kén bevette és seregeivel egész e hónap végeig ott időzött. Junius 1-én 1-ső hadteste Nagy Sándor, a 2-dik Asbóth, a 3-dik pedig Knezich parancsa alatt végre megindult s 5-én az 1-ső Mocsonokot, a 2-dik és 3-dik Érsekújvárt szállotta meg. Kmety önálló hadosztálya a Duna jobb partján felfelé vonult s Győrtől balra az alsó Rába vonalán foglalván állodást, a Győrben álló 7-dik hadtesttel kapcsolatba jött. A 8-dik hadtest Klapka alatt Komárom várában volt s egy 4000 emberből álló külön dandár Horváth ezredes parancsa alatt, a felső Vágon, Szered átellenében volt elhelyezve.

Ezen elősorolt csapatokkal, melyek mindössze körülbelül 55,000 embert számoltak, Görgey a támadó hadműködést újból kezdhetni remélte s terve az volt, hogy a Vág vizén átkelve, a császári seregen keresztül tör s bal szárnyát észak felé veti vissza.

Ugyanekkor Paskewits herczeg fővezérlete alatt az orosz fősereg a duklai szoroson át szintén Magyar-

országba rontott. Ezen orosz had három hadtestre osztott; a 2-dik számút Kuprianow, a 3-dikat Rüdiger, a 4-diket Tseodajeff vezérelte. A hadtestekben egyenkint 40,000 gyalog és 10,000 lovas volt, mely számok összegéből azon 20,000 embert levonva, kik Tseodajeff hadtestéből Paniutin alatt Pozsony felé indultak: a Felső-Magyarországba vonuló orosz seregek száma 130,000 emberre rúgott. Ezenkívül még Lüders tábornok az 1-ső hadtestből 40,000 emberrel Erdélybe rontott, 10,000-et pedig tartalék gyanánt Havasalföldön hagyott.

Paskewits herceget már a török és lengyel hadjáratból ismerjük. Láttuk őt erélyesen és határozottan működni; de tudjuk azt is, hogy e hadvezér, ki akkorában az orosz seregnek kétségkívül legkitűnőbb tábornoka volt, az erélylyel óvatosságot is párosított, főelve levén, a hadászat eredményét az által biztosítani, hogy folytonosan összpontosított erővel nyomult előre.

Az osztrák-orosz sereg főterve az volt, hogy míg Haynau tábornok egyelőre a Duna bal partján Wohlgemuth hadtestével áltámadást tétet, azután ezt a Duna jobb partján előnyomuló seregzömével egyesítván, Pest felé működik: addig az orosz fősereg Duklán és Kassán át szintén Pestnek tart s a két sereg összeköttetését egy orosz hadosztály tartja fenn, mely a nyugati Gallicziából a Garan vizén lefelé vonúl.

Még meg kell említenünk, hogy egy osztrák had-

osztály ugyanekkor Vogel tábornok alatt a Vág felvidékén állott, egy másikkal pedig gróf Clam tábornok Lüders hadteste mellett Erdélybe nyomult. Jellacic 20,000 emberrel a Tisza mellett Titelnél táborozott, Temesvár és Arad pedig szintén a császáriak kezében voltak.

A magyarok részéről Dembinski tábornok alatt Munkácsnál és Eperjesnél 16,000 ember, Perczel alatt Szt-Tamásnál 12,000 ember állott, Bem pedig az erdélyi szorosokat Bukowina, Moldva és Oláhország felé 30,000 emberrel tartotta.

S most térjünk át a Duna felvidékén álló sereg működéseire.

E sereg főparancsnoka, Görgey tábornok, Budavár ostroma s bevétele után 30,000 emberrel vagyis az 1-ő, 2-dik és 3-dik hadtesttel, mint már említettük, a Duna bal partján a Vág vizére húzódott; Kmety önálló hadosztálya pedig a 7-ik hadtestnek bal szárnyát fődve, Győrnél foglalt állást. Görgeynek terve az volt, hogy a Duna bal partján az osztrákok állodását keresztül töri s őket észak felé nyomja.

Ha e terv Görgeynek komoly szándoka volt, úgy azonnal át kell látnunk, hogy az csupán az ellenre lehetett üdvös, mert ezen esetben az oroszok főereje északról lefelé nyomulván, annál könnyebben egyesülhetett volna a császári sereg zömével; de Görgey maga is e módon az ellenénél csekélyebb erejét megosztotta

s így csak ismét gyengítette volna. Nem volt azonban elég, hogy e terv már magában a józan észszel s minden stratégiai elvekkel homlokegyenest ellenkezett, de Görgey még ezenkívül a három említett hadtestet, mint látni fogjuk, oly módon osztotta be s oly sajátságos működésre rendelte, hogy az eredmény sikertelen voltát előre lehetett látni.

Az 1-ső hadtest Mocsonokra küldetett, s míg a Vág vizén a hadműködések folytak, szakadatlanul ott is maradt. A 2. és 3-dik hadtest Érsekújvárra nyomúlt, honnét az előbbi Tót-Megyerre, az utóbbi Tardoskedre egy-egy dandárt küldött. Egész 12-dikeig mind a három hadtest állodását megtartotta; 13-dikán Asbóth parancsot kapott, hogy a 2-dik hadtesttel Gutánál a Vágdunán átkeljen s a Csallóközbe nyomúljon, hol — Szerdahelynél és Vásárútnál — Csorich császári tábornok hadtestének két dandárja állott. Rendeletet vett továbbá, hogy a 2-dik hadtest számára Pusztá-Aszódnál és Sereg-Akolnál az érsekújvári Dunán hídát veressen s 16-dikán — *csupán öt zászlóaljjal!* — a Vág mögé nyomúlván, Zsigárdnál az ott álló császáriakat megtámadja és Farkasdon állást foglalva, hogy a 3-dik hadtesttel összeköttetést eszközöljön, a Vág vizén szintén hídát veressen.

Eközben Wohlgemuth tábornok, mint már említettük, június elején négy dandárból álló egész hadtestével Szeredtől lefelé, a Vág vize jobb partján, egész

Farkasdig lépcsőzetes állodást foglalt, míg Csorich hadtestének két dandárja már 16-dikán a Csallóközben állott s így Asbóthnak 10,000 emberből álló hadtestét Görgey még két részre is szakította, hogy bal szárnyát Csorich, jobb szárnyát Wohlgemuth annál könnyebben tehesse tönkre.

Asbóth a Vágdunán Gutánál csakugyan átkelt, 13. 14. és 15-dikén Sereg-Akolnál szintén hídat vertett s hogy a veszedelmes tervnek csak némileg valósítására is mindent megtegyen, hadtestének felével 14-dikén az eközben Nyárasdra nyomúlt császári dandár ellen erős támadást intézett s e dandárt Vásárútra nyomta vissza. 16-dikán fél hadtestével a Kis-Dunán átkelt; itt azonban előre látván, hogy Zsigárdon át Farkasdot megszállania a híd hiánya miatt lehetetlen lesz, Rakovszki őrnagyot két zászlóaljjal s két hídász századdal 15. és 16-dika közti éjen Gutánál kompokon a Dunán átküldte s Negyedre indította, azon parancssal, hogy, míg a hídászok Negyednél sietve hídat vernek, addig ő Zsigárd felé — az Asbóth személyes vezérlete alatt történendő arcztámadással egy időben — oldaltámadást intézzon.

Asbóth a Pottféle császári dandárt, mely Királyrét, Pered és Zsigárd körül volt felállítva, megtámadta s teljesen vissza is verte; de csata közben Hertzinger dandárja Pottnak segítségére jövén, Asbóth a túlnyomó erőnek engedni annál inkább kénytelen volt, mert

Rakovszki Farkasdról előre nem nyomúlt s a Pusztaszázadon visszahagyott öt zászlóalj is Csorich támadásának minden perczen ki volt téve.

Rakovszky Negyednél megérkezvén, azonnal hídfépítéshez fogott; a zsigárdi oldaltámadásra azonban a teljesen megrongált töltésen jókor meg nem érkezhett, a Farkasdra vezető töltésen, a mennyire lehetett, magát körülsáncolta s ezen állodását a legnagyobb veszély közt 18-dikáig megtartotta. E napon végre a híd elkészülvén, a Vág bal partjával összeköttetés jött létre.

Bár a zsigárdi csata után 30-dikán Wohlgemuthnak már három dandárja állott Perednél s ezenkívül az érsekújvári Dunaágon át Csorich tábornok két zászlóaljat küldött Királyrévre : Görgey mégis — Klapka ellenzésének daczára — a 2-dik hadtestet 20-dikán a császáriak állodásának megtámadására a Vág mögé küldte s csupán Klapkát indította a 8-dik hadtesttel Pusztaszázadra, hogy e helyet megszállja.

Asbóth 20-dikán Wohlgemuth három dandárját Királyrév és Zsigárd közt egész hadtestével megtámadta, Rakovszkinak pedig megparancsolta, hogy (mint már 16-dikán ki volt tervezve) Farkasd felől oldaltámadást tegyen. E napon a császáriak előbb Peredre hátráltak s midőn hősies védelem után e helyet is oda kellett hagyniok, Deákira és Galantára nyomattak.

Este felé a 3-dik hadtest is Farkasdon át a csata-

térre érkezvén, a két magyar hadtest nyugat felé foglalt állodást.

Görgey átlátta ugyan veszélyes helyzetét s ezt be is vallotta, de azért az 1-ső hadtestet Nagy Sándor alatt még sem parancsolta magához és nem is vonta vissza seregét, midőn értesült, hogy Paniutin hadosztálya 20,000 emberrel 20-dikán este Galántára érkezett s így legalább is 35,000 ember áll vele szemközt : hanem legrosszabb és legveszélyesebb állodásában a csatát elfogadta, mikor Wohlgemuth Paniutinnal egyesülvén 21-dikén d. e. 10 órakor megtámadta, bal szárnyán a 2-dik hadtestet Sereg-Akolra vetette, jobb szárnyán pedig a 3-dikat a negyedi hídon át a Vág jobb partjára szalasztotta.

Haynau, mint már említettük, az 1-ső és 3-dik hadtesttel a Duna jobb partján nyomult s lefelé előcsapatait Öttevényig tolt. E két hadtest zöme a főúton Győrnek, egy dandár pedig Wyss tábornok alatt jobbra Csornának tartott, mely dandárt ugyan Kmety hadosztálya visszaverte, de e szép győzelem mit sem használt, mert most a peredi csata után roppant túlnyomó erő indult a Duna jobb partjára. Haynau t. i. daczára annak, hogy az orosz fővezérrel azon tervben állapodtak meg, miszerint hadműködéseit mind a két sereg a Duna bal partján egyesíti Pest felé — ezen tervet a peredi csata után egészen megváltoztatta, és pedig egy részt azért, hogy a császáriak előbb érkezzenek Pestre, mint

az oroszok; más részt, hogy elkülönített hadműködéssel a forradalmi sereg ellen a császáriak intézhessék a főcsapást s így a főszerep nem az orosz seregnek jutván, ez egyáltalán csak segédseregként működjék, hamindjárt a hasonlíthatlan számtöbbség az ő részén legyen is. Ez volt tehát oka, hogy Haynau a Vág vizét 23-kán rögtön odahagyta, Wohlgemuth egész hadtestét, valamint Paniutin hadosztályát is 24-től 26-ig a Duna jobb partjára küldte s így ezen az oldalon 60,000 embert vont össze.

A bal parton csupán a 2-ik hadtest maradt Csorich alatt a végett, hogy a Csallóközt megszállván, a Vág vonalát figyelem alatt tartsa; ha pedig később a főszereg belebb nyomúlna, a komáromi várat vegye ostromzár alá.

Görgey azon meggyőződésben, hogy Haynau saját és az oroszok seregével majd a Duna bal partján működik s a Vágon Szerednél vagy másutt átkelvén, a magyarok jobb szárnyát fogja megkerülni : ezen meggyőződésben mondjuk, Nagy Sándort az 1-ő hadtesttel Mocsonokon hagyta, a 2-dik és 3-dik hadtestet az alsó Vág bal partján Tót-Megyeren és Érsekújváron állította fel, maga pedig legválságosabb időben a sereget odahagyván, Pestre ment s arról sejtelve sem levén, hogy a császári sereg ezalatt a Duna jobb partján egyesülhetne, itt egész 27-dikeig időzött. 27-ikén végre Pestet is odahagyta s mit sem törődve azzal, hogy ezalatt a

seregnél mi történik, fő hadi irodájához Tatára sietett, hol Pöltenbergtól jelentést vett, melyben ez tudatja, hogy vele az összpontosított összes császári sereg áll szemközt.

Görgey most ugyan intézkedett, hogy hadtestei a Duna jobb partjára keljenek át, de mindez természetesen már késő volt, mert Haynau még 27-dikén Pöltenberget Győrnél, Kmetyt pedig Marczaltőnél élszigetelt állásában oldalt támadta; Pöltenberget 25-kén makacs és erélyes ellentállás után Gönyőre nyomta, Kmetyt pedig a Duna vidékéről elriasztotta s a többi magyar hadtesttől elszakasztotta.

A felkelő sereg 2-dik hadteste legelső kelt át a Dunán s a visszavonuló 7-dik hadtesttel jobb szárnyát a Dunára, a balt Nagy-Igmándra támasztva, a Czoneza patak mögött foglalt állodást, hogy így Kmety hadosztályának, mely Pápára vonúlt, a csatlakozást lehetőségessé tegye. Haynau azonban oly erélylyel s oly gyorsan nyomúlt előre, hogy Görgey fenn leírt állodását odahagyni kénytelen levén, a komáromierődítményekbe, a Duna jobb partján, a hídfő mögé húzta vissza seregét. Kmety a Dunán lefelé vonúlt s később a Bács megyében működő aldunai sereggel egyesült.

Haynau július 1-én a komáromi hídfő előtti tért elfoglalta s 60,000 emberből álló összes seregét azon vonalon állította fel, mely Komáromtól az ácsi erdön és Harkályon át Ó-Szőnyig terjed, hogy így Görgeynek

a kitérést a Duna jobb partjára lehetlenné tegye s őt az orosz seregek elé vesse.

A magyar kormány még június 30-dikán Görgey-hez Csányi kormánybiztost s Aulich és Kiss tábornokokat, mint megbízott választmányt, küldte, azon parancscsal, hogy 20,000 embert Komáromban hagyván, a többi sereggel rögtön Pestre induljon s itt a Felső-Magyarországból alávonuló seregekkel s a Perczel tábornok alatt szervezett tartalékkal egyesülve, a Tisza alvidékére húzódjék s a Tisza-Maros vonalat tűzvén ki védelmi pontúl, ott lényeges erőt gyűjtsön össze.

Görgey e parancsnak nem engedelmeskedett s így egy hatalmas magyar sereg felállítása nem csak nem valósúlt, de az egyes osztályok még oly igen el is oszlottak, hogy többé nem is egyesülhettek.

Haynau, a mint már említettük, a Duna jobb partján a komáromi hídfő előtt július 1-jén foglalt állást. 2-dikán seregeit a magyarok elsánczolt táborához közelebb tolta, melyekből az 1-ső hadtest Schlick alatt a Monostor váracsra támadást intézett, Benedek tábornok pedig Szöny felé nyomúlt.

Raischach tábornok a komáromi őrség által védett Monostort bevette; Benedek is Új-Szönyt elfoglalta. Az ágyúzás hallatára Görgey és Klapka a táborba siettek : az előbbi a jobb szárny vezérletét, az utóbbi Új-Szöny felé a bal szárnyét vette át.

Rakovszky alezredes a 2-dik hadtest egy részével

(melyet, minthogy Asbóth a peredi csata után a sereget odahagyta, Kászonyi vezetett) Raischach tábornokot a Monostor váracsból kiverte s ugyanezen a szárnyon a 2-dik és 7-dik magyar hadtest Schlick hadtestét is egész Pusztaharkályig nyomta vissza, végre Leiningen, ki a 3-dik hadtest vezérletét Knezichtől vette át, több támadás után Ó-Szőnyt is megint elfoglalta.

Délután 5 órakor azonban Wohlgemuth egész hadtestével Csémről előre nyomulván, Benedek tábornoknak segítséget hozott; a jobb szárnyon Paniutin Schlickhez sietett, a 3-dik császári hadtestnek két dandárja pedig Simbschen alatt Pöltenberg huszárjait támadta meg s verte vissza.

Görgey most oda sietvén, maga is a tusába keveredett s fején hátul kardvágást kapott.

Pöltenberg ezután huszárjait ismét összeszedte s új támadásra készült. Rakovszky parancsot kapott, hogy az ácsi útról balra az oroszok ellen minél nyomatékosabb támadást intézzon s Ó-Szőny a bal szárnyon szintén a magyarok kezében volt.

A császári vezérnek célja nem az volt, hogy a magyarok táborát ostromolja, hanem csak, hogy szorosabban bekerítse s így midőn 7 órakor seregeivel az Ó-Szőnyről Esztergomba vezető utat s Csém és Ács helységeket megszállta, e célja el volt érve, mire Görgey csapatait szintén a hídfő mögötti táborba vezette.

Így végződött e véres nap, melyen az osztrák-

orosz sereg közel 1000, a magyar sereg 1500 embert vesztett.

A magyar seregnek, miután állodását Haynau egészen bekerítette, a Duna jobb partján keresztül törnie már nem volt lehetséges. A kormány ennek folytán Görgeynek parancsot küldött, hogy a bal par-
ton lefelé induljon; ő azonban valamint akkor nem engedelmeskedett, mikor parancsot vett, hogy lefelé vonulván, a többi sereggel a Tisza-Maros vonalon egye-
süljön : úgy a kormány rendeletét most sem követte, hanem, bár mind ő, mind Klapka tábornok eziránt több rendbeli parancsot kaptak, készakarva előidézett láza-
dás által a kormány terveit mindig megghiúsította s még Klapka tábornoknak is — ki 7-én az 1-ső hadtestet Bátorkeszire küldte — az engedelmeskedést lehetlenné tette az által, hogy Leiningent, Pöltenberget és Kászonyit, kik a 2. 3. és 7-dik hadtestet vezéreltek, rábírta, miszerint az indulási parancsnak ellene szegüljenek.

Görgey alparancsnokait mindig azzal izgatta, hogy a magyar seregnek, bár mi történjék is, Komárom vidékén a Duna jobb partján keresztül kell törnie s a császáriakat minden áron meg kell vernie.

Julius 11-ikén a magyarok Klapka vezérlete alatt a keresztülrontást csakugyan meg is kísérelték, de ez most is csak úgy sikerült, mint 2-dikán s délutáni 5 órakor összes hadtesteik az erődök mögé hátráltak.

Görgey most értesülvén, hogy Paskevits előcsa-

patai már Jász-Berénynél mutatkoznak, 14-dikén az 1-ő 3-dik és 7-dik hadtesttel Komáromból megindult, Klapkát pedig a 2-dik és 8-dikkal a vár védelmére hagyta vissza. Az 1-ső hadtest 15-dikén Vác alá érkezett, mely város akkor már az oroszok birtokában volt.

Mielőtt azonban Görgeyt tovább követnők, vessünk egy pillanatot az oroszok előnyomulására s nézzük, mikép intézkedett az ellen a magyar kormány s mikép működött a magyarok felvidéki, valamint Perczel alatt álló tartalék serege.

Az oroszok fővezére Paskevits tábornok hadait június 26-dikán Kassa környékén pontosította össze, kivéve azon hadosztályt, mely Grabbe tábornok alatt a Vág felé indult s Paniutinét, mely Haynau főparancsnoksága alatt működött.

Wysocki magyar tábornok, a ki — miután Dembinskit a kormány június vége felé behívta — a felső Magyarországon működő sereg vezérletét vette át, arra nem is számolt, hogy oly roppant erőnek, minővel Paskevits Duklánál betört, alig 10,000 emberből álló seregével ellentállhasson s így az előhaladó oroszok elől lassan visszavonulván, június 28-dikán Miskolczra, július 2-dikán pedig Hatvanra érkezett.

Paskevits a visszavonuló magyar sereget követte; a 4-dik hadtest, mely Tscheodajeff alatt az előhadat képezte, Tokajnak vette útját, itt a Tiszán átkelt s egy 10,000 emberből álló dandárt Debreczenbe küldött,

mely ott július 3-dikán bevonulván, a nemzetőrséget lefegyverezte.

Rüdiger a 3-dik hadtesttel július 1-én Miskolczra érkezett s itt pár napra megállt, részint azért, hogy Tscheodajeffnek Debreczen felé intézendő oldalmenetét bevárja (mert Paskevitsnek fő elve volt hadtesteit mindig összeköttetésben tartani, és soha a középhadat előre nem tolni, míg a szárnyak biztosítva nincsenek, a mi e teljesen ismeretlen és felkelésben álló országon nagyon helyeselhető eljárás); részint azért, hogy az élelmezést roppant serege számára elrendezze s a szükségesekről eleve gondoskodják.

Július 6-dikán azonban Miskolczról megindult s csapatait Kuprianow alatt a 2-dik hadtest is követte. 11-dikén a 3-dik hadtest előcsapatai Hatvanra, a 2-dikéi Kápolnára érkeztek. A 4-dik hadtest Debreczenbe küldött dandárját ismét bevonta s 12-dikén Miskolcz vidékén állott.

A magyar kormány június 30-dikán azon tervben állapodott meg, hogy a Duna felvidékén működő seregnek egy része, mintegy 20—25,000 ember, Klapka tábornok vezérlete alatt Komárom várában maradjon s ezen erősségre támaszkodva, a vidéken álló császári seregnek akár jobbra, akár balra kirohanásokat kísértvén, azt így minél tovább feltartóztassa; Görgey az 1-ső, 3-dik és 7-dik hadtest 30,000 emberével lefelé vonuljon s Perczel tartalékjával, valamint a Wysocki és Kazinczy

alatt egyesült felsőmagyarországi haddal 60,000 emberre rúgó erős sereget képezzen, mely Mészáros főparancsnoksága s Dembinski mint tábornoki vezér alatt a Tisza jobb partján az oroszok ellen működjék.

Görgey azonban, mint már tudjuk, e rendeletnek nem engedelmeskedett. A kormány öt ennek folytán a Duna felvidékén működő sereg vezérletétől megfosztotta s azt Klapkára ruházta, meghagyván neki, hogy a fennemlített terv folytán Nagy Sándor alatt három hadtestet lefelé indítson. Klapka azonban e rendeletnek szintén nem volt képes megfelelni, mert a 3-dik és 7-dik hadtest parancsnokai, Leiningen és Pöltenberg tábornokok, kiket Görgey titkosan fellázított, mindenben ellene szegültek, maga Görgey pedig daczára a kormány rendeletének a fővezérséget megtartotta s alvezéreit az áttörés lehetőségével biztatgatván, a Komáromból kivonulást addig halogatta, míg végre, minthogy a muszkák 14-dikén már Váczon voltak, sem a jobb, sem a bal parton semmiféle mozgadozás többé lehetséges nem volt.

Midőn Ramberg császári tábornok a 3-dik hadtest egy részével Komárom vidékéről július 5-én Pest felé indúlt, a magyar kormány székét azonnal Szegedre tette át és sem Görgey hadteste, sem Kazinczy hadosztálya itt nem levén (ez utóbbi t. i. a Debreczenre nyomuló Tscheodajeff által elvágatván, Erdélybe vonúlt) Szolnoknál Perczelt és Wysockit egyesítette. A vezér-

letet, mint idősebb tábornok, Perczel vette át s a 24,000 embert számoló seregét 13-ikán Tápió-Szelére vezette, hogy innét Görgey levonuló hadtesteivel csatlakozzék.

Midőn Görgey végre 14-ikén Komárom vidékéről megindult, Perczel 18-dikán az áttörést megkísérlette s Nagy-Kátára, innét pedig serege egy részével, csupán lovassággal, Aszód felé nyomult; de Turánál egy egész orosz dandárral s két lovas ezreddel találkozáván, vissza veretett.

Perczel, bár ez alkalommal — minthogy Görgey e napon már Vácztól fölfelé Losoncznak húzódott s az oroszok nagyon is túlnyomó számban álltak a vidéken — áttörni nem is volt képes, mindemellett csak az által is, hogy mutatkozott, Görgey visszavonulását igen könnyítette; mert az oroszok, nem tudhatván mily nagy sereg áll bal szárnyukkal szemközt, Görgey üldözésével egy időre felhagytak.

Paskevits előcsapatai, mint már említettük, július 11-dikén Hatvanra érkeztek. 12-dikén egy portyázó kozák csapat Pestre rontott, egy müzülman ezred pedig Váczt szállotta meg.

Az orosz fővezér terve az volt, hogy a Duna bal partján Komárom felé nyomúl s Görgeyt teljesen bekeríti.

A 3-dik orosz hadtest, mely 50,000 emberből állott, július 15-dikén Hatvanra, a 2-dik pedig Gyöngyösre érkezett. Ez utóbbinál volt Paskevits fő hadiszállása

is és ide jött 15-dikén Haynau császári fővezér jelentése, hogy Görgey 14-kén Komárom vidékéről elmozdult s Vác felé húzódik, valamint az előőrcsapatok tudósítása is, hogy Perczel serege Czeglédről Nagy-Kátának nyomúl.

E hírekre most Paskevits Rüdiger hadtestét Hatvanról Vác felé, a 4-dik hadtestet Tscheodajeff alatt Miskolczról Gyöngyösre, a 2-dikat pedig Kuprianow alatt Hatvanra parancsolta.

Nagy Sándor az 1-ső magyar hadtesttől 15-dikén Vácra érkezett s az ott álló müzülman ezredet kiszorította; azután a város és a Duna közt állodást foglalt. Ezen állodásában öt dél tájban Sass orosz tábornok megtámadta; de Nagy Sándor e támadást a 3-dik hadtest segítségével — mely Leiningen alatt ép csatáközben érkezett Vácra — visszaverte. 16-dikán Pöltenberg a 7-dik hadtesttel szintén Vácra érkezett, hogy innét Czeglédnél keresztül törve, Perczellel egyesüljön; de egy részt ugyanaz napon még Rüdiger hadtestének zöme által megtámadtatván, más részt arról is értesülvén, hogy az orosz fősereg Hatvannál összpontosúlni készül, tervével felhagyott s még a következő éjen a 7-ik, valamint az 1-ső hadtest is Rétságra hátrált. A 3-ik hadtest 17-dikén még makacs utóvéd csatát vívott, azután ama kettőt követve, este szintén Rétságra érkezett.

Rüdiger a magyarokat Rétság felé üldözte s e

helység előtt táborba szállt. Görgey 18-ikán Vadkertre s Balassa-Gyarmatra, 19-dikén Losoncra érkezett. Rüdiger öt egy ideig követte, de azután megállt, mert Paskevits, midőn Perczel Turára nyomúlt, nem tudván mily számú sereggel áll szemközt, neki parancsot küldött, hogy Gyarmatról visszaforduljon s Görgey után csak egy figyelő csapatot küldjön. Görgey e módon Perczelnek előnyomulása által az oroszok üldözésétől megszabadulván, 21-dikén Rima-Szombatra érkezett, Pöltenberg hadteste pedig 22-dikén Miskolcra vonúlt.

Görgey most a kormány rendeletét követve, a Tiszán igen könnyen átkelhetett volna, mert az orosz sereg zöme Gyöngyös vidékén állott s csak a Tscheodajeff-féle 4-dik hadtestnek egy része tanyázott Mezőkövesd körül, míg a 3-dik orosz hadtestnek egy dandárja Krulow alatt csak lassan követte Nagy Sándor hadtestét Rima-Szombat felé. Ő azonban nem sietett Tokajra, hanem Miskolczon megállapodván, maga Alsó-Zsolczára ment s innét az oroszokkal alkudozásokat kezdett. Később Vattánál és Zsolczánál 24-dikén, Geszthelynél pedig 28-dikán csatározások történtek, melyekkel azonban Görgey semmit sem nyert s célja legfeljebb az lehetett, hogy visszavonulásával elkéssék, Paskevitsnek pedig időt engedjen Fürednél a Tiszán átkelni s a hátráló magyar seregnek útját a Marosra elvágni.

Paskevits, miután Perczel hadtestét Turánál visszanyomta s annak szándékolt egyesülését Görgeyvel megakadályozta volna : Rüdigert ismét Görgey után küldte, maga pedig a többi hadtesttel tétlenül Gyöngyös vidékén maradt.

Perczel ezalatt a kormány parancsára Szegedre húzódott.

Az orosz fővezér értesülvén, hogy Görgey serege Rima-Szombat felé húzódik, Kápolnánál és Kerecsendnél egész erejét azon szándékkal pontosította össze, hogy most Fürednél a Tiszán átkel s e folyó bal partján foglal állodást. Menetét azonban nem igen siettette s midőn értesült, hogy Görgey már Miskolczon van, Tscheodajeff hadtestének egy részét ismét oda küldte, serege zömével pedig megállt.

A zsolczeni és geszthelyi csatázások után Paskevits összes erejét Tisza-Füred körül vonta össze s július 29-dikén Csegénél hídat veretvén, seregének egy részét a túlpartra küldte, a többivel pedig Csáthon maradt.

Görgey 29-dikén Tokajnál a Tiszán átkelt, 30-án Nyiregyházára vonult s Arad felé folytatván útját, augusztus 2-dikán a 3-dik és 7-dik hadtesttel Kis-Máriára, Nagy Sándor pedig az 1-sővel ugyanez napon Debreczenbe érkezett.

Paskevits csak akkor nyomult a Tisza bal partjára, mikor megtudta, hogy Görgey összes hadtestei már

átkeltek s Tscheodajeff hadtestét Debreczen felé küldte, mely itt augusztus 2-dikán Nagy Sándor seregét teljesen szétverte.

Nézzük most az osztrák sereget s működéseit, mióta Görgey Komárom vidékét odahagyta.

Haynau már július 9-dikén a Ramberg parancsa alatt álló 3-dik hadtestnek egy hadosztályát Pest elfoglalására előre küldte, melynek előcsapatja 11-dikén, zöme pedig 12-dikén Budára érkezvén, a híd helyreállítása után 15-dikén Pestre vonúlt.

Miután pedig Görgey seregének elvonulásáról meggyőződött volna, a 4-dik hadtesttel, melyet Wohlgemuth vezérlett és Paniutin orosz hadosztályával komáromi állodását odahagyta s 19-dikén fő hadiszállását Pestre tevén, 40,000 emberre rúgó seregét itt őszpontosította.

Csorich a 2-dik hadtesttel Komárom alatt maradt, hogy azt folytonos figyelem alatt tartsa, míg Schlick, ki az 1-ső hadtestet parancsnokolta, rendeletet vett, hogy mindaddig szintén Komárom körül maradjon, míg Görgeynek netáni visszatértétől tartani lehet s Haynaut csak akkor kövesse, ha már majd egészen biztos tudomása lesz, hogy a magyar sereg csakugyan végkép elvonúlt.

Midőn végre Haynau Görgey távoztáról egészen biztos híreket vett s azt is megtudta, hogy őt a muszkák

üldözik: ezen oldalról már veszélytől nem tarthatván, elhatározta, hogy egyenesen Szegedre nyomúl, az itt össze csődülő magyar seregeket megtámadja, ha lehet szétveri s egyúttal Temesvárt is felszabadítván, Jellaciccsal egyesül.

Mielőtt azonban Haynau hadműködéseit követnők, nézzük előbb mit tett Jellacic, mióta Pestről lefelé vonúlt.

Midőn az osztrák sereg zöme ápríl 23-dikán, Pestet odahagyván, az ausztriai határszélre vonúlt, a bán akkor saját hadtestével lefelé indúlt, május 10-dikén Eszékre érkezett s a Duna jobb partján húzódván, végre Titelnél táborba szállt. Itt azonban élelem hiánya miatt sokáig nem maradhatván, seregét Bács megyébe vezette.

A magyar sereget a Bácskában, mint már említők, ez időben Perczel parancsnokolta, ki 10,000 emberrel Újvidéknél állott s Jellacinak eléje menván, vele június 7-dikén Kácsnál megütközött. Ez ütközetben a magyar sereg teljesen megveretván, a Ferencz-csatornájára húzódott, Jellacic pedig Pétervárad ellen tett kísérletet, de visszautasított s szintén a Ferencz-csatornájára húzódván, Verbásznál foglalt állodást.

Perczel ezután a bácskai sereg parancsnokságától fölmentetván, Szegeden a tartalék vezényletét vette át s helyette Vetter lőn a bács-bánáti sereg főparancsnokává kinevezve, melynek Bács megyében működő hadtestét Guyon tábornok vezérelte.

Kmety a győri ütközet után, mint már tudjuk, Görgeyvel többé nem egyesülhetvén, a Duna jobb partján lefelé vonúlt, Paksnál azután a bal partra kelt át s július 12-ikén Nagy-Zomborra érkezett. Vetternek terve az volt, hogy Jellacicot Kmety és Guyon seregei közé szorítja s a Ferencz-csatornáján Verbásznál két oldalról egyszerre támadtatja meg; Jellacic azonban e tervet megelőzve, 14-dikén éjjel Guyon hegyesi állodásának nyomúlt s azt hajnalban megtámadta. Eleinte az előcsapatokat csakugyan meg is hátráltatta; de a magyar sereg csakhamar rendbe sorakozván, Jellacic jobb szárnyát megkerülte, megtámadta s egész seregét ismét Verbászra verte vissza.

A bán most Kmetytől is fenyegetve, seregének egy részét megint a titeli erős állodásba, a másikat pedig Salankemenre vezette, hol, minthogy Guyon Szegedre hívatott, Kmety pedig nemsokára a magyar sereg bal szárnyának támogatására a Bánátba ment: egész Haynau megérkezteig nyugodtan maradhatott.

Midőn az orosz seregek már mindenfelől Pestnek nyomúltak, a császáriak pedig Komárom alá érkeztek, juniushó vége felé a magyar kormány seregeinek gyűlhelyeül Szegedet tűzte ki, honnét, ha majd a seregek mindenfelől együtt lesznek, előbb Haynau császári seregét megtámadni, s ezt megvervén, az oroszokra törni készült.

Ezen öszpontosítás Görgeynek engedetlensége s

önálló saját tervei miatt hiúsult meg ugyan, de azért a kormány Szegedet stratégiai pontnak még is megtartotta, remélvén, hogy ha ezt is oda kellend hagynia, azért a két sereg, a dunai t. i. Görgey alatt, a tiszai pedig Dembinsky alatt Aradnál, mely vár már június végével a magyarok kezében volt, még mindig egyesülhet s innét Haynaura törhet, valamint az oroszokat is a Maros jobb partján pár napig visszatarthatja.

E terv nem is lett volna sikertelen, ha Dembinski Temesvár helyett Aradra húzódik, Görgey pedig levonulását sietteti s Miskolcz környékén hat napig hiában nem időz; mert e módon a császáriak ellen túlnyomó erőt lehetett volna felállítani s ezeket megvervén, az oroszokkal, kik Görgeyt úgyis csak lanyhán követték s engedményekre hajlandóknak mutatkoztak, könnyen ki lehetett volna egyezkedni. Ha pedig e terv sikerül, úgy a forradalomnak is Magyarországra nézve kedvezőbb vége szakad.

A mint azonban látni fogjuk, minden máskép történt, mint a hogy a magyar kormány tervezte.

Perczel a turai csata után Szeged felé indult, valamint Guyon is július utolsó napjaiban ide hívatott. Szegedet várdákkal és sánczokkal körülvevén, valóságos megerősített táborrá alakították át, mely azonban sokkal nagyobb kiterjedésű volt, hogysem ily csekély, alig 30,000 embert számoló sereg kellőleg védhette volna.

Az őszpontosulás Szegeden július 30-dikán ment véghez; az összes sereg, mint már mondtuk, 30,000 emberre rúgott; de ezek közt 20,000 olyan volt, kik újan alakulván, csatát még soha sem láttak. — A főparancsnokságot e sereg felett Dembinski vette át.

Haynau Pestet 23. és 24-én hagyta oda és Félégyházára vonúlt, hol az 1-ső hadtest beérkeztét várván, néhány napra megállapodott; midőn azután Schlick e hadtesttel 29-dikén Nagy-Körösre érkezett, a fővezér a következőleg tervezte működését:

A középhad vagyis a 4-dik hadtest, a 3-diknak egy hadosztálya s az orosz hadosztály Paniutin alatt egyenesen Szegednek megy s a magyarok táborát megtámadja; Ramberg saját hadtestének második hadosztályával Török-Kanizsánál a Tiszán átkel s a magyar sereget balról, Schlick pedig az 1-ső hadtesttel Alpár-nál kel át, Makónak tart s jobbról hátban fenyegeti.

Dembinski augusztus 2-dikán hadi tanács tartása után a megerősített szegedi tábort odahagyta (ami a viszonyoknak tökéletesen megfelelő stratégiai eljárás volt, mert ha az ellen a 2 $\frac{1}{2}$ mértföldnyi vonalat egy vagy más ponton áttöri, ez annál nagyobb zavart idézett volna elő, minthogy a visszavonulás az egyetlen hídon csak a legnagyobb bajjal s veszélylyel történhetett), azután a Tisza bal partjára átkelvén s fő hadiszállását Szőregre tevén, a Tisza-vonal védelmére foglalt állodást.

Haynau augusztus 2-dikán este érkezett Szegedre, 3-dikán már a balparti hídfőt támadta meg s nem nagyon makacs ellentállás után be is vette.

Ramberg 4-dikén Török-Kanizsánál ütött hidat s 5-dikén reggel szintén átkelt, míg Schlick még 4-dikén Makóra érkezvén, itt szintén a lerombolt híd helyreállításán dolgozott.

Haynau mint most említettük a hídfőt elfoglalván, 4-dikén már egész tüzérségét és összes ágyúit áttette s 5-dikére támadást rendelt. Dembinski, balról Schlick, jobbról Ramberg által szorítva, hátrátát szintén 5-dikére tűzte ki; de e napon Haynau öt megtámadta.

A csatát leginkább az ágyúk döntötték el: a császáriak a szőregi töltés ellen száz löveget állítottak félkörbe; a magyarok részén csak ötven működött s midőn ezek állodását még egy lovas hadosztály is oldalban támadta meg: Dembinski este felé hátrálni kényszerült. A hátrátot, mely meglehetősen rendben történt, részint Guyon hadtestének néhány zászlóalja, részint a huszárok fedték.

Dembinski útját nem Aradnak, hanem Temesvár felé Bébának vette s így a háború sorsa már előre el volt döntve.

A visszavonulás Arad felé mindenestre czélszerűbb lett volna, először, mert e módon az egyesülés Görgeyvel utóvégre mégis megtörténhetik; másodszor,

mert Temesvárnak hátrálván, Dembinski nem csak tulajdon seregét szigetelte el, hanem Schlicknek is utat nyitott, melyen, ha akar, az alávonuló Görgeynek oldalékába juthat s őt a Marosra jöttében akadályozva, az oroszok főereje s tulajdon hadteste közé szoríthatja. E módon az egyesülésnek még csak lehetősége is megszűnt s a magyar sereg Bébának hátrálván, Haynau szintén utat nyert, hogy Dembinski csapatai s Arad közé tolakodják; mi által nem csak a kormány, de Görgey is el volt vágva. Dembinskinak Temesvár felé irányzott visszavonulása egyáltalán oda mutat, hogy ő ekkor már Törökországon át menekülésre gondolt.

Haynau tábornok azon volt, hogy Dembinskinak később talán mégtörténhető egyesülését Görgeyvel minden áron megakadályozza, s ez okból, habár tudta is, hogy a magyar sereg Ó-Besenyő felé hátrál, az egész 4-ik hadtestet, melyet most az erdélyi kormányzóvá kinevezett Wohlgemuth tábornok helyett Lichtenstein herczeg vezérlett, Zomborra küldte, azon parancscsal, hogy Schlick 1-ső hadtestével, mely Makónál állott, kapcsolódják.

Paniutin az orosz hadosztálylyal Klárafalvára nyomult s csak a 3-ik hadtest és Wallmoden tábornok önálló lovas hadosztálya küldetett egyenesen Dembinski után. E hadtest, melyet Ramberg vezérlett, a magyarok hátsapatait Ó-Besenyőtől egy órányi távolban érte utol s az említett lovas hadosztálylyal rögtön

támadásra kelvén, megszalasztotta s közülök több százat elfogott.

A magyar tábor rövid pihenés után még 6-dikán Nagy-Teremiára vonúlt; 7-dikén Dembinski jelentést vevén, hogy Kmety — kinek hadosztálya Jellacic ellen a Tisza bal partján az alsó Bánátban maradt s itt most parancsot kapott, hogy Dembinskivel egyesüljön — Nagy-Kikindára érkezett, ennek folytán Komlóson át Csátádra húzódott, s még 7-dikén meghagyta Kmetynek, hogy Zsombolyra menvén, Zsomboly és Csátád között állodást foglaljon s innét a császáriaknak, ha támadásukat netán folytatnák, jobb oldalukra törjön.

A császáriak 4-dik hadteste 7-dikén Zomborról Szt. Miklóstra vonúlt; az 1-ső hadtestnek egy része Csanádra ment; míg a másik a 4-ik hadtestet követte; a 3-dik hadtest Kis-Teremiára, a lovas hadosztály Mokrinra ment, az oroszok pedig Ó-Besenyőre indultak.

Egy száguldó csapat ezenkívül Nagy-Kikindára küldetett, hogy a bán seregét felkeresse s annak Temesvár felé vonulásra parancsot vigyen.

A magyar kormány Dembinski hátrálatáról értesülvén, neki Csátádra azonnal határozott parancsot küldött, hogy útját Aradnak vegye s Vécseynek — a ki Temesvárt ostromolta — szintén meghagyta, hogy Dembinski után Aradra vonúljon, nem különben Görgeyt is sietésre sürgette, hogy Arad alatt az összes sereg összpontosúlhasson.

Mindez azonban hiába volt. Dembinski ugyan, a mint az osztrák csapatoknak 7-dikén elfoglalt állodásából láttuk, eljöhetett volna; de nem akart, hanem 8-dikán Kis-Becskerekre menvén, útját Temesvár felé folytatta s így Vécsey is Temesvár előtt maradt. — Görgey e napon Szalontán és Zserénden állott s így az Arad alatti egyesülés teljesen és végképen elmaradt.

Haynau 8-ikára a következő rendelkezést adta ki:

Az 1-ső hadtest zöme Rácz-Szt-Péterre, a Sartori dandár Sajtényre indul; a 4-dik hadtest Pészakra és Varjasra.

Wallmoden a lovas hadosztálylyal Csatádig, a 3-dik hadtest Zsombolyra és Grabácsra, Paniutin pedig a fő tüzéri teleppel Lovrínra nyomúl.

E rendelkezésből kiviláglik, hogy a császári fővezér Dembinskinek Arad felé vonulását mindenesetre gátolni akarta s őt elszigetelten készült megtámadni.

Dembinski egyébiránt maga is csak ezt akarta, főleg pedig azért, hogy minél előbb Oláhországba menekülhessen. Mitsem gondolt ő azzal, hogy általa a harc talán jobbra fordúlhatna, csak saját bőrét biztosíthassa.

Wallmoden és Ramberg a magyarok utócsapatait 8-dikán Nagy-Jécsán ismét megtámadták s hosszabb csatázás után e helyből kiszorították.

Haynau, miután látta, hogy Dembinski sem az Arad felé indulásra, sem valamely támadó mozdulatra intézkedéseket nem tesz; 9-dikén hadtesteinek

rendeletet adott az öszpontosulásra s elhatározta, hogy hevesen Dembinskire indul.

Wallmoden lovas hadosztálya parancsot kapott, hogy Kis-Becsckereken át Temesvár felé nyomúljon s a várőrségnek füstgolyók felröpítése által a császári sereg közeledtéről jelt adjon; a 3-dik hadtest pedig, melyet Ramberg vezérelt, hogy szintén Kis-Becsckerek felé a Nyárad patakig menjen s itt állodást foglalván, egy oldalcsapatot Szakálháza felé küldjön.

A 4-dik hadtest zöme Hodonyra volt menendő, hogy azután innét egy oldalcsapatot Merczidorf és Szt-András közé vessen, míg az orosz hadosztálynak meg volt hagyva, hogy a nehéz és tartalék tüzérséggel a Bessenova körüli emelkedettebb tért foglalja el.

Schlick oda működött, hogy arczczal Arad felé Vingán foglalhasson állodást, honnét majd, ha Görgey serege netán ezen oldalról is mutatkoznék, eléje mehessen.

Haynau hadoszlopai tehát augusztus 9-én reggel a kisbecsckerek-hódonyi vonalon előnyomulásban voltak.

A császári fővezér egész bizonyossággal ugyan csatára nem számolt, de azt — ha csak Dembinski Temesvárt védelem nélkül át nem engedi — mégis valószínűnek tartotta. Összes ereje majdnem 30,000 emberből állott mindössze 190 s ezek közt számos tizenkét fontos ágyúval. Az oroszok ütegeit csupa nyolcz fontosak képezték.

Dembinski Kis-Becskeket még 8-án odahagyta, mi annál megfoghatlanabb, mert e mezőváros és Bessenova közt a tér emelkedettebb s így védelmi csatára nagyon kedvező állodást nyújt. Szt-András s a nevezett két közel eső helység szintén erős álláspontot képez; de a magyar vezér mindezt tekintetbe nem vevé, hanem Becskereken csupán egy előcsapatot hagyván, a Temesvárt észak felől környező Vadász- és Csokaerdő mögé vezette seregét. Azon nagy hibát is követte el még Dembinski e napon, hogy Vécsey hadtestét, 9000 embert, nem állította a csatavonalba, hanem arczczal Temesvárnak a kiéhezett várőrség figyelem alatt tartására hagyta vissza.

Az összes magyar erő, mely az ütközetre készen tartott, Guyon, Kmety és Gaal hadteste s Dessewffy lovas hadosztálya, mintegy 40,000 emberből és 100 ágyúból állott, mely utóbbiak hat- és háromfontosak, tehát átalán kisebb öblűek voltak a császáriakéinál.

Wallmoden lovas hadosztálya 8¹/₂ órakor Becskerek előtt a magyarok utócsapatát megtámadta, mely csekély tüzelés után az Aranka patakon át meghátrált s Becskereket tartotta. Ezután Wallmoden Simbschen dandárát Bessenova felé küldte, hogy a magyarok előcsapatait a jobb oldalban támadja meg; mire ezek, mikor a nevezett dandár az Arankán átkelt, Becskereket feladván, a Nyárad patakig hátráltak s rövid védelem után ezen is átkeltek.

Ramberg Nagy-Jécsáról 9 óra után érkezett Kis-Becserekre s Wallmoden jobb oldalán, az Arankán túl, állodást foglalt.

Haynau az orosz hadosztálylyal s a tartalék tüzér-séggel Kis-Becsereket 9¹/₂ órakor érte el s midőn az emelkedő dombokra előre rugtatván, ellenséget nem látott, összes hadoszlopainak parancsot adott, hogy Temesvár felé nyomúljanak elő.

Dembinski, miután Kis-Becserekről Szt-Andrásra hátrált volna, 9 óra után seregeinek már rendeletet adott, hogy Remetére vonúljanak vissza, midőn Bem Kossúth által hívatva, Erdélyből megérkezett.

Bem most az összes seregnek rögtön megállapodást parancsolt s míg a tért megvizsgálván, a követendő működést elhatározná : egyelőre a középhadban nyolcz úteget, három zászlóalj által fedve, Bessenova felé küldött. Mire a tüzelés élénken megkezdett, az alatt a főerő — Guyon és Gaal hadteste — a kisbecskereki országúttól északnak a Beregszó és Nyárad patak közt foglalt állodást. Kmety a bal szárnyon az úttól délnek bontakozott fel, azon rendelettel, hogy Szakálházon át a császári sereg jobb oldalára nyomúljon; míg a bal szárnyon Dessewffy lovassága s néhány gyalog zászlóalj Szt-Andrásnak tartott.

A magyar csapatok az erdőből kibontakozva, dacára a heves tüzelésnek, minden oldalon rendeltetésök helyére mentek.

Haynau az előnyomulók elé Ramberg hadtestét és Wallmoden lovas hadosztályát küldte; Paniutint felkérte, hogy az összes tüzéséget a bessenovai dombokon állítsa fel; Liechtensteinhez pedig futárt küldött azon rendelettel, hogy előnyomulását siettesse s Szt-Andrásról jobbra tartván, a magyar sereget oldalban támadja.

Ramberg kéznél levő összes ütegeit a Kis-Becs-kerek előtti magaslaton pontosította össze; Haynau a tartalékból két üteget szintén előparancsolt, melyek az ellen tüzelését élénken viszonzván s különben is nagyobb öblüek levén, a magyar seregben tetemes kárt okoztak.

Bem, midőn ezt látta, a Nyárad patakon azonnal két huszár ezredet átküldött s az osztrák ütegeket oldalban támadtatta; mire a két tizenkét fontos üteg rögtön fordulatot tőn s az országúton gyorsan vissza vágztatván, az épen előnyomuló orosz zászlóaljokat is zavarba hozta.

Haynau most személyesen elősietvén, a huszárok ellen előbb Simbschen lovas dandárát küldte, azután Lederer tábornokot dandárával szintén előparancsoltván, ezek mind a négy huszár ezredet visszaverték s győzelmükben még a Nyárad patakon is átmentek, de a túlparton a magyarok ágyúinak heves tüzével találkozván, ismét visszatértek.

Kmety a magyarok bal szárnyán ezalatt előnyo-

mulásban volt; a középhad gyalogsága pedig a beszenovai szölöket foglalta el; most azonban az orosz hadosztály kibontakozván, 36 ágyújával a Bessenova előtti emelkedett téren állást foglalt, a magyarok gyalogságát a szölöböl ismét kiverte s roppant tüzeléssel középhadukat is zavarba hozta, mire ennek egyes ütegei lőszer hiánya miatt visszahúzódtak.

Kmety a magyarok bal szárnyán most már a támadást megkísérelvén, huszárjait s két gyalog zászlóaljat a Beregszó patakon átküldött; az előnyomulás azonban csak rövid ideig tartott, mert Lederer dandárja hevesen ellenállt.

Az ütközet a császári részen mindinkább kedvező alakot nyert; Bem a középhadat már csak a legnagyobb erőfeszítéssel tudta tartani. Délután 4 órakor Lichtenstein hadteste Szt-Andrásról megérkezett s ütegeit felállítván, a magyarok jobb szárnyát oldalba vette. 24 ágyú, közöttük 12 darab tizenkét fontos, a magyar seregnek ezen szárnyán álló lovasságra vetette golyóit, mire a huszárok megfordultak s midőn Herczinger és Siegenthal tábornokok dandárjaikat két hevenyészett hídon a Nyárad patakon átküldték s az országúton előnyomulni kezdtek: az egész magyar jobb szárny zavarba jött s előbb hátrálatnak, utóbb futásnak indult.

Most már Bem a középhadat is hiába igyekezett tartani, s midőn végre maga is megsebesülvén, a csatát

odahagyta : az egész sereg rendetlenségben Remetére húzódott.

Beesteledéskor Kmety és Vécsey csapataikkal a hátrálatot fedték; ők ugyan némileg rendben : de a többi hadtest vad futásban hagyta oda a csatatért.

Bem seregét 10-dikén Rékáson annyira mennyire rendbeszedvén, 11-dikén Lugosra vezette.

Haynau 9-dikén este Temesvárra ment, győztes serege pedig a csatatéren ütötte fel táborát.

A temesvári csata úgyszólván csak nagyszerű ágyúzás volt néhány lovassági rohammal; de az ágyúzás is oly távolból történt, hogy az osztrák-orosz sereg összes vesztesége nem ment többre 36 holt- s 208 sebesültnél, míg a magyarok is csak 65 holtat s 438 sebesültet vesztek, mely számok a csatatéren megjelent 70,000 emberhez aránylag nagyon is csekélyek.

A magyarok részéről e csata a legcsekélyebb józan összevetés nélkül volt tervezve s a vezetésben még csak a legkisebb összhang sem mutatkozott; a miért is Bemnek azon terve, hogy az osztrák-orosz sereg jobb szárnyát megkerüli s midőn majd erre Haynau főerejét ide veti, ő azalatt az aradi úton keresztül tör : egészen meghiúsult. De könnyen előre lehetett volna látni, hogy Haynau majd e cselnek nem enged s középhadát gyengíteni annál kevésbé fogja, mert állodása az emelkedett téren nagyon kedvező volt s Liechtensteint is egész hadtestével az aradi útról, tehát bal szárnyáról, ide

várta. A magyar tábornok ezenkívül kémjei által is megtudhatta volna, hogy Liechtenstein az aradi oldalon áll, hogy még nagyon távol van s így az áttörés arra aligha sikerülend; míg ellenben, ha Bem mindjárt a csata kezdetén minden erejét jobb szárnyára vonja, az osztrákok állodását balról megkerüli s a haszontalan ágyuzás helyett — melyben kevesebb és gyengébb ütegeivel amúgy is hátrányban volt — számos gyalogságát szuronysegezve vezeti támadásra: úgy az ellent, melynek délelőtt a csatatéren még csak 20,000 embere volt, 40,000-re rúgó seregével könnyen legyőzhette s Liechtenstein hadtestét teljesen elvághatta volna. — Erre kell vala Bemnek törekednie, mert itt már nem keresztül-törésről, hanem csak győzelemről lehetett a szó.

Továbbá Vécsey hadtestét, mely vitéz s edzett katonákból állott, hiba volt a csatatérre nem hozni, mert a három (a Kmety-Guyon- és Vécseyféle) nagybárá kitűnő hadtesttel az első csatarendben, a Perczel és Visocki hadtestével, melyek most Dessewffy és Gaal vezérlete alatt 20,000 emberből álltak, a másodikban, tehát mindössze 50,000 embernyi sereggel, a magyar fővezér lelkesültségével s ama bizalommal, melylyel Bem iránt minden egyes katona viseltetett, győzni lehetett volna.

Nincs rosszabb, mint a katonát, de különösen a tüzes természetű magyart, sok ideig az ágyútűznek

kitenni. Dembinski serege, melyet a folytonos hátrálás már amúgy is lehangolt, ez által teljesen elvesztette bátorságát s midőn aztán hét álló óráig tartó, czéltalan ágyuzás után Liechtenstein hadosztálya váratlanúl a jobb szárnyon megjelent : e szárny azonnal futásnak indulván, az egész sereget magával ragadta.

Haynaut, mint hadvezért, egyáltalán csak dicsérnünk lehet; ő az egész hadjáratot kitünően vezette. Pozsonyból Görgey ellen megindulva, a Duna bal partján a Vág vizére nyomúlt. Innét a peredi csata után rögtön egész seregét a jobb partra tette át, Komáromra nyomúlt s Kmetyt a főseregtől nem csak elvágta, de a Duna jobb partján lefelé vonulását is gátolta. A mint megtudta, hogy az oroszok már Pesthez közel vannak s hogy így Görgey már keresztül nem törhet: seregének egész zömével rögtön Szegedre sietett, hogy a magyar kormányt s a déli sereget megsemmisítse. A szőregi csatát oly módon intézte el, miszerint a magyarokat jobbról s balról egyszerre fenyegette, úgy, hogy ezeknek okvetlenül meg kellett hátrálniok. Mindezt elkövetett, hogy Dembinski egyesülését Görgeyvel lehetlenné tegye, őt folytonosan üldözte s még csak egy perczig sem hagyta nyúgodni, míg végre Temesvárnál erejét összpontosítván, a tüntetések által, miket Bem a császáriak jobb szárnya ellen intézett, magát tévútra nem vezettette, hanem tetemes tűzérsege által tartotta fenn különben gyenge középhadát s midőn

megtudta, hogy Liechtenstein a csatatérre érkezett, akkor aztán arczagban és oldalt hevesen támadván, a magyar sereget tönkre tette.

Haynau, mind elszántságát, mind pedig ügyes mozgadozásait tekintve, ép úgy a taktikai, mint a stratégiai téren az újabb korban Ausztria legelső hadvezérének méltán nevezhető.

A nyári hadjárat Erdélyben.

(1849.)

Az erdélyi eseményekről nem szoltunk azon idő óta, midőn marcziushóban Bem tábornok az osztrák-orosz sereget Moldvába szorította.

Május elején egy császári hadtest Malkovski tábornok alatt a Bánátba Orsován át a benyomulást megkísérlette; de Bem ezt Törökországba verte szintén vissza s ezentúl Erdély ellen támadás többé nem történt, mindaddig, míg Lüders orosz tábornok az első orosz hadtesttel a császáriak segítségére meg nem érkezett.

Bukovinában Grotenhjelm alatt 15,000 embernyi orosz sereg gyűlt össze s június 18-dikán az erdélyi határt Pojana Stampinál átlépven, 19-dikén a Magura hegyen át a Szamos völgyébe szállott. 20-dikán Marossényéig nyomult, hol 21-dikén két magyar zászlóaljjal összeütközhén, ezeket Tihára szorította. Június 22-én nyolcz zászlóaljjal a borgoprundi váracsot támadta meg, melyet 12 ágyú védett s hogy annál hamarabb birtokába kerítse, a hegyeken át jobbról s balról megkerültette. A helyőrség csekély levén, csak gyengén védte magát s midőn látta, hogy meg is kerülük, Rusz-

Borgón át Beszterczére vonúlt. Grotenhjelm ezután előcsapatait Jádra küldte, zömével pedig Rusz-Burgónál foglalt állodást.

Bem e sereg benyomulásáról értesülvén, Deésről 6000 emberrel Beszterczére sietett, hol 26-dikán megérkezvén, 27-dikén azonnal Wallendorfra nyomúlt. Itt Grotenhjelm eléje menvén, a két ellenséges sereg összeütközött; az oroszok eleinte a magyarok heves ágyútüzelésére hátrálni kezdtek, de midőn Bem oldalcsapata, melyet balra küldött, hogy az oroszokat megkerülje, visszaveretett : nemsokára az egész magyar sereg Jádra hátrált. 28-dikán Bem ismét Wallendorfra nyomúlt s ismét csatába keveredett, melynek eredménye az lön, hogy a magyarok Sóvfalváig visszahúzódtak, de itt Bem ágyúit egy elfödött helyen felállítva, az őt követő Grotenhjelm seregét oly heves tüzeléssel fogadta, hogy ez a további lödözéssel felhagyván, ismét Rusz-Burgóra húzódott.

Bem ezután Szeredfalvára vonúlt, hol egy erős hátesapatot hagyván vissza, zömével Tekére ment s itt védállodást foglalt.

Grotenhjelm ezután Lüderstől további rendeleket várván, egy ideig veszteg maradt; midőn azonban parancsot kapott, hogy tovább is előre nyomúljon, 10-dikén Beszterczét támadta meg s Bemnek ott álló előcsapatát visszaverte.

Bem 12-dikén Erdély déli részének védelmére

Marosvásárhelyre sietett s Tekén csak Damaszkín ezredest hagyta vissza 3000 emberrel.

Grotenhjelm e két sereget túlnyomó erővel előbb 16-dikán, utóbb 20-dikán megtámadta s Damaszkint Szász-Régenre nyomta. 23-dikán őt itt is megtámadta s e helyet elfoglalván, egyelőre megállapodott.

Lüders tábornok, mint az 1-ső orosz hadtest parancsnoka, 25,000 emberre rúgó seregeivel Moldvából és Oláhországból nyomult Erdély felé s hadoszlopait junius derekán Plojesti-Foksán- és Kimpolungnál állította fel, míg az osztrák sereg, mintegy 12,000 ember, Clam-Gallas tábornok alatt ugyanekkor szintén Oláhországban Czernetzen állott.

Lüders, a ki mind a két sereg fővezérletét vitte, a 25,000 oroszszal a tömösi és töröcsvári szorosban akart Erdélybe törni, Brassót elfoglalni és innét Szebenre nyomulni; míg ezalatt Clam tábornok a Vöröstorony szorosnál jönne be s ezután az összes erő Gyula-Fehérvárt felszabadítván, Grotenhjelm seregével e vidéken egyesülne, Nagy-Váradnak indulna s itt Paskevics seregéhez csatlakoznék.

Lüders hadműködését junius 17-kén kezdte meg, jobb szárnyával a tömösi szorost, melyet Kis és Szabó védtek, megrohanta s bevette, míg bal szárnyával Engelhardt tábornok a töröcsvári szorost csekély ellentállás után szintén elfoglalta s a brassói fellegvárat megadásra kényszeríté.

Ezután Lüders egy hadoszlopot Háromszékbe indított; seregének az Oitó szoroson még hátra levő részét Moldvába behúzta s azután Vledényre akart nyomulni; de a magyarok eközben Gaal Sándor alatt Kőkös és Uzon mellett az oroszok jobb szárnyán 6000 embert pontosítottak össze, mely erőt Lüders Adlerberg tábornok alatt 8 zászlóaljjal ugyan megtámadtatta, de visszaveretett s csak midőn erre Lüders maga még 8 zászlóaljjal Adlerbergnek segítségére sietett — kényszerültek a magyarok 5-dikén Sepsi-Szt-Györgyre s innét az Olt folyó jobb partjára hátrálni.

E kemény ellentállás Lüders tábornokot arra bírta, hogy Clam-Gallas hadtestét is a törösvári szoroson át Brassóra rendelje, a ki is július 16-án e várost elérte. Lüders a császáriak megérkeztéig zömével Földvár vidékén állapodott meg, csak egy előcsapatot küldvén Fogarasra Engelhardt alatt, ki itt a kastélyt bevette. Julius 17-dikén azután zömével is Fogarasra ment, honnét útját Szeben felé folytatta.

Az osztrák hadtest Clam vezérlete alatt Brassóra érkezvén s itt három orosz zászlóaljjal s egy lovas ezreddel szaporodván, az Olt folyó és Feketehalom közt állodást foglalt : középhada Sepsi-Szt-Györgyön, bal szárnya Földváron, jobb szárnya a kőkösi rónaságon, tartaléka Batfalun állott s összes ereje 12,000 emberre rúgott.

Bem Beszterczét 12-dikén odahagyván, a Székely-

földre sietett; Csík-Szeredán 12,000 embert öszpontosított s 20-dikán Clam seregét megtámadta. Az osztrákok jobb szárnya Rennenkampff orosz tábornok alatt Kőkösre, középhaduk Van der Nüll alatt Illyefalvára hátrált; 21-dikén a magyarok a támadást folytatták, mire Clam Hermányra és Szt-Péterre vonúlt s az itteni magaslatokon erős állást foglalva, nyugton maradt.

Bem 22-dikén 20,000 emberrel, egy huszár századdal s egy ágyúüteggel az oitói szoroson át Moldvába tört, hogy itt a népet az oroszok ellen felkelésre bírja és seregének önkényteseket szerezzen; s bár sikerült is az orosz sereget itt visszanyomnia, mindemellett a moldvaiak közönyösségét látván : 25-dikén ismét Erdélybe visszatért.

Clam ezalatt Szemerianál Gaal Sándort megtámadta s Sepsi-Szt-Györgyre nyomta vissza; de Bem seregét háta mögött tudván, nem tartá tanácsosnak tovább nyomulni, hanem 25-dikén ismét Szt-Péter és Hermány körüli erős állodását foglalta el.

Lüders, mint már említettük, seregét 17-dikén Fogarason öszpontosította. 18-án Szeben felé Szkoréra és Porumbákra vezette; 19-ikén Veszvény és Gierlsau körül a magyarok figyelő csapatát visszavervén Talmácsra nyomúlt, itt ellenfelét megtámadta s makacs ellentállás után — csak miután a hegyeken át állodását megkerülte volna — Oláhországba kergette, hol mintegy kilenczszázan a törökök előtt fegyverüket letették.

Erdély északi részén Damaszkín magyar vezért Szász-Régennél, Grotenhjelm orosz tábornokot pedig Beszterczén hagytuk el.

Ez utóbbi hosszú veszteglés után július 21-dikén Lüders parancsára Damaszkint megtámadandó, Szász-Régen felé indult s bal szárnyát Szász-Budaknak, a jobbat pedig Szeredfalván át egyenesen Szász-Régének irányozta. 23-dikán Dedrádnál két hadoszlopát egyesítvén, a magyarokat megtámadta s miután Damaszkinnak bal szárnyát megkerülte volna : ezt, valamint jobb szárnyát s középhadát is Radnafájára nyomta.

Damaszkín ezután Radnafáján a görgénypataki hídnál még egyszer állodást foglalt, de innét is kiszorítatván, Maros-Vásárhelyre húzódott; Grotenhjelm pedig most előcsapatait Radnafáján hagyván, Szász-Régennél megállapodott.

Lüders miután a magyar csapatot a Verestorony szoroson át Oláhországba szorította volna : Szeben városát foglalta el s Gyula-Fehérvárra akart nyomulni, hogy e várat, mely már négy hónap óta ostromzár alatt volt, felszabadítsa : midőn azonban megtudta, hogy Bem Moldvába rontott s ezenkívül a sepsiszentgyörgyi eredménytelen csatáról s a székelyek makacs tartásáról is értesült : eltökélé, hogy előbb a Székelyföldre tér vissza s az ott álló magyar sereget tönkre teszi. Ennek folytán Hasford tábornokot 6 zászlóaljjal és 2

ágyúúttaggal Szebenben hagyván, 12,000 emberből álló főerejével 26-dikán Segesvárra nyomult; Dick orosz tábornoknak, a ki 6000 emberrel Fogaras vidékén maradt, utasítást küldött, hogy Köhalmon át Udvarhelyre menjen; Clam osztrák tábornokot pedig felkérte, hogy Sepsi-Szt-Györgyről Kézdi-Vásárhely felé működjék s az oitói szorost megszállván, Bemnek Moldvából visszatértét, ha lehet, gátolja.

Bem azonban, mint már tudjuk, még 25-dikén Erdélybe visszatért s Gaal Sándort a Székelyföldön hagyván, sietve Maros-Vásárhelyre ment, hol seregét Damaszkín alatt összeszedte s 30-dikán Lüders ellen Segesvárnak indult.

Lüders tábornok 12,000 embernyi seregével Segesvár előtt a két országúton — melyek egyike balra Maros-Vásárhelynek, másika jobbra Udvarhelynek vezet — foglalt állodást. Bem Fejéregyházról az udvarhelyi országúton nyomult előre s július 31-én Lüders jobb szárnyát, melyet Iwin orosz tábornok vezénylett, megtámadván, visszaverte; Lüders azonban, a ki Vásárhely felé a bal szárnyon volt, midőn látta, hogy innét semmi magyar sereg nem közeledik, 4 zászlóaljat és 2 üteget a bal szárnyra vezetett, mire Bem a csakhamar bekövetkezett heves lovassági rohamnak s a két üteg erős tüzelésének engedve, a csatátért odahagyta s ismét Maros-Vásárhelyre húzódott.

Lüders a magyarokat nem üldözte, hanem Diesk

tábornok hadosztályát bevárván s vele egyesülvén, augusztus 1-jén — minthogy azt vélte, hogy Bem Székely-Keresztúrra húzódik — utána nyomult.

Clam Lüders utasítása következtében az oitói szoros felé vette útját, de, minthogy ezen Bem ekkor már átvonult, a császáriak Kászony Újfalun csupán egy utócsapatra bukkantak, mely Csík-Szereda felé húzódott vissza.

Augusztus 1-jén Gaal Sándor Tasnádról előre nyomulván, Clam seregét Kászony Újfalun megtámadta; ez azonban mind a két oldalra intézett ellentámadás által Gaalt ismét Tasnádra hátrálni kényszeríté. Ezután Clam győzelmét erélyesen folytatva, a Tasnádnál megállapodott magyar sereget újra megtámadta, mely most teljesen szétverve s több száz foglyot és hét ágyút a császáriak kezében hagyva, Csík-Szeredára futott. Clam ide is utána nyomult, Gaal Sándor pedig Csík-Szeredát odahagyva, Maros-Vásárhely felé húzódott, míg a császári tábornok megállapodván, a székely népet lefegyverezte.

Bem, midőn Moldvából visszaérkezett, a Gyula-Fehérvárt ostromló Stein ezredesnek parancsot küldött, hogy az ostrommal felhagyván, Hasford orosz tábornok ellen, ki Szebenben 6000 oroszszal visszamaradt, váratlan támadást kíséreljen; mire Stein egy zászlóalját fél huszár századot s négy ágyút Szász-Sebesre küldött, honnét megint egy előcsapatot Szerdahelyre tolt.

Hasford július 25-én ezen előcsapatot megtámadta s Szerdahelyről elűzte, mit Stein megtudván, Gyula-Fehérvár ostromával végkép felhagyott, 5000 embert számoló egész seregével előbb Váradjára, azután Maros-Portusnál a hídat leszedetvén, 26-dikán Lámkerékre nyomúlt. Másnap zömével Kútfalva és Kelnek közt állandást foglalt, előcsapatait megint Szerdahelyre küldte s Hasford tábornokot megtámadni tanácsosnak nem tartván, ezen állandóságában megmaradt.

Hasford azonban július 31-kén 4 zászlóaljjal, két kozák csapattal s 8 ágyúval Szerdahelyre nyomúlt, honnét Stein csapatait újra elűzvé és Steinnek félénkségét látván, augusztus 1-jén a magyarok állandását megtámadta. Heves tüzelés után az orosz gyalogság az arczvonalon rohamra ment, a kozákok két csapata pedig a magyarok mindkét szárnyát megkerülvén, őket hátban támadta.

Stein mérnöki tiszt levén, még eddig nyílt csatában nem volt s most fejét annyira elveszté, hogy serege vezér nélkül maradván, de még az előrontó gyulafehérvári helyőrség által is hátban támadtatván, minden irányban szétfutott. — 200 holt maradt a csatatéren s 1200 fogoly esett az oroszok kezébe.

Nemzetünk legkitünőbb költőinek egyike, *Petőfi Sándor* e csatában lelte kora halálát.

Hasford augusztus 2-dikán ismét Szebenbe visszatért.

Lüders tábornok a segesvári ütközet után Grotenhjelmnak parancsot küldött, hogy Maros-Vásárhelyre nyomúljon, minek folytán Grotenhjeml auguszt. 3-dikén e várost megszállotta. Bem innét már 2-dikán kivonulván, Gálfalvára ment, hol Kemény Farkasnak Kolozsvárról jövő, 4000 emberből álló csapatával egyesülvén, rögtön elszánta magát, hogy Szebent még egyszer visszafoglalja s ennek folytán 3-dikán Medgyesre, 4-dikán Nagy-Selykre nyomult, 5-én pedig Nagy-Csűr előtt foglalt állodást. Hasford Bemnek előrenyomulásától már 4-én reggel értesülvén, összes nehéz podgyását s a betegeket a Vöröstorony szoroshoz küldte, maga pedig 6 zászlóaljjal s 2 ágyúüteggel Bemnek Csűrig eléje ment, hol a két sereg találkozáván, azonnal össze is ütközött.

A csata rövid volt; heves tüzelés után Bem Hasford seregének gyenge voltát átlátván, mindkét szárnyát előre tolta s az oroszokat a városon keresztül mind a jobb, mind a bal oldalon egyszerre meg akarta kerülni; Hasford azonban e rá nézve veszélyes hadműködést nem várta be, hanem Szebenen át Veszényre húzódott, honnét, félvén, hogy Bem a Vöröstorony szoroszt előtte elfoglalni s menekülését elzárni fogja, Talmácsra hátrált s itt a szoros előtt megállapodott.

Bem még 5-én éjjel Szebenbe vonult, de itt sokáig nyugton nem maradhatott, mert Lüders Erdő-Szent-Györgyön (hova a segesvári csata után 3-án nyomult

volt, hogy Bem seregét Maros-Vásárhelynél tönkretegye) Bemnek merész vállalatáról értesülvén, utána indult s oly nagyon sietett alvezérének segítségére, hogy két roppant menet után 5-én este már Nagy-Csűr előtt állott.

Bem most két tűz közé volt szorúlva: előtte Lüders aránylag túlnyomó erővel, legalább is 15,000 emberrel (mert Dyk tábornok az ő 6 zászlóaljával vele Segesvárnál egyesült), mögötte pedig Hasford állott a támadásra készen; mire a magyar fővezér Talmács előtt Forgóezredest hagyván 2 zászlóaljjal maga 6 zászlóaljjal s 6 lovas századdal Lüdersnek ment eléje s Nagy-Csűr előtt állodást foglalt.

A magyarok az első támadást megállták, de midőn Dyk tábornok Nagy-Csűrt megkerülte s Bem így arczagban s oldalban egyszerre támadtatott meg, azonnal el kellett hátrálnia s még szerencsének nézhette, hogy nagy veszteséggel Neppendorf, Kistorony és Keresztény-Sziget felé menekülhetett. Forgót ugyanekkor Hasford támadta meg; a magyar ezredes hősiesen védte magát, míg végre Bemnek visszavonulásáról értesülvén, Orlátra húzódott s itt Bem seregének töredékeivel egyesült. A magyarok ez alkalommal majdnem összes ágyúikat s 2000 embert vesztek.

Bem ezen ütközet után Kossúth által Magyarországra hivatván, az erdélyi sereg romjainak vezényletét Forgónak és Steinnek adta át.

Stein Szászsebesen még egy csekély sereget összegyűjtván, ezzel Szászvároson s a Hátszegen át Törökországba menekült. A fenmaradt erdélyi seregnek egy része Déva alatt Lüdersnek megadta magát, a másik pedig Grotenhjelm által üldöztetve, Kolozsváron át Magyarország felé húzódott, Zsibónál Kazinczy hadtestével egyesült s végre Grotenhjelm előtt fegyverét szintén lerakta.

A háború vége.

A debreczeni csata után Nagy Sándor augusztus 3-án a Berettyó mögé Mező-Keresztesre s 4-én Nagy-Váradra vonúlt, Görgey pedig, ki a 2-ik és 7-ik hadtesttel, míg Nagy Sándort az oroszok megtámadták, 2-án Vámos-Pércsen nyugodtan állott, az 1-ső hadtestet sorsának engedte át s 3-án Kis-Máriára, 4-én Biharra húzódott, honnét csak 5-én ment Nagy-Váradra.

Vámos-Pércsen Szemere és Batthyány Kázmér Görgeyvel az oroszokkali egyezkedés iránt értekezletet tartottak, mi ugyan nem tartozik szorosan a hadjárat történetéhez, de annyiból mégis befolyással volt erre is, miután az említettek megegyeztek, miszerint Paskevitsnek a kiegyezkedésre ajánlatokat fognak tenni : ezen ajánlatokat levélben csakugyan Nagy-Váradra Miloradovich orosz tiszthez küldték s midőn e levélre felelet nem érkezett, 7-én Pöltenberg egy új levéllel személyesen küldetett Paskevitshez.

E tényék, bár eredményt nem is szültek — mert Haynau erélyes keze ekkor a csomót már keresztül vágta — belőlök mégis az következett, hogy az oroszok az üldezésben Görgeyt semmikép sem szorították s így ő, ha még elég jókor érkezik Aradra, a császári sereget ott háborítlanul megtámadhatta volna.

Nagy Sándor 6-dikán Nagy-Szalontára ment, a 3-dik és 7-dik hadtest pedig e napon Gyapjúra vonúlt. Az 1-ső hadtest 7-én Zerindre, 8-án Simándra, 9-én Aradra érkezett, hova Görgey 10-dikén serege zömével követte. Ekkor azonban a temesvári csatában Magyarország sorsa már el volt döntve s Görgeynek nem maradt egyéb hátra, mint vagy alkudozásokra lépni, vagy, ha ez nem sikerül, magát feltétlenül megadni, mert Erdély is el levén már rá nézve veszve, serege a császári s az orosz hadak roppant ereje közé szorúlva, többé ellent nem állhatott.

Nagy Sándor augusztus 10-kén még Dreispitzig előre nyomúlt, de Schlick öt rövid csatázás után ismét Új-Aradra visszavetette.

Midőn 10. és 11-ike közti éjen a temesvári ütközet híre Aradra érkezett, Kossúth Görgeynek s a minis-teriumnak felszólítására leköszönvén, a dictatorságot azonnal Görgey vette át, ki is 11-én összes hadtesteit ismét a Maros jobb partjára vonta s 12-én egész seregével Világosra vonúlt, hol előleges egyezkedés után a Szöllös melletti mezőn 30,000 fegyveressels 144 ágyú-

val magát 13-án Rüdiger orosz tábornoknak feltétlenül megadta.

Este napnyugotkor már minden kéz letette fegyverét.

Görgey seregének összes legénysége vagyis a köztítézek s altisztek, nem különben azon főtisztek is, kik a polgári rendből léptek a honvédek sorába, azonnal a császári seregbe soroztattak; a volt császári tisztek hadi törvényszék elé állíttattak; Görgey maga pedig Klagenfurthba belebbezett.

Ezzel a hadjárat be volt fejezve. Damjaničh az aradi várat augusztus 15-én az oroszoknak, Kis Pál Péterváradot september 7-én Mamula osztrák tábornoknak adta át. Kazinczy ezredes Felső-Magyarországból Erdélybe vonúlt, de minthogy elkésvén, Bemnek többé segítségére nem lehetett, Zsibónál szintén feltétlenül megadta magát.

Dembinski serege, melyet 9-dike óta Bem vezérelt, 12-én Rékásról Lugosra húzódott. Haynau, hogy Görgeyt figyelem alatt tartsa, 13-ikaig Temesváron maradt; midőn azonban megtudta, hogy ez Világosra vonúlt, 14-én a magyar sereget Lugos felé követte. 15-én a császári sereg Lugosra érkezvén, a magyarok utócsapatai mindenütt ellentállás nélkül hátráltak s részint Karansebes felé, részint Facseten át Erdélybe húzódtak, honnét ismét Törökországba menekültek, vagy magukat az üldöző császári seregnek megadták.

Kmety a Lugos előtti hegyen Facset felé a sereg Erdélybe vonuló részeinek utócsapatát képezte s az előnyomuló osztrák csapatokra még néhány ágyulövést intézett. Dessewffy és Lázár 50 ágyúval és 6000 emberrel Karansebesnél a fegyvert letették. Vécsey, hadtestével a Maroson átkelt s ágyúit a vízbe süllyesztvén, lovasságával és gyalogságával néhány napig a hegyekben tartózkodott, végre azonban Magyarországra visszatért s Boros-Jenőnél az oroszok előtt fegyverét szintén letette.

Bem, Guyon és Kmety Ruszkabányán át a Sily völgyébe mentek s innét Oláhországba menekültek; Kossúth, Dembinski, Mészáros, Vetter, Perczel, Wisocki, Asbóth Sándor, Szemere, Vukovics és Batthyányi Kázmér pedig Orsoyánál menekültek Törökországba s a menekült magyar sereggel, valamint a lengyel és olasz legióval Widdinre mentek.

A magyar sereg egy része Hauslaab császári tábornok felszólítására Widdinből ismét hazájába visszatért, míg a többiek Sumlára s innét Konstantinápolyba szállítottak, tartózkodásuk helyeiül Aleppo és Kiutahia városok jelöltettek ki, hol egy év lefolyta után szabadon bocsáttatván, részint Európában széledtek el, részint az északamerikai államokba költöztek.

Hogy a világosi fegyverletétel szükségkép kényszerből történt volna, nehezen lehet állítani. Paskevits a csata után augusztus 7-ig Debreczenben maradt

s csak e napon indította Rüdigert a 3-dik hadtesttel Arad felé, azon határozott parancscsal, hogy Kis-Jenőn maradjon mindaddig, míg őt Haynau Aradra nem hívja; a Maroson azonban csak akkor keljen át, ha majd saját fővezérétől erre különös parancsot veszen.

Ha tehát Görgey az ő összes seregével, mely 30,000 embert számolt, 11-én Temesvár felé nyomúl s a helyett, hogy fegyverét feltétlenül lerakná, Haynau ellen támadást kísérel : úgy Bem ennek hallatára Lugoson seregét rendbe szedte és szintén Temesvárnak indúlt volna (mire e tevékeny vezér csakugyan el volt készülve s ezt Kossúthoz írt levelében nem csak nyilvánította, de 11-én este Radnára is sietett, hogy Görgeyvel a teendők iránt értekezzen) s így valószínű, hogy a magyar sereg ezen hadműtét által a fegyverlerakásra legalább kedvezőbb feltételeket vívhatott volna ki.

A roppant veszteség, melyet az orosz sereg leginkább betegségek s különösen a cholera által szenvedett, a tábornokokat már azon gondolatra hozta, hogy a háború befejezését a jövő tavaszra halasztják s így, ha Görgey Bemmel egyetértve, a harczot folytatja : seregének kedvezőbb egyezkedést köthetett, de sőt a körülmények a háborúnak még egészen más fordulatot is adhattak volna. — A fegyver feltétlen lerakását csupán a végső kétségbeesés vagy oly helyzet igazolhatja, ha a vezérnek a menekülésre már a legcsekélyebb reménye sincs.

Görgey után minden sereg, minden vár megadta magát; csak Komárom állott még. Evárban Klapka volt a parancsnok 20,000 emberrel, kik itt Görgey elvonúlta után maradtak vissza.

Midőn Haynau július 16-án Komárom alúl Szeged felé indúlt, Csorich és Schlick hadtesteit hagyta a vár alatt; később azonban ez utóbbit szintén magához csatolta s így csupán Csorich maradt ott ostromzárnak 12,000 emberrel, mely seregnek egy dandárja Pott tábornok alatt Hetényen, Szt-Péteren és Battán a Nyitra és Vág vidékét tartotta s tartalékjai Kurta-Keszin és Marczalházán állottak, honnét Martosnál a Nyitrán, Kőszegfalvánál pedig a Vág vizén hidakat vervén, a Csallóközzel összeköttetésben voltak.

Liebler dandárja a csallóközi oldalt zárta el s Aranyos előtt hat váracsot épített, melyekről a Vág-dunán egész Kőszegfalváig sáncz volt vonva. E dandár a Duna jobb partjával Lovadnál állott kapcsolatban. Barkó tábornok dandárja Lovadtól egész Pusztá Harkályig, a most nevezett folyam jobb partján állott s Csémen, Mócsán és Almáson külön csapatokat tartott. E vonalon szintén hét váracs volt építve.

Ekép álltak tehát a császári hadak Komárom vára körül.

A magyarok részéről a hídfő előtti elsánczolt tábornak 1. 2. és 3. számú erődjét, valamint a Monostor nevű erődöt Janik alezredes hadosztálya, a 4. 5. 6. és

7. számút Rakovski ezredesé, a 8. 9. és 10. erődöt s Ó-Szőnyt Kosztolányi hadosztálya védte. Horváth ezredes a Nádorvonal sánczait tartotta, Esterházy hadosztálya a belső várban állott, a Bocskay, Würtemberg és Lehel huszárok pedig az előőrsöket képezték.

Klapka július 30-ára s a rá következő napokra a megszálló császári seregek ellen kirohanásokat tervezett: részint, hogy a várt több eleséggel ellátása, részint, hogy az újonczokat, kiket Mednyánszky alezredes e környéken összegyűjtött, behozhassa; minek folytán tehát 30-dikán Kosztolányi ezredes még hajnalban hadosztályával kivonult, Pott előcsapatait Heténynél megtámadta, s Bagotára és Szt-Péterre visszanyomta. Ugyanekkor Schulz alezredes, dandárjával a Zsitva bal partján felfelé nyomult s Pottot jobbról fenyegetvén, Rajcsára szorította, hol Pott a Zsitván átkelt s ágyúit és társzekereit visszahagyván, még ugyanaz napon 220 ember veszteséggel Érsekújvárra húzódott.

31-én éjjel Liebler tábornok serege, mely a csallóközi oldalt tartotta, támadtatott meg Kőszegfalván s vissza is veretett Guttára; Pott tábornok pedig e napon egész Tardoskedig hátrált.

Augusztus 3-án a Duna jobb partján Barkó tábornok alatt álló sereg re tétetett több oldalról támadás, melynek tulajdonképeni célja e csapatok elfogása volt. E támadásnál Aschermann ezredesnek azon feladat jutott, hogy, míg a többi magyar csapat a külön fel-

állított császári csapatokat arczagban támadja, ő azalatt ezeket Tömördön és Nagy-Igmándon át Lovadnál megkerülje s a hídat itt elfoglalván, összeköttetésüket elszakaszsa.

Kosztolányi már reggeli 9 órakor Mócsát csakugyan megtámadta, az itteni erődben levő őrséget csaknem egészen elfogta s innét Pusztá-Csémre nyomúlt.

Schulz és Janik ezredesek ezalatt Pusztá-Harkályra s innét az ácsi erdő felé mentek. Pusztá Harkályon Colloredo tábornok, a megszálló sereg főparancsnoka, három zászlóaljat s tizennégy ágyút vont össze s magát makacsúl védelmezte; de midőn őt Kosztolányi túlnyomó erővel a P. Csémi oldalról a jobb szárnyon, Schulz arczagban támadta, Janik pedig zászlóaljait az ácsi erdő mögött ellene rohamra állította volna: Colloredo visszavonulást parancsolt s Ácsnál a Czonczó patakon átkelvén, a lovadi híd felé hátrált. Csak Aschermannnak kellett volna annak idején megérkeznie; de ennek csapatai elkéstek s este 8 órakor érkeztek a lovadi hídhöz, ép azon perczen, mikor Colloredo hátcsapatai már a Duna bal partjára keltek. A császáriak Aschermann tüzelése alatt szedték le a hídat s e közben nagy veszteséget szenvedtek : 1000 fogoly, nagymennyiségű löporkészlet és élelem — ez utóbbiból 3000 db ökör s egy egész zabszállítmány — végre 26 ágyú esett a magyarok kezébe.

Barkó és Liebler dandárjai augusztus 4-én Nyá-

rasdra, 5-én Szerdahelyre, 6-án Csöllére húzódtak, Pott tábornoké pedig Diószegre ment.

Klapka, győzelmét ki akarván zsákmányolni, 5-én Győrre nyomult s néhány nap alatt 5000 újonczot szedett össze. Mednyánszki egy erős zászlóaljat vezetett a komáromi várba.

Klapkának terve az volt, hogy ő tovább fölfelé nyomúl, egy mozgó csapatot pedig Vas megyébe küld; de Almásy Pál 11-én Komáromba érkezvén, a szegedi csatavesztésről, Dembinskinek Temesvárra visszavonulásáról s Nagy Sándornak Debreczennél történt megveretéséről hírt hozott, 16-án reggel pedig a világosi fegyverletételnek s a temesvári csatának híre szintén megérkezett, minek folytán Klapka ismét előbbi állásaiba vonúlt.

A komáromi megszálló sereg visszaveretésének hírére a császári hadügyminiszter Gyulay gróf, Nugent tábornoknak rögtön parancsot küldött, hogy Baranya megyéből s a Balaton vidékéről sietve Komárom felé húzódjék; ezenkívül Nobili tábornoknak Bécsben álló tartalék hadteste tüstint a vár alá rendeltetett, valamint Lederer tábornok, a ki Vas megyében állott, szintén utasítást kapott, hogy Csorich-csal egyesüljön. — Ezen új intézkedések folytán a megszálló sereg 40,000 emberre szaporodott, mely felett a főparancsnokságot Nugent tábornok vette át. Gyulay a hadügyminiszter maga is Komárom alá jött

s a megkezdendő erélyes ostromra minden intézkedést megtett.

September 1-én Jablonowski tábornok Haynau seregéből szintén a vár alá jött, valamint Grabbe orosz tábornok is 15,000 emberből álló hadseregével Losonczról — mely várost porrá égetett — lehúzódván, a Komárom várának ostromlására szánt sereg összesen 60,000 emberre rúgott.

Klapkának nem csak roppant ellenséggel, de még bel szakadásokkal is kellett küzdenie : a Bocskay huszárok fellázadtak, a gyalogságból számtalanon megszöktek, sőt az előkelőbb honvéd tisztek közül sokan őt magát is gyanúsították. Az előbbieket törvényszék elé állította s a vétkeket agyonlövette, e módon iparkodván a rendet fentartani; a gyanúsítások ellenében mindent nyíltan katonai tanács által rendeztetett s a várnak bekövetkezendő megadását illető egyezkedésekre soha személyesen be nem folyt, hanem e tárgyban is mindig választmányok és küldöttségek által határoztatott.

Miután Görgey levele, melyben Klapkát a vár átadására felszólítja, Komáromba érkezett; Pétervárad magát megadta; a seregek részint szétoszlottak, részint fegyvereiket lerakták, részint Törökországba menekültek; a kormány fő emberei vagy kiköltöztek, vagy fogságba kerültek s így Komáromvár egyedül maradván, a harcz sikeres folytatására már mit sem tehetett:

ekkor végre september 27-én a várból 11 tagból álló küldöttség ment Haynauhoz, a ki ezalatt szintén Komárom alá érkezett s Pusztá-Harkályon a feltételekben megegyeztek, melyek alatt a vár october 2. 3. és 4-én átadatott.

E feltételek lényegesbjei a következők voltak : a legénység fegyverét leteszi s szabadon haza bocsáttatik; a tisztek fegyverciket megtartják; mindazok, kik külföldre akarnak költözni, útlevelet kapnak; minden magán vagyon bántatlan marad s a kiadott pénzjegyek kiegyenlítésére 500,000 forint fizettetik ki.

A vár e pontok mellett a fennemlített napokon csakugyan átadatott s ezzel a végzetteljes háborúnak vége lön.

Az orosz seregek még september havában kezdték meg Felső-Magyarországon át a kivonulást; csak Rüdiger tábornok maradt egy összeállított hadtesttel Komárom átadásaig Eperjes tájékán : ekkor azonban e hadtest is megindult s october végével már egyetlen muszka sem állott Magyarország területén.

Törökország és a nyugati hatalmak hadjárata Oroszország ellen.

A hadászatnak rendelkezésére álló eszközök és módok felhasználását tekintve, valamennyi megelőző háborúnál nagyobb szerű volt az, melyet az egyesült nyugati hatalmak Oroszország ellen viseltek. Nagyobb czélra törekedtek, számosabb seregeket vezettek a harcszínére hajdanában : de a kéznél álló segédforrásoknak ily nagy mérvben felhasználását, se roppant segédforrásokkal szemközt ily csekély czélt, ily jelentéktelen eredményt, mondhatnók ily tömerdek hadi fényűzést a történelemben mindeddig nem találunk.

A tanácskozmányokban, melyek czélja volt Oroszországnak a görög, Franciaországnak pedig a római egyház nevében nyilvánított igényeit bizonyos jeruzsálemi szent helyekre, rendezni; még e tanácskozmányok folyama alatt lépett fel Oroszország azon kívánnattal, hogy Törökország neki a török tartományokban lakó görög katolikusok felett a pártfogolási jogot szerződéssileg átadja s midőn a porta e kívánnatnak ellene szegült : 1853. július 2-án 50,000 orosz Bessarábiából Moldvába és Oláhországba nyomulván, e tartományokat

zálogkép birtokába vette, hogy hatalmában tartsa mindaddig, míg Oroszország fenn érintett kívánatát a porta nem teljesítendi.

Törökország e módon veszélyeztetett, fennállása védelmére oly erélylyel kezdett készülni, minőre e birodalmat senki képesnek nem hitte volna. Octoberhóban már a Dunán 134- s Kisázsiában 65 ezer ember volt együtt.

Az európai hatalmaknak a béke fentartására célzó törekvései — melyek ugyan nem is voltak mindenütt őszinték — nem csak meghiúsultak, sőt ép ellenkezőleg arra vezettek, hogy midőn Oroszország s a porta közt a háború már kitört, Angliának és Franciaországnak is részt kellett benne vennie.

1853. october 9-én Omer Pasa, a török seregeknek Bolgárországban fővezére, Gortschakoffhoz küldött, ki a moldvai és oláhországi orosz seregnek volt főparancsnoka, azon felszólítással, hogy e tartományokból két hét alatt tisztljjon, különben ő az ellenségeskedéseket azonnal megkezdi.

Minthogy az oroszok a megszállott tartományokat birtokukba vették, ennélfogva Omernek most támadólag fellépnie s a Dunán átkelnie kellett volna, mely hadászat bizonyára sikeres is leende, mert az oroszoknak részint seregük hiányos szervezete, részint birodalmuk roppant terjedelme miatt, de azért is, mert a politikai viszonyok most egészen máskép alakultak

semmint eleinte várható volt: még mindig csak 50,000 emberük állott Oláhországban s e sereg is egész a legszélső nyugati határok felé Kis-Oláhországban annyira szét volt darabolva, hogy jól irányzott támadásnak semmi esetre ellent nem állhatott volna.

De Omer pasa elégnek vélte, ha ő a Duna vonalát megszállja s csupán arra törekedett, hogy a bal parton egy-két hídfőt keríthessen kezébe, honnét Oláhország ellen tüntetéseket tehessen, mely tüntetéseket csakugyan véghez vivén, saját biztosságát a legkevesebb sem kockáztatta, azonban az oroszoknak is a legcsekélyebb kárt sem okozta. Így például Oltenitzánál pár ezer embert a bal partra küldött, kik ott állodásukat körülsánczolták, a november 4-ikén rájuk rohanó orosz dandárt visszaverték, de kapott parancs folytán 12-én ismét a jobb partra tértek vissza. Legszélső bal szárnyát szintén elsánczolta Omer Kalafatnál Widdinnel szemközt, vagyis arczvonalaának ép azon pontján, a hol hamindjárt támadólag lép is fel, az oroszoknak legkevesebb lehetett ártalmára. A muszkák ezalatt seregeiket a dunai fejedelemségekben mindinkább gyarapították s Gortschakoff, a ki tudta vagy gyanította, hogy ellenének nincs nagy kedve támadólag fellépni, mindinkább jobbra terjeszkedett s jobb szárnyát Kalafat átellenében oly igen megerősítette, hogy az ottani török sánczokat a legnyomatékosabban megtámadni képes lett volna. Egyelőre azonban seregét ez is csak messze

terjedő egyes állodásokra darabolta, melyek a török tábort tág félkörben övezték körül, mit Omer felhasználván, 1854. január 6-dikán egy hadosztálylyal táborából kirohant, mely kirohanásnak következménye az öldöklő, de mégis egészen eredménytelen *cetatei* ütközet volt.

•Ugyanazon harczszínterekkel, melyekkel már az 1828—29-diki hadjáratban megismerkedtünk, most ismét találkozunk. A törökök Kisásiában, hol pedig sokkal kevesebb okuk volt a támadó hadászatra mint a Dunán, csakhamar támadólag léptek fel; mert itt nem csak azt várták, hogy majd Samyl és a cserkesz törzsek segítségükre jönnek: de elég tévesen azt is, hogy támadásuk az Európában folyó harczra nagy befolyással leend, bár ennek ellenkezőjéről az 1828—29-ben viselt háborúból eleve meggyőződhetek volna.

Az oroszok, úgy mint az említett években s ismét épen azon elvekből, az anatóliai határon csak jelentéktelen harczerőt vontak össze. Itt azonban a törökök annyira terv és czél nélkül működtek s ellenüknel bár számban erősebbek, de minden egyéb tekintetben oly igen gyarlóbbak voltak: hogy jóformán semmire sem mehettek. October 27-dikét követő éjen legszélső bal szárnyukon, Selim pasa vezérlete alatt a Szt. Nikolainál felállított orosz határ- és raktárörst megtámadták s elvették, míg Achmed pasa ezalatt a középén 12,000

emberrel Karsról Gumri (Alexandropol) felé nyomúlt, a határfolyón átkelt s Gumritól délnek Bajandurnál november 12-dikén állodást foglalt, hol azonban öt november 14-dikén Bebutoff orosz tábornok megtámadta, megverte s vissza török területre hátrálni kényszerítette.

Achmet pasa ugyan — minthogy Bebutoff ezután megint védelmi helyzetbe tért — 26-dikán a határfolyón ismét átkelt s az erzerumi seraskiert Abdi pasát segítségre hívta; de minthogy a várt segély elmaradt, csakhamar ismét vissza kellett fordúlnia. Most azonban Bebutoff, ki ezalatt 9000 embert szedett össze, utána ment s december 1-én Bas-Kadik-Larnál tetemesen megverte.

Andronikoff orosz tábornok azon török hadtest ellen, mely Ali Riza parancsa alatt Achalzychot ostromolta, hasonló szerencsével működött. November 18-án a borsomi szoros felé előre küldött török figyelő csapatot megverte, Achalzychra visszanyomta s így Ali Rizát kényszerítette, hogy Achalzych ostromával felhagyván, a Posoff folyó mellé táborába térjen vissza; 24-dikén az e módon felszabadított várba akadály nélkül bevonúlt s a helyőrség egy részével seregét ismét szaporítván, 26-dikán a törökök állodásának rontott, kiket teljesen megvervén, a legnagyobb zavarban szétugrasztott.

A vezérek meg hasonlása, a hiányos elszállásolás

és élelmezés, a beállott zord idő s a szenvedett vereségek a török sereget annyira tönkre tették : hogy 1854. év tavaszaig úgy szólván már nem is létezett.

A Fekete tengeren azonban az oroszok most nem voltak oly igen korlátlan urak, mint 1828—1829-ben. A navarini ütközetnek már huszonhét éve volt s az óta a törökök ráérték új hajóhadat alakítani, mely, bár mennyire gyenge volt is, az oroszokat még mindig eléggé foglalkodtathatta. Az ellenségeskedések megkezdése után e hajóhad leginkább arra szolgált, hogy a cserkeszeknek fegyvereket szállítson s egyáltalán velök az összeköttetést fentartsa.

E hajóhad zöme ezalatt alig képzelhető gondatlansággal a sinopei partok előtt állott, hol az orosz tengernagy Nachimoff, az orosz hajóhad egy osztályával czirkálván, november 30-dikán megtámadta s csaknem végkép megsemmisítette.

Ez eseményt egyáltalán világos tanuságaként tekintették annak, hogy a czár ígéretét, mely szerint a törökök támadásainak irányában egyelőre védelmi helyzetben marad — megtartani nem akarja; de mint-hogy ez egyszersmind Angol- és Franciaországnak, mely hatalmak hajóhadai Tenedos szigete előtt vártak, nyílt felhívása volt : ennél fogva a szultán az utóbb említett hajóhadak előtt a Dardanellákat megnyitotta. 1854. január 5-dikén ezek csakugyan a Fekete tengerre mentek s feladatuk az volt, hogy szüntelen czirkálás

által az oroszok s törökök közt elválasztó vonalat képezvén, a sinopeihez hasonló összeütközéseknek elejét vegyék.

A nyugati hatalmak ezen fellépését kísérő nyilatkozatok a két hatalomnak Oroszország elleni hadüzenetével végződtek, minthogy ez már a Dunán is határozottan támadólag lépett föl.

Silistria ostroma.

Marczius 23-dikén Brailánál, Galacznál és Tultsánál három hadoszlopban 33,000 orosz kelt át a Dunán s a törökök csekély ellentállását mindenütt győzelmesen visszautasítván, a Dobrudsába nyomúlt. Előcsapataik april 2-dikán, zömük 11-dikén már a Trajan sánczán állt, míg czirkáló hadtesteik Varna felé s a sumlai országúton nyomúltak előre.

Ugyanekkor Silistria átellenében, a Duna bal partján, Kalarasnál szintén 30,000 emberre menendő orosz hadtest gyűlt össze; nagyszerű ostromszereket hoztak elő s egyáltalán Silistria ostromlására teljes erővel készültek.

Míg az oroszok főereje e módon a bal szárnyon támadásra ment át, addig a jobb szárny, mely eddig Kis-Oláhországban az elsánczolt kalafati tábor átellenében állott, az Aluta vonal felé húzódott vissza. A hadsereg részei mindinkább öszpontosultak s az egész állapoton nagyon meglátszott Paskevits keze, ki bár már öreg és beteges volt, a főparancsnokságot mégis megint átvette s april 14-dikén Jassyba érkezett. — E vezér megjelenését azonnal a hadműködések egyidei

szünete követte, mert ő, mint mindig, legnagyobb figyelmét az előkészületekre, de különösen az élelmezés rendezésére fordította, hogy a sikert már eleve biztosá tegye.

Május 10-ikén a mozdulatok újból megkezdődtek. A Kalarasnál összegyűlt orosz hadtest a Silistria körüli Duna szigeteket elfoglalta, azokon útegeket állított fel s hídakat építvén, a Dunán átkelt, míg ugyanekkor 15,000 ember a jobb parton fölfelé húzódott. — 16-án az ostromot megkezdték s 17-ét követő éjen a Silistria keleti oldalán fekvő Arab-Tabia erődbe vezető viárkokat is megnyitották.

Midőn az oroszok a támadó hadászatot megindították, Omer pasa sumlai körülsánczolt táborában 45,000 embert pontosított össze. — Varnának 6000 emberből álló őrsége volt s a többi seregek mind a Duna vonalán állottak. Silistriánál 18,000, Rustsuknál 10,000 ember volt elhelyezve, 20,000 pedig Viddinnél és Kalafatnál a szélső bal szárnyat képezte, a mi egyébiránt egészen fölösleges volt. Omer pasa meg volt győződve, hogy Silistria gyenge falai az ostromnak nem fognak sokáig ellentállani s azt hitte, hogy az oroszok, ha majd a várat elfoglalták, a Balkán vidékére fognak nyomulni, hova már figyelő hadtesteket is küldtek. Hogy azonban Silistriát felszabadítsa vagy legalább az ostromlók ellen fenyegető mozdulatokat intézvén elestét elhalasztssa: erre Omer nem érezte magát elég erősnek.

Ezalatt a francia és angol kormány elhatározta, hogy Törökországnak 60—80,000 embernyi sereget küld segítségére, mely sereg első csapatai Anglia s Franciaország kikötőit april elején hagyták oda.

Nyugat Európában s Omer pasa táborában az oroszok haladását s nyert előnyeit sokkal nagyobbaknak vélték, semmint a minőknek később mutatkoztak, vagy a minők ekkor bármely körülmények közt lehetek volna.

Az egyesült angol-francia segédsereg célja Konstantinápoly védelme volt, mely város kapui előtt Paskevits győztes fegyvereit minden perczben várták. A francia csapatoknak kikötő s gyűlhelye Gallipoli félsziget volt, hol elsánczolt táborba vonultak, mely szerencsétlen esetben a tengerrel összeköttetésüket — ép úgy mint a torres-vedrasi hajdan a Wellington seregét — biztosította. Az angolok Konstantinápolylyal szemközt az ázsiai Bosporuson szálltak partra.

Bár a nyugati hatalmak hajóhadai a seregszállításra minden szükséges lépést megtettek, mégis könnyen átlátható, hogy midőn Gallipolinál és Skutarinál kikötöttek, még épen nem voltak képesek azonnal támadólag fellépni. A seregszállítási ügy gyarló állapotban volt s így szervezésüket tüzetesebben csak megérkeztük után kezdhették meg.

Alig lépett a francia főtábornok St. Arnaud Gallipolinál partra, a mint őt Omer pasa azonnal sür-

getőleg segítségül hívta. Arnaud maga előbb Varnára, azután Sumlára ment s Omerrel és az angol főtábornokkal lord Raglannal május 19-ikén tanácskozmányt tartott.

E tanácskozmányban a három fővezér azt határozta, hogy egyelőre egy angol és egy francia hadosztály a devno-varnai állodást foglalja el s így mind a törököknek, mind a muszkáknak mintegy jelét adva, miszerint a nyugati hatalmak serege fellépni kész; azokba bátorságot öntsön, ezeket pedig kényszerítse, hogy szándékukat kimutatván, ne csupán Silistria ostromlására szorítkozzanak.

Silistria felől azonban csakhamar aggasztóbb hírek érkeztek, mire a nyugati hatalmak eltökélték, hogy a legrövidebb időben, a mennyi sereget csak lehet, mind Varna és Devno felé küldik s így a törököket már nem csak erkölcsileg, de tetteleg is gyámolítandják. Junius 18-dikaig részint a szárazon, részint a vizen jöven, a Balkán északi részét már mintegy 40,000 angol s francia szállotta meg; minthogy azonban ezek az utat még szervezetlen állapotban tették, a rendes szervezés csak Devnónál és Varnánál történhetett, de még mielőtt megtörtént volna, a muszkák már Silistria ostromával felhagytak.

Juniushó első napjaiig a muszkák, bár lányhán, az Arab Tabia nevű erőd ellen munkálataikat rendszeren s a hadműtan szabályai szerint folytatták. A törökök e

nyomorúlt földvárdát a legnagyobb vitézséggel védtek, mibe, valamint az angolok és francziák érkezéséről szóló hírekbe, is a muszkák végre beleútván, Arab Tabia ellen több rohamot intéztek, de e rohamokat a törökök mindannyiszor visszaverték. Az angol és franczia fővezérek, valamint Omer pasa is, mindemellett tudták, hogy Silistriának, ha az oroszok az ostromot akadály nélkül folytatják, el kell esnie; s minthogy Raglan és St. Arnaud július előtt Varna és Devno felől jelentékenyebb erővel előre nem nyomúlhattak: ennél fogva Omer pasát sürgették, hogy 30,000 emberrel Silistria felé tegyen mozdulatot, mire azonban őt sehogy sem bírhatták.

Ausztria ezalatt Magyarországon és Erdélyben jelentékeny sereget vont össze s napról napra hajlandóbbnak mutatkozott a nyugati hatalmakhoz szítni. Erre pedig a czár épen nem volt elkészülve, mert ő bizton remélte, hogy Ausztria a segélyre emlékezvén, melyet Oroszország neki alig öt év előtt nyújtott: a törökök elleni hadában nem fogja őt gátolni. Ausztria azonban, egy részt mert Oroszországtól sem eléggé világos, sem kielégítő nyilatkozatot nem nyert; más részt mert a Porta görög alattvalóinak felkelését, mely januárhóban orosz izgatásra támadt s a következményeket, miket a jelen viszonyok fölforgatása a Balkán félszigeten rá is háríthatna, aggodó szemmel nézte: ezért mondjuk Ausztria mindig sürgősebben követelte,

hogy az orosz sereg a Dunafejedelemségekből kitakarodván, saját területére vonuljon vissza s azon esetre, ha ezt az orosz kormány azonnal el nem rendelné, a törökök mellett a háborúban rögtön részt venni késznek nyilatkozott.

A czárra nézve épen nem volt kíváncs, hogy a két nyugati hatalomhoz még egy harmadik szövetséges társ is csatlakozzék; a miért is Ausztriának megígérvén, hogy a Dunafejedelemségekből kitakarodik, ezen ígéret teljesítését Silistria ostromának megszüntetésével kezdte.

A czár azonban azt akarta, hogy seregének kivonulása egészen az önkarat színe alatt s épen ne úgy történjék, mintha a törökök vagy a nyugati hatalmak erejének engedni kénytelen volna. Ennek folytán a csapatok igen lassan távoztak s midőn Omer, a mint az oroszok Rassowa felett az egész jobb Duna-partról eltisztultak, Rustsuknál tetemes előcsapatát a balpartra küldte és ez július 7-dikén az orosz sereg utóvédjét megtámadá : akkor ennek főereje, mely már Moldva felé volt menőben, azonnal ismét visszafordult. Erre a törökök is óvatosabbakká lettek. Bukurestet július 31-dikeig még orosz őrség tartotta megszállva, s csak midőn ez már egészen kivonult, augusztus 6-dikán foglalták el a törökök.

A szövetségesek tábornokai Varnára érkezvén itt tudták meg az oroszok kivonulását; látták egyszersmind

azt is, hogy most valamit kezdeniök mindenesetre kell, de elleneik állodásán könnyen megtámadható pontra sehogy sem akadhattak. E körülmények közt a nyugati hatalmak figyelme rögtön Krimnek fordult, mint a mely csekély kiterjedésű tartomány megtámadása s elfoglalása által Oroszországot talán legelőbb lehetne engedékenységre bírni.

Krim és a rengeteg nagyságú s erős sebastopoli hadi kikötő biztosította Oroszország uralmát a Fekete tengeren s ép ezen uralomban látták a nyugati hatalmak azt, mi Törökország fennállását leginkább veszélyezteti. Oroszországot ép itt lehetett legérezhetőbben bántani s a szövetségeseknek, roppant közlekedési előnyeikkel, oda sereget is könnyű volt szállítaniok.

Midőn a szövetségesek hajóhada a Fekete tengerre érkezett s april 22-dikén Odessa bombázásával az ellenségeskedést megnyitotta : az orosz tengerhad azonnal kikötőibe vonúlt s épen nem lehetett tartani attól, hogy az angolok s francziák föllépte ellen jelentékenyebb hadműködést kezdene.

Sebastopol hadi tekintetben Oroszországra nézve oly fontos hely, hogy szinte csodálni lehet, miért nem intézték a szövetségesek hadműködéseiket azonnal ide; mert ha a krimi hadjáratot még marcziusban kitervezik s aprilban azonnal hozzá fognak: úgy a leggyorsabb sikerben kételkedni sem lehet, minthogy az oroszok

váratlanul meglepetve, ez erőtelen pontot fel sem segíthetik mindaddig, míg egész harczképes seregük a Dunán a törökökkel áll szemben.

Mindez azonban most már a szövetségesek nagy hátrányára nem így állott, mert az orosz kormány, midőn seregeit a Dunafejedelemségekből kitakarítá, legnagyobb figyelmét azonnal Krimnek fordította.

Julius 18-dikán határozták el a szövetségesek, hogy seregeiket Krimbe vezetik, mely célból elégséges seregszállítási eszközök s módok iránt azonnal a legterjedtebb rendelkezések tétettek. St. Arnaud és Raglan a partokra czirkáló hajókat küldtek, melyeknek feladata volt, hogy kedvező pontokat keressenek; de mindemelllett több hét folyt le, mielőtt e vállalatot egész erélylyel megkezdhatték volna. Hogy ezen időt is hasztalanul ne töltsék s hogy a muszkák figyelmét a tulajdonképeni szándéktól eltávolítsák, ez okból a szövetséges tábornokok július 22-dikén erős előhaddal a Dobrudsába indultak, hol ekkor már legfelebb csak 10,000 muszka állott. Ez egész dobrudsai menetben néhány jelentéktelen összeütközésen kívül semmi hadiesemény ugyan nem történt, de igenis az, hogy a francziák s angolok közt a cholera ütött ki. A franczia első hadosztály leginkább szenvedett e borzasztó nyavalya alatt s a pusztulás, melyet ez okozott, egyik főoka volt egyszersmind annak is, hogy az egész hadjárat oly igen lassan haladott.

Vége a cholera megszűnván s az akadályok min-

denfelé elhárulván, szeptember 1-én a seregek Varnánál hajóra szállni kezdtek. 8-dikán a hajóhadak a Kigyó-szigetnél gyűltek össze s miután az újólag kiküldött hadbizottság, melynek feladata az volt, hogy a muszkák állodásait a krími partokon még egyszer szemügyre vegye, szeptember 11-dikén visszatért volna : a szövetséges vezérek azonnal elhatározták, hogy a Bulganaktól észak felé egy régi genuai erődnél fognak kikötni.

Szeptember 14-dikén csakugyan is 62,000 szövetséges kötött ki a krími partokon ; ezek közt volt 28,000 francia Canrobert, Bosquet, Napoleon herczeg és Forey tábornagyok hadosztályaiba sorozva, mely utóbbi már ezelőtt sokáig Görögországban állomásozott, hol a királyt Európa arról vádolta, hogy Törökország keresztén alattvalóinak felkelését a porta ellen gyámolítja. Továbbá volt 28,000 angol vagyis Brown (könnyű hadosztály), Cambridge, Lacy Evans, England és Cathcart hadosztálya ; végre 6000 török.

Eupatoria városát, melyben az orosz seregből csak betegek voltak, a szövetségesek egyik mellécsapata ellentállás nélkül foglalta el : míg 19-kén a főseregek délnek indultak, hogy azon orosz csapatokat, melyek Sebastopol körül a síkot tartják, megvervén, a várat, ha csak lehet, azonnal hatalmukba kerítsék.

A krími orosz fővezért Mentsikoff herczeget a szövetségesek partra kelte annyival inkább lepte meg, mert ő ebben egész az utolsó pillanatig kételkedett.

Miután azonban a tény felett már kételkednie nem lehetett, az Alma folyó melletti kedvező állodásban 35,000 emberből álló sereget vont össze. Állodásának arczvonala mintegy 6000 lépésre nyúlt s jobbra Tarchantarnak vetve, baloldalt Alma Tamakig terjedt, mely falu a tengerparttól még mintegy 3000 lépésnyire fekszik. Középhada ép Burluik mögött állt, mely falun az Eupatoriából Sebastopolba vivő országút visz keresztül.

A szövetségesek ezen állodást september 20-ikán megtámadták. Ha Mentsikoff seregét megsemmisítik, úgy az egész tartomány védelem nélkül marad s Sebastopol is kétségkívül azonnal hatalmukba esik. A szövetségesek majdnem kétszer oly erősek voltak, mint a muszkák s így joggal tervezhették ezeknek megsemmisítését. A követendő utat maguk a körülmények jelölték ki legvilágosabban : legelőbb is a muszkák arcvonalát tüntetések által le kellett volna bilincselniök, azután a fő támadást jobb szárnyuk ellen intézniök s ezt visszavervén, nyúgatnak a tenger vidékén minél hamarább biztos tért nyerni igyekezniök.

Ők azonban egészen más utat követtek: a muszka seregnek t. i. szárnyait akarták megkerülni és pedig legelőbb a balt, mely módon ép ellenkezőjét érték el annak, mire törekedniök kellett volna, mert így az oroszokat nem a tengerre, hanem Krim tartomány belséjébe nyomták, hova utánuk nem mehettek.

A francziák az oroszok bal szárnyára, az angolok a jobbra intéztek támadást. A Bosquet tábornok alatt álló francia hadosztály, mely a szövetségesek legszélsőbb jobb szárnyát képezte; az Alma bal partján nem messze a tengertől emelkedő magaslatokat ellentállás nélkül foglalta el s már igen korán fejtette ki a muszkák bal oldalékán erejét. St. Arnaud e hadosztályt féltvén, Canrobert osztályát azonnal Alma-Tamaktól jobbra, a Napoleon herczegét pedig ép ezen falu irányában küldte előre, hogy szükség esetén segítségére legyenek. Ez által St. Arnaud a nevezett seregrészeket sokkal inkább jobbra küldte, semmint az eredeti terv szerint kellett volna s bár a muszkák itt csupán tartalékjukból fejthettek ki csekély erőt, mindemellett alig hogy a csata kezdetét vette, még Forey hadosztályát is a tűzbe vezeté.

Az angolok kissé későn kerekedtek fel s minthogy Napoleon herczeg hadosztálya, melyhez csatlakozniok kellett volna, kelleténél tovább terjedt nyugatnak; ennélfogva ők is jobbra húzódtak s így támadásuk Burliuktól két oldalt az oroszoknak ép arczvonalatát érte, mely szintúgy a sereg elhelyezését, mint a tér minőségét tekintve, állodásuk legerősebb pontja volt.

Mentsikoff a szövetségesek túlnyomó erejével szemközt csakhamar belátta, hogy hátrálnia kell. A tengerparton elvonuló út a hátrálatra sehogys lett volna czélszerű; Mentsikoffnak minél inkább befelé kellett

tartania s minthogy a szövetségesek csak az előbb nevezett utat zárták el; ennélfogva a hátrálat semmi nehézséggel nem járt, csupán az angolok előnyomulása ellen kellett útját kis ideig védeni, mi ugyan sikerült, de nem épen veszteség nélkül.

September 20-dikán este Mentsikoff már a Katsa folyón állott, a következő éjen rajta átkelt s 21-kén a sebastopoli tengerpart déli részére vonult. Itt csakhamar átlátta, hogy magát körülvétnie nem szabad, hogy szárazföldi serege számára a krimi szigetet, a mennyire lehet nyitva kell tartania s hogy állodását minél inkább e tartomány bensejében kell választania, miszerint így a szövetségesek, kiket élelmezési és más szükségleteik a tenger mellett maradni kényszerítenek, egykönnyen hozzá ne férhessenek. Ennek folytán tehát Sebastopolban 6000 gyalogot s a Fekete tenger hajóhadának legénységét visszahagyta, a várnak tökéletlen állapotban levő erődeit s egyéb erősítéseit minél hamarább jó karba hozni elrendelte s azután a Baktsisarai felé vezető országúton megindulván, ezen arczczal nyugatnak állást foglalt, melyből nem csupán az összeköttetést Kertscsel és Perekoppal tartotta fenn, de a szövetségeseknek netán Sebastopol felé intézendő bármely mozdulata ellen is felléphetett.

A szövetséges hadsereg az Alma melletti csatatért csak 23-dikán hagyta oda s az oroszokat követendő, még ugyanaz napon a Katsa folyón átkelt. Az angol és

francia vezérek 24-dikén azt határozták, hogy a sebastopoli tengeröbölt megkerülve, a balaklavai fensíkot foglalják el, hol a tengerrel összeköttetésük biztosabb leend s észak felől is, hol az orosz hadak állanak, a megtámadtatástól annyira tartaniok nem kell. 25-kén a Belbeken s Tsernáján átkeltek s előhadaik még ugyanaz nap este a hajóhaddal együtt Balaklava alá érkeztek, mely hely rövid ellentállás után magát megadta. E napon St. Arnaud, ki már a hadjárat megnyíltától úgyszólván halálán volt, a sereget odahagyta s a francziák főparancsnokságát Canrobertnek adta át.

A szövetségesek eredeti terve az volt, hogy Sebastopolt váratlan támadással kerítik kezükbe; e tervet azonban vele össze nem vágó körülmények folytán elvetették. Ily körülmény volt St. Arnaud halála, kiből a szövetséges sereg erélyes és tüzes hadvezéret veszített el; ilyen volt az is, hogy ennek helyét a túlságosan óvatos Canrobert töltötte be; valamint az almai csata tökéletlen eredménye szintén. A szövetségesek végre arra is nagy súlyt fektettek, hogy hajóhaduk Sebastopol megrohanásánál nekik segédkezet nyújtsanak, mely hajóhad azonban a sebastopoli öbölbe be nem vitorlázhatott, minthogy az oroszok ott hét hajót elsüllyesztvén, a bemenetet elzárták.

Már a balaklavai oldalmenet is nagy határozatlanságot és tétovázást árul el s a francia írók hiába igyekeztek e vakmerő s czéltalan mozgadozást védeni.

A szövetségesek kétségeskedése azonban leginkább akkor nyilvánult, mikor Sebastopol ellen rendes ostromot intézni készültek.

E várnak erődítvényei, a szárazföld felé eső oldalon az öböltől délnek, még september végével a leggyarlóbb állapotban voltak s csak mostantól kezdve már az ostrom folyama alatt emelték mindig nagyobb tökélyre.

October 9-dike és 10-dike közti éjen a viárkokat megnyitották. Napoleon herczeg és Forey francia tábornok hadosztályai voltak — ez utóbbinak vezérlete alatt — az erődítvények bal szárnyának megtámadására rendelve, míg az angolok feladata az volt, hogy jobb oldalt Karabelnaja külvárost rohanják meg, melyet a belvárostól a tengeri kikötő választ.

Két francia hadosztály Bosquet tábornok alatt s az angol sereg egy része a balaklavai fensík keleti lejtőjén arcczal Tsernaja felé foglalt állást, hogy az oroszoknak támadását s netán a vár felszabadítására intézendő kísérleteit visszaverje.

October 17-dikén az ostromlók első ütege tüzet Sebastopol falai ellen megnyitotta. A hajóhad, mely az öböl bemenete elé nyomult, e tüzelést támogatta; de az eredmény a legkevesbbé sem felelt meg a várakozásnak.

A muszkák ezalatt a Pruth vizén beállott fegyverszünetet felhasználva, az egész 4-dik hadtestet onnét

Krim felé indították, melylyel Mentsikoffnak azon terve volt, hogy azt Tsernaja és Baktsisarai közt álló seregéhez csatolván, a szövetségeseket megtámadja s a tengerre veti. A szövetségesek viszont azt remélték, hogy Ausztria Oroszország ellen mihamarább fel fog lépni s így ez utóbbi seregeit a Pruth mellett vissz tartani kénytelen lesz. Ausztria azonban csupán a Dunafejedelemségeket szállta meg s beelégedett azzal hogy a harczszíntér ezen részéről semleges tartása által az ellenségeskedéseket eltávolította. Oroszország eképen a Pruth vidékéről akár legutolsó emberét is tovaszállíthatta.

A mint a 4-dik hadtest első hadosztálya Mentsikoff seregénél megérkezett, ez Liprandi tábornokot 17,000 emberrel — mely seregnek Sabokritzki 6000 embere tartalékul szolgált — rögtön azon sánczok megtámadására küldte, melyeket a szövetségesek Balaclava védelmére a woronzoffi országút mellett elvonuló hegygerinczen építettek. Négyet e sánczok közül azonnal be is vett; de midőn a szövetségesek nagyobb erőt fejtettek ki, megállván, csak a hatalmába kerített nyugatiakat hányatta szét. Hatszáz angol lovas előre rontott, hogy az oroszoktól az ágyúkat, miket a sánczokból magukkal vittek, visszaragadják; a legnagyobb elszántsággal támadtak e lovasok, de nem csak Liprandi és Sabokritzki ágyúinak kereszttüze közé jutván, hanem még az előrohanó orosz lovasságtól is minden

oldalón megtámadtatván, emberben s lóban számuk felét elvesztve megfutamodtak.

Az oroszoknak első támadási kísérlete, bár még mindig csak kísérlet volt, már kimutatta, mennyire veszélyes a szövetségesek helyzete. Nyertek ők ugyan seregszaporítást : az 5-dik franczia hadosztály Levailant alatt, a 6-dik hadosztályból Paté dandára, két afrikai lovas-vadászezred d'Allonville alatt, vegyes angol csapatok, melyek között Scarlett nehéz lovasdandárja s pár ezer török is a működő sereghez csatlakozott; de mindez alig volt 17,000 ember s arra, hogy egyhamar jelentékenyebb erőszaporítás jöhetne, a roppant nehézségekkel járó tengeri szállítás miatt gondolni sem lehetett és pedig annál kevesebbé, mert a háború nagyszerű kifejlődését senki sem gyanítván, az előkészületek csekély mérvben tétettek. Míg a szövetségeseknek rendelkezés alatt álló összes serege a szenvedett veszteségek után october végével alig 70,000 emberből állott, addig az orosz sereg ugyanekkor a 4-dik hadtest s nagy számú lovasság hozzájárultával Sebastopol vidékén mintegy 90,000 emberre rúgott.

Mentsikoff november 5-dikén a szövetségeseket váratlanul rohanta meg, mely vállalat ha ügyesebben vitetik ki, bizonyára fontos eredményeket szült volna.

E megrohanásnak célja nem volt kevesebb, mint az, hogy általa a szövetségesek egyenesen a tengerre

vettessenek; mely czélból 17,500 embernek Soimonoff vezérlete alatt a karabelnajai erődművekből előrontva, a kiel-i öböl nyugati partján az angolok bal szárnyát kellett volna megtámadnia, a Gortsakoff parancsa alatt álló 20,000 embernek pedig feladata az volt, hogy Tsorgunból kiindulva, Balaclava felé tegyen tüntetést s Bosquet figyelmét magára vonván, őt arra kényszerítse, hogy a karagatsi magaslatokon maradjon.

Timofejeff tábornok rendeletet kapott, hogy a sebastopoli várőrségből 5000 emberrel a város oldalán eső erődítvényekből kirohanjon s a francia megszálló sereget foglalkodtassa, míg végre szintén 5000 ember mint Pawloff hadosztályának tartaléka, a Tsernaja jobb partján a Mekensia magaslaton foglalt állodást.

A támadásra tehát mindössze 61,000 ember állott készen, tetemes erő, mely azonban minden összhang nélkül működött. Soimonoff sűrű ködben indult meg Karabelnajából, a kiel-i öböl nyugati oldala helyett azonban a keletre ment s reggeli 5 $\frac{1}{2}$ órakor az angolok állodásának azon részét támadta meg, mely ellen tulajdonképen Pawloff volt rendelve. Soimonoff seregéből 7000, Pawlofféból 6000 az angolokat váratlanul támadta meg. Ezek hasonló erőt állítottak eléjük s bár eleinte előcsapataik a táborba visszaszorították, utóbb a csatát nem csak megállították, de még az oroszokat meg is hátráltatták.

Midőn végre az első támadás után három órára

Pawloff seregének zöme a csatatérre érkezett: Dannenberg tábornagy, ki a magaslatokon álló összes orosz sereget vezérelte, azonnal új támadást rendelt. E támadásban Soimonoff részt nem vett s az oroszok tartalékjukat sem merték elővezetni, a szorúlt helyzetben levő angoloknak pedig most a francia figyelő hadtest három negyedrésze sietett Balaclava felől segítségére.

Gortschakoff, kinek 20,000 emberéből a tűzbe csak néhány zászlóalj jutott, melyeket az összeköttetésnek Pawloff bal szárnyával fentartására állított fel s melyeket ez utóbbi később magához csatolt, Gortschakoff, mondjuk, oly pontosan tartotta meg a kapott parancsot, azaz oly gyenge tüntetéseket tett, hogy Bosquet-nek könnyű volt átlátnia, miszerint ezen az oldalon nincs mitől félni.

A francziák segítségével az angol csapatok heves harcz után Pawloff támadását végképen visszaverték, s Soimonoff és Pawloff hadoszlopai 11 órakor a csatában még nem volt csapataik fedezete alatt részint Karabelnaja, részint az inkermani híd felé kezdtek hátrálni, miközben őket a szövetségesek nem nagyon szorították, Timofejeff kirohanása céljának tökéletesen megfelelt.

Az inkermani ütközetben az oroszok 9000 embert veszítettek. A francziák veszteségüket 1726, az angolok 2400 emberre teszik. A szövetségesek e szerint mind-

össze 4126 embert vesztettek volna, mely szám azonban alkalmasint igen távol jár a valótól, főleg az angoloknál, kiknek vesztesége aligha kétannyira nem rúgott.

E csata után a sebastopoli harczzsintéren egyelőre minden jelentékenyebb működés megszűnt.

A szövetségesek — miután a francziák october 23-dikán a második vívonulat s november első napjaiban a harmadiknak is egy részét elkészítették — a felett tanácskoztak, valjon, minthogy a vár egyes erődei szemök láttára úgy szólván folyton nőnek, nem volna-e czélszerű a rohamot azonnal megkísérteni. Az inkermanni csata azonban e tanácskozmányoknak végét vetett s a szövetségesek az említett rohammal ismét felhagytak, leginkább attól tartván, hogy az oroszok majd roham közben jobb oldalékukat támadják meg, már pedig november 5-dike eléggé megmutatta, mily képtessé fogna helyzetük ily viszonyok közt válni.

A szövetségesek most még gyengébbek voltak, mint november 5-én; az angoloknak alig 17,000 emberük volt fegyver alatt, s a tábornokok mindnyájan megegyeztek abban, hogy nem csak a rohammal, de még a támadó működéssel is felhagyniok s nehogy az oroszok jobb oldalékukat megtámadhassák, biztosító előkészületek közt tisztán védelmi helyzetre kell szorítkoznioik. A Tsernaja völgyet a csapatok végkép odahagyták s a balaclavai fensíkra húzódtak, melynek keleti lejtőjét erősen elsánczolták.

Az oroszok azonban, roppant veszteségükön, melyet szenvedtek, mintegy megdöbbenve, új támadást nem tettek, hanem a seregszaporítást várták, mely a Duna felől s a birodalom bensejéből volt érkezendő, valamint azt is remélték, hogy a szigorú tél a szövetségeseket állodásaik odahagyására amúgy is kényszerítendi. S e tél a szövetségesek seregeit csakugyan irtózatosan meg is viselte. A balaclavai kietlen fensíkon úgyszólván szabad ég alatt, tüzelő nélkül töltötte azt e sereg, melyet a nélkülözések s betegségek majdnem megtizedeltek.

A francziák szükségletei czélszerűbb intézkedések által hamar elő voltak teremtvé; de a lassúbb és nehézkes angolok serege néhány hét múlva már csak romokból állott. Francia- s Angolországban a hatóságok mindent elkövettek, hogy a hadseregek szükségleteit fedjék, sőt még a szükségeseken felül is azon voltak, hogy a katonák állapotát a Krimben minél tűrhetőbbé tegyék; a pénzzel épen nem fösvénykedtek, annyira, hogy ép úgy a franczia, mint az angol seregnek minden egyes katonája — a mi eddig hallatlan volt — évenként ötezer frankba került: de mindezen pazar gondoskodás, mely elkésett, sokkal kevesebb hasznot hajtott a mérsékeltebbnél, mely ideje korán érkezik.

A szövetségesek sok káraik és szenvedéseik daczára állodásukat megtartották, mert azt odahagyni bizonyára ép oly veszélyes lett volna, mint benne meg-

maradni s minthogy Sebastopolt északnak a rendelkezésükre álló erőkkel most körül nem vehették, ennél fogva Omer pasa hadából a török csapatokat, melyek a Dunán Ausztria állásának folytán sürgősen szükségletlenekké lettek, még 1854. december 4-én Eupatoria felé megindították. Februárban itt már legalább is 12,000 ember volt összegyűjtve s a szövetségesek azon voltak hogy ez állodást minél több erővel rakják meg, úgy vélvén az eljárást legjobbnak, ha ők Eupatoriát a mennyire lehet gyorsan megerősítik s azután a török csapatokat a perekopi úton Sebastopol felé tüntetésekre küldik, hogy az oroszok figyelmét magukra vonják, összeköttetésüket Perekoppal nyugtalanítsák s Sebastopol gyengítésére kényszerítsék.

Mielőtt a szövetségesek e terv kiviteléhez fogtak volna, február 17-én Mentsikoff Eupatoriát Chruleff vezérlete alatt 15,000 emberrel megtámadtatta; a törökök azonban e támadásra el voltak készülve s azon vitézséggel, melyet sánczok védelménél mindig tanúsítottak, tökéletesen visszaverték.

Az 1854-ik év eseményei a nyugati hatalmaknak világosan bebizonyították, hogy ők feladatukat nagyon is csekélyre becsülték, a miért most, hogy szövetségük körét tágítsák, Ausztriát, mely azonban semmit sem tett s Sardiniát, mely 15,000 embernyi segédsereg

kiállítására kötelezte magát — szintén szövetségbe vonták. Ezután tanácskozások folytak a felett, valljon mi módon kellene a háborút folytatni.

A harczot más színtérre tegyék-e át? itt azonnal ama bajos kérdés merült fel, hogy : hová?

Egy hatalmas angol hajóhad, melyhez francia hajók is csatlakoztak, még 1854. év tavaszán a Keleti Tengerre vitorlázott; de az illetők csakhamar belátták, — a mit ugyan még hamarabb is beláthattak volna — hogy hajóhaddal a szárazon háborút viselni nem lehet. Nehogy azonban a hajók minden eredmény nélkül ismét távozzanak, ez okból még egy francia hadosztályt küldtek utánuk, mely Bomarsund várát az Aland szigeteken öt napi ostrom után augusztus 16-án megadásra kényszerítette. A hadviselés itt sem volt kedvezőbb s kecsgetőbb mint a Krimben.

A muszka seregek Anatolia határán a bajjal összeszedett török hadak ellen az egész 1854-ik év folyamán mindig győztesek voltak. E viszony ugyan aligha meg nem változik, ha valamely erős francia-angol sereget küldenek e harczszíntérre, de a hadászati alap kiszemelésében s egyáltalán az élelmezésben itt még nagyobb nehézségek mutatkoztak, mint a Krimben.

Egyáltalán minden tekintetben legczélszerűbbnek látszott a háborút Krimiában folytatni annyival is inkább, mert sok erkölcsi és anyagi veszteségébe került volna a szövetségeseeknek azon vállalattal felhagyni,

melyre már oly sok erőt fordítottak s melyhez egyszerűsrimind annyi reményt is csatoltak.

Napoleon császár Niel tábornokot Krimiába küldte azon feladattal, hogy a dolgok állásáról magának tudomást szerezzen s azután az egészről neki jelentést tegyen. E tábornok a parancs szerint eljárva, arról győződött meg, hogy Sebastopol bevétele, kivált ha e várat teljesen el nem zárhatják, nincs sok remény; hogy azonban a Karabelnaját, nevezetesen pedig a Kornilow nevű előbástyát czélszerűbb volna megtámadni, mint a várnak azon részét, mely a város felé esik.

Napoleon e jelentés folytán az orosz szárazföldi hadsereg ellen februárhó végével támadási készüléteket tett. Legelőbb is ezt kellett megtámadni s visszaverni, hogy azután a várat a tengeröböl északi részén is be lehessen keríteni s e módon a Krimmel minden összeköttetését elvágni. E czélból az egész had, mely rendelkezésre állott, három seregre volt osztandó; az ostromló seregnek, mely részint francziákból, részint törökökből állott, a balaclavai sikon kelle maradnia s az ostromot Pelissier tábornok alatt folytatnia. Az első seregnek (55,000 angol, piemonti, török és franczia) azon rendelete volt, hogy majd a Tsernaja vonalat s a Baidar völgyét szállja meg. A második sereg Canrobert alatt két részre oszlott, melyből Bosquet 40,000 emberrel a balaclavai fensíkon állt, St. Jean d'Angely pedig 25,000 emberrel, s köztük a császári testőrséggel,

márczius elején a maslaki táborban gyülekezett. E seregnek volt a főszerep szánva, mert St. Jean d'Angelynek meg vala hagyva, hogy Konstantinápolynál tengerre szálljon, Alustánál rögtön partra keljen, Simpheropolig előre nyomúljon s az ajani szorost elfoglalja. Ha e szoros majd a francziák kezében leendett, akkor Bosquetnek, Raglan mögött elvonúlva, a phorosi szoroson s Alustán át St. Jean d'Angelyt követnie kellett, hogy úgy most Canrobertnek 65,000 emberre rúgó összes serege az oroszok összeköttetési vonala ellen Simpheropol felé nyomúljon. Raglan meg volt bízva, hogy ugyanekkor, a muszkák mozgalmainak megfelelőleg, vagy Makensiának Baktsisarai felé, vagy pedig a Baidarvölgyből Belbek völgyébe Albatra nyomúljon. Azon esetre, ha St. Jean d'Angely előhadának, mely Alustánál partra száll, az ajani szorost elfoglalnia netán nem sikerülne : ezen esetre St. Jean d'Angelynek meg volt hagyva, hogy Balaclavánál kössön ki, az összes második seregnek pedig, hogy a Baidar völgyéből Albat és Simpheropol felé nyomúljon előre.

E terv, melyet az udvari történészek a legmélyebb bölcseséggel kidolgozott stratégiai elmeszüleménynek tartanak, nem egyéb egy igen egyszerű, egyközpontú támadásnál s a legnagyobb mértékben sínlődik mindazon hibában, melyekben az ilyes terv átalán sínlődhetik, mert szerinte egy részt Raglan és Canrobert serege közt az összeköttetés fentartása roppant nehéz-

ségekkel jár, más részt pedig e két sereg száma az oroszokénak ellenében nagyon is csekély. Ez utóbbiak ezalatt nagyszerű készüléteket tettek s nem csak a tartalékokat hívták fegyver alá, hanem egy 1855. február 11-én kelt ukáz folytán honvédséget is alakítottak. Az oroszoknak e tevékenysége tette lehetségessé, hogy az egész 4-dik hadtesten s az 5-diknek és 6-diknak nagy részén kívül, még a 2-dik s 3-dik hadtestet, a gránátos hadtest két hadosztályát s nagyszámú lovasságot küldhessenek a Krimben álló hadak roppant veszteségeinek pótlására s különben e hadaknak gyarapítására is. Február végével már 120,000 emberük állott e tartományban, mely számnak szaporítása, legalább is 170,000-re, a legközelebbi két hónapban biztosan remélhető volt. Amá 180,000 ember azonban, melyre Napoleon számított, hogy azután 120,000 emberrel két majdnem egyenlő hadoszlopban a szabad síkon mozgadozhassék, még nem volt együtt.

A szövetséges seregnek nagy hátrányára volt az hogy a főparancsnokság Canrobert, Raglan és Omer pasa közt oszlott meg, mert e három fővezér közül egyik sem volt hajlandó magát a másiknak alávetni; már pedig, hogy az egyközpontú támadásnak, említett hiányai mellett, csak némi sikere is legyen, ennek elérésére a főparancsnokságnak okvetlenül egy kézben kellett volna lennie. Napoleon, hogy ezt elérje, maga készült Krimiába menni, remélvén, hogy Raglan és

Omer az ő fővezérségének majd mégis alávetik magukat.

Minthogy hetekbe, sőt hónapokba került volna, míg a szövetségesek említett támadási tervük kivitelére seregeiket összeszedhetik; s minthogy Ausztriának, mióta a szövetségbe lépett, sikerült némi békealkudozásokat eszközölni, melyek Miklós czárnak márczius 2-kán történt halála s fiának Sándornak trónralépte után Bécsben márczius 15-én csakugyan megindultak; minthogy azonban el volt határozva, hogy e beálló békealkudozások előtt a hadműködések meg ne szűnjenek : ennélfogva a szövetséges hadak februárhó legelső kedvező napjaival újra Sebastopol ostromához fogtak. Ezen eljárásnál Niel tábornok nézete győzött, mert a szövetséges sereg Karabelnaja ellen heves támadással lépett fel, de azért működését azon rész ellen, hol a város fekszik, meg nem szüntette.

Az angolok a télen át annyira megfogytak, hogy csupán hónapok múlva állhattak volna teljes erőben s így Karabelnaja ellen egyedül a támadást sehogy sem intézhették; a francziáknak ellenben 9 gyalog hadosztályuk s egy testördandárjuk állott a balaclavai fensíkon. Mindezek folytán el lőn határozva, hogy az angolok csupán a 3-dik orosz váracs ellen intézendő munkálatokat folytassák, a franczia 2-ik hadtest pedig, mely most Bosquet alatt a Bouat, Camou, Mayran és Dulac-féle hadosztályokból állott, a legszélső jobb

szárnyat képezze s a Korniloff-váracshoz megtámadását vállalta magára, míg ezalatt az 1-ső francia hadtest, mely Pelissier alatt a Forey, Levaillant, Paté és de Salles-féle hadosztályokból állott, a városi oldalon a támadást folytatta.

A francia tartaléknak, melyet Brunet hadosztálya s ezenfelül még testőrség és lovasság képezett, feladata az volt, hogy 50,000 töröktől segítve, kiket Omer pasa részint Eupatoriából, részint Konstantinápolyból még márcziusban vezetett a csataterre, Balaclavát földje s a muszkákat a Tsernáján figyelem alatt tartsa.

A francziák s angolok most főleg azon voltak, hogy egy részt a már kész viárkokban levő ágyútelepeket felszereljék s szaporítsák, más részt Korniloff ellen új viárkokat vonjanak. A muszkák ezt megakadályozni minden módon törekedtek s pedig nem csupán folytonos kirohanások, hanem egyes erődök által is, melyeket az ellenfél szemeláttára építettek, felszereltek s védcsereggel elláttak. Ez erődök legjelesbjei a Korniloff előtt álló Kamtsatka várda s a Selenginsk és Volhynia nevű kerek-sánczok voltak.

Erre a készülöben levő telepek körül sajátos harcz keletkezett, melyben az oroszok azon voltak, hogy kisebb örsök felállítása által Sebastopol falai s a Karabelnaja közt mindig több és több tért nyerjenek; a szövetségesek pedig azon, hogy az oroszokat erejük terjesztésében gátolják s előre tolt örsöket elfoglalják.

Bármennyi vérbe kerültek is ezen kisebb harcok, mindemellett semmi hadi művészet jellemével nem bírnak.

A francziák alig tűrhették a lanyhaságot, melyet az angolok a telepépítések körül tanúsítottak s alig várták a perczet, midőn Sebastopol ellen nagyszerű ágyúzást nyithatnak majd meg, melytől döntő eredményt vártak a táborban s melyet Párisból is sürgetőleg ajánlottak, remélvén, hogy a békealkudozásokat is elő fogja segíteni. April 8-án este végre 508 nagy öblü, francia és angol ágyú készen állt s 9-én reggel tüzét a vár ellen megindította, melynek, daczára hogy az oroszok a roppant lőszer elfecsérlése mellett nagy károkat szenvedtek, eredménye még sem volt. A várbeliek vitézül tartották magukat, a falak minden sérülését azonnal kijavították s nem szüntek meg az ellenfél tüzelését élénken viszonzni. Ha az ágyúzást rögtön roham követi, melyben az emberéltet nem kímélik, úgy a siker kétségtelen lett volna; de az ágyútűztől magától ezt nem lehetett várni. Rohamra azonban Canrobert tábornokot sehogy sem lehetett bírni; ő legfelebb egy-két századdal valamely kisebb erődöt támadott meg, de minden nagyobbserű vállalatától visszarettent.

Két hétig tartó, szakadatlan, úgy szólván, dühös ágyúzás által ugyan nyertek a szövetségesek némi térelőnyt; de ez az elfecsérelt lőszerrel semmi arány-

ban nem állott, a miért is april 23-ától fogva a tüzelést tetemesen alább szállították s csakhamar előbbi tétovázásukba estek.

Ezután az angol és francia fővezérek egymás közt elhatározták, hogy egy csekélyebb vállalatba fognak, melyet az angolok már rég ajánlottak, de mely akkor, midőn fontosabb tervekkel foglalkodtak, egyelőre háttérben maradt. Egy hajócsapat, megrakva két hadosztálylyal, ennek folytán azon rendeltetést nyerte, hogy a kertsí útát, mely az azovi tengerre vezet s a tengert magát is figyelem alá vevén, az oroszoknak minden közlekedését itt elzárja.

A hajócsapat már útközben volt, midőn Canrobert Párisból april 30-án távirati úton — mert Varnától Balaclaváig a tenger alatt távsodrony volt vonva — azon parancsot kapta, hogy összes seregét s még a Maslaknál összegyűlt tartalékcsoportokat is azonnal a sík harczytéren leendő működésre egyesítse. Azily távolból jövő s most nagyon könnyen eszközölhető befolyások előnyeit s hátrányait hamar felfoghatjuk. A francia tábornok e rendeletnek, mely neki semmi egyéb teendőt ki nem jelölt, mint az ujoncz a vezényszónak, azonnal vakon engedelmeskedett s a hajócsapat francia részét, daczára Raglan ellenszegülésének, azonnal visszahívta. Ezt nem sokára a másik rész is követé.

A bécsi békealkudozásokat a számtalan előgördült nehézség miatt april 26-án elnapolták s Napoleon most

jónak vélte az oroszokat minden ereje megfeszítésével békére s engedékenységre indítani; de maga Párisban maradt, hogy a hálót annál jobban átpillantassa s minden szálát kezében tarthassa. Már előbb felemlített működési tervének most kellett volna életbe lépnie s a kivitellel Canrobert tábornokot bízta meg. Ez az ide vonatkozó utasítást, mely csak május első harmadában érkezett a Krimbe, Omerrel s Raglannal azonnal közölte, felszólítván őket egyúttal, hogy melléje álljanak: Raglan azonban annyi ellenvetéssel állt elő, hogy az egyetértés közte s Canrobert között, mely már úgyszólván többször meg lön ingatva, most tökéletesen megszakadt. A francia tábornok ennek folytán május 16-án a főparancsnokságtól fölmentetését kérte, mely kérését Napoleon annál örömeztőbb teljesíté, mert egy idő óta át kezdte látni, hogy Canrobert épen nem bír azon erélylyel, melylyel valamely nagyobb czélt rendületlenül követhetne. Helyette a fővezérséget Pelissier tábornok vette át, a ki eddig az 1-ső hadtestet parancsnokolta volt; Canrobert pedig elég megfoghatlanúl, mint hadtestparancsnok a seregnél maradt. A mérnöki kar parancsnokságát Bizot helyett, ki az apríli ágyúzásnál elesett, a kormány Niel tábornokra ruházta, mely változások s ezeken kívül Pelissierhez intézett azon utasítás, hogy az angolokkal az egyetértést ismét helyreállítsa, a hadműködések új rendszerére üdvös befolyást gyakoroltak.

Az orosz szárazföldi sereg megtámadásának ter- vével egyelőre felhagytak s e helyett azonnal s pedig csupán az angolok kedvéért, az azowi tengerre indúl- tak. Niel tábornok régi óhajtaása szerint a főtámadást ezután a Korniloff várda s egyátalán a Karabelnaja felé intézték, a haszontalan ágyúzást s apró csatárá- sokat pedig tömeges rohamokkal váltották fel, melyek- nek határozott céljaik voltak, minthogy nem többé az óvatos Canrobert, hanem a heves Pelissier parancs- nokolt.

Alig hogy az új fővezér a parancsnokságot átvette: a hajócsapat, mely april 30-án az azowi tengerről visz- szahivatott, most rögtön ismét oda indúlt; május 24-én a kertsí útát az oroszoknak igen ügyetlen és gyenge ellentállása után elfoglalta, mire a szövetségeseek Jeni- kalehnál s a Pál-fokon állodásba vergődén, magukat elsánczolták. Egy kisebb hajóraj ezután folytonosan a kertsí út előtt állott, honnét több ízben járatokat tett a tengeren, hogy az oroszokat a nevezett uttól elzárja, a parton összehordott készleteket szétrombolja s a közel eső erődöket bombázza. Az angolok a geni- tscheski úton, a tauriai szárazföld s az arabati föld- szoros közt a tsongari félszigetig s a hídig, mely ezt a Krimmel összeköti, akartak előnyomúlni, mi azonban nem sikerült.

Pelissier május 22—23-ka közti éjen Sebastopol egyik előerődje ellen, melyet az oroszok a legújabb

időben építettek s melynek tökéletes megerősítésén még mindig működtek — rohamot intézett. Ezen első rohamnak azonban nem volt eredménye s csak midőn a jövő éjen ismételték, vezetett a kívánt sikerre, és Canrobert hasonló vállalataitól abban különbözött, hogy most nagyobb csapatok működtek össze.

A Mellinet tábornok testőr-hadosztályán kívül most még Herbillon és d'Aurelle hadosztálya, melyek a Maslaknál felállított tartalékhoz tartoztak, valamint piemonti és török csapatok is a balaclavai fensíkra gyűltek. Az angol sereg szintén nyert szaporítást s legalább annyira növekedett, hogy egy középserű hadtest erejét megütötte.

A balaclavai fensíkon a sok holt tetem s lovak hullái a léget annyira megrontották, hogy már csak ez okból is az itt összegyűlt 180,000 embert tanácsos lett volna szétebb terjeszteni, mi azonban csupán a Tsernaja felé történhetett. De még más tekinteteből is erre kellett volna a szövetséges seregnek húzódnia s a Tsernaja-vonalat elfoglalnia. Hogy a karabelnajai oldalon a támadást a szövetségesek biztosan folytathassák : az oroszokat a jobb oldaléktól a lehető legnagyobb távolban kellett tartaniok; továbbá habár az orosz szárazföldi sereg ellen a hadműködések el is voltak egyelőre napolva, még azért véglegesen nem hagytak fel velők s Pelissier kész volt bármely kedvező pillanatban a jobb Tsernaja partra átnyomúlni s az orosz felszabadító

sereget viasszaszorítván, Sebastopolt északról is bekeríteni, minek folytán május 25-én reggel mintegy 25,000 emberből álló vegyes sereget Balaklava s a karatsi magaslatok felől a Tsernaja bal partja felé küldött. A gyenge orosz őrök, melyek még a folyó bal partján álltak, minden ponton majdnem ellentállás nélkül a jobb partra húzódtak s az egész hadmozdulat úgy szolván vérontás nélkül múlt el.

Az orosz sereg főparancsnokságát márczius óta s miután Mentsikoff visszahivatott, Gortsakoff herczeg vitte, ki, a mint már láttuk, csupán védelmi harcra szorítkozott s bár most közvetlenül több mint 150,000 ember fölött rendelkezett, az előnyöket, melyeket a szabad téren oldalállodásából vonhatott volna, felhasználni sehogy sem volt képes.

A szövetségesek a részökről megkezdendő támadási harcra a Streletzka és Kasats öböl közt épülő sánczolatokkal is készültek, hogy a francia szárazföldi sereg összeköttetését saját hajóhadával biztosítsák s hogy egyszersmind a támadás kedvezőtlen kimenetelének esetére biztos hátrálati pontjuk legyen.

Május 25-ike óta a francziák s angolok a viárkok s telephelyek készítését a Karabelnaja felé kettős szorgalommal folytatták; e mellett azonban a munkálatok a városi oldalon sem szüntek meg s így az oroszok figyelme kétfelé lön igénybe véve.

Pelissier tábornok, miután a Baidar völgye s a

Tsernaja-vonal felé tett kémjáratban meggyőződött, hogy jobb oldalékát az oroszok támadásától nem kell féltenie s midőn a Karabelnaja felé, valamint a városi oldalon álló telepek már kellőleg fel voltak szerelve, azonnal elhatározta, hogy június 7-én a Karabelnaja előtt levő erődöket nagyszerű támadással kezére keríti.

A jobb szárnyon Mayran tábornok volt megbízva, hogy az ú. n. Fehér erődöket; a középén Camou, hogy a Kamtsatka váracsot foglalja el; az angoloknak pedig azon feladat jutott, hogy egy őrhelyet kerítsenek hatalmukba, melyet az oroszok a nagy redan előtt levő kőbányában tartottak. Minden hadoszlop külön tartalékot kapott s e mellett még az egész seregnek is volt csupa törökökből álló főtartaléka. Egészben 40,000 ember állott a támadásra készen s közöttük 30,000 francia Bosquet vezérlete alatt. A részletes intézkedések, de főleg a francziák részén, mind helyesek voltak; az oroszok minden ponton meg lőnek lépve s a támadás mindenütt tökéletesen sikerült.

Az eredmény olyan volt, minőt a szövetségesek még nem értek: nevezetes térférfesség, habár nagy áldozatokba került is.

Pelissier Niel tábornokot azonnal szükséges intézkedésekkel bírta meg a végre, hogy az elfoglalt tért rögtön meg lehessen szállani; az elfoglalt sánczok mellvédjét a Karabelnaja felé fordították, újvíárkokat vontak s új telepeket építettek.

A június 7-kén nyert győzelem a szövetséges seregeket olyannyira felbátorította, hogy most már mindent elérhetni reméltek s e remény Párisban és Londonban még élénkebb volt. Június 18-dika ezelőtt 40 évvel a watterlooi csatatéren az angolokat és francziákat, mint dühös ellenségeket látta szemközt — s Napoleon azt kívánta, hogy most karöltve küzdjék le az oroszok hatalmát. Az előerődök elfoglalása után tizenegyed napra volt a Karabelnaja legerősb oldalának megtámadása s elfoglalása kitűzve.

E fontos vállalatra szükséges előkészületek ideje azonban nagyon is fukaron volt kimérve. Minden a legnagyobb sietséggel történt s így nem lehet csodálni, hogy június 18-án reggel még igen sok hiányzott. A fővezérek csak kelletlenül engedtek III. Napóleon akarátának.

Pelissier terve a következő volt : június 17-kén reggel a városi oldalon s a Karabelnaja felé valamennyi üteg heves tüzelést indít meg; 18-án pedig két óraⁱ még hevesebb ágyútűz után a szövetséges sereg a Karabelnaját megrohanja. Ha a roham sikerül, akkor a Tsernaján felállított hadtest, mely 25,000 franczia-, török- s piemontiból áll s melynek eddig feladata volt, hogy az oroszok netaláni oldaltámadását távol tartsa, készen legyen, hogy az első parancsra a Tsernaján átkeljen, az orosz szárazföldi sereget megverje s a Sebastopoli öböl északi részén tért nyerni iparkodják.

A Karabelnaja megrohanására készen álló összes seregek főparancsnoksága már június 15-én St. Jean d'Angelyre bízott, míg ellenben Bosquet, a legügyesebb francia tábornok, ki még e mellett szüntelenül Karabelnaja átellenében állott volt, a Tsernajan működő hadtestet parancsnokolta. Ez némileg arra mutat, hogy Pelissier a roham sikerét majdnem bizonyosnak tartotta, s a jobb Tsernaja-partra teendő támadási mozdulatnak fontosságot tulajdonított.

17-én este a haditanácsban, melyet Pelissier összehítt, a támadási tervet oda módosították, hogy a roham már reggeli 3 órakor kezdődjék s a két óráig tartó bevezetési ágyútüzelés megtörténvén, a rohamjelet három felrebbenő röppentyű adja. Azt hitték, hogy e módon a várőrséget, majd annál könnyebben lephetik meg s könnyebben is nyomúlhatnak a viárkokba.

A részletes támadási terv a következő volt: Mayran hadosztálya vagyis a jobb szárny a kili öböl felől a 2-dik számú várdának rohan; Brunet és Autemarre hadosztálya a közepen a Korniloff várdát s a közeli eső erődöket támadják, és pedig amaz a keleti, emez a nyugati oldalon. Brunet a Barcion (június 7-ig Kamtsatka nevű) várdától keletnek, Autemarre pedig a nyugatnak eső viárkokban foglalt állodást. A francia testőrség, mely az ő fő tartalékjukat képezte, az első viárkok mögött 3—4000 lépésnyire állott.

A bal szárnyon Brown tábornok 11,000 angollal azon rendeletet kapta, hogy a tengeri kikötőnél s a városi oldalon levő erődműveket rohanja meg.

Ezen egész roham, melyet a muszkák már eleve vártak s melyre el is voltak készülve, dugába dőlt.

Mayran a tüzes vonalokat, miket a repülő bombák a sötétben maguk mögött hagytak, a jeladó röppentyűknek nézvé, már 3 órakor támadásra indult s mire a valódi jelek fölrebbentek, már vissza is volt verve. A valódi jeladásra Autemarre a viárkokból előtört s serege egy részének a Korniloff várdától nyugatnak eső Gervais telepbe berohannia sikerült is, kik itt azután a számukat nagyban meghaladó muszkák támadásai ellen magukat több órán át a legnagyobb vitézséggel tartották. Brunet, mikor a jelet észrevette, még nem volt képes támadni s mire előtörhetett, az oroszok túlságos tüzelése elől ismét nagy veszteséggel a viárkokba hátrálni kényszerült. Mayran és Brunet elestek, s mint az utóbbinak hadoszlopa, ép úgy jártak az angolok is, kik a nagy redan*) megrohanására mentek: csupán bal szárnyuk nyomult a kikötő öblön alúl a sánczokba s ott estélig tartotta magát.

Pelissier, midőn majdnem minden pontról a szövetségesek visszaveretéséről értesült, a testőrségnek

*) Redan név alatt oly sánczot értünk, mely ki- s befelé szögellő sarkokból áll (sägeförmige oder tenaillirte Schanze).

még hátramaradt zászlóaljait rögtön Autemarrehoz küldte, ki eddig némi előnyöket nyert, hogy velök új kísérletet tegyen; de minthogy a többi hadoszlop már e kísérlet gyámolítására épenséggel képtelen volt, ez okból nemsokára az egész vállalattal felhagytak s esti 8 órakor az összes csapatok, kivéve az őrségkép viszsamaradtakat, a víárkokból kivonúltak.

Az oroszok veszteségüket, melyet a szövetségesek ágyúzása alatt 17-én és 18-án és a roham alatt szenvedtek, 6000 emberre teszik; az angolok és francziák vesztesége pedig 18-án 7—8000-re rúgott.

Minthogy a roham dugába dőlt, ennek folytán a Tsernaja jobb partjára intézendő támadó működés is abbanmaradt s Bosquet egyszerű kémszemlénél egyebet sem végzett.

Ütközet a Fedinčin-hegyeken és Sebastopol eleste.

A 18-kán kísérlett rohamnak rossz vége az angolokra s főleg az öreg Lord Raglanra, ki állását a Krimben már rég óta igen kellemetlennek találta, nagyon leverőleg hatott. Raglan június 28-án betegségének s fájdalmának áldozatává lön; Pelissier azonban a bal sorsban sem vesztette el lelki nyugalmát, de sőt katonáiba is csakhamar újat tudott önteni. Ő átlátta, hogy a 18-dikai vállalat nem volt eléggé előkészítve s minden módon arra törekedett, hogy e hibát a víárkok általános javítása által helyreüsse. A roham megújításánál tüzéri tekintetben is többet akart tenni, mint eddig tett, mely célból az ostromló mozsarak tetemes szaporítását kérte s egyrészt mert az új mozsarakat várta, másrészt mert azon véleményben levén, hogy a muszkák majd a Tsernáján most maguk támadnak, ezeket ott fogadni akarta: ezért, mondjuk, az első s az ezt követendő második roham között több idő folyt le, semmint más körülmények között szükséges lett volna.

Az oroszok augusztusban a támadáshoz, melyet Pelissier várt, csakugyan készültek. Az orosz fővezér Gortsakoff herczeg nem volt ugyan e támadásra hajlandó, de Péterváron átlátták, hogy tetteles föllépés nélkül tetteles eredmény sem várható s így Gortsakoffnak, — miután a második gyalog-hadtest s egyéb csapatok által serege 200,000 emberre szaporodott, mely seregnek legnagyobb része Sebastopolban állott, — nem maradt egyéb hátra, mint a kormány kívánatát teljesíteni. E hatalmas támadásra azonban, melynek más célja nem lehetett, mint az, hogy a szövetségesek hajóikra vettessenek, csupán 50,000 embert vezetett s ezeket is a legügyetlenebb, mondhatnók, legdurvább módon, úgy t. i., hogy augusztus 16-án reggel tömött csapatokban a jobb szárnyat a vendéglőtől északnak, a középhadat a vendéglőnél, a bal szárnyat pedig Tsergunnál vetette a folyónak s ezen át. Tartalékról, mely úgy állott volna, hogy szükség esetén a támadást gyámolíthassa vagy a harczot eldönthesse, s egyáltalán a felhasznált hadi erők rendszeres beosztásáról szó sem volt. Végül daczára a durvaságnak, melylyel a támadás rendeztetett, még ama közönséges erély is hiányzott, mely különben a durvasággal karöltve jár.

A szövetségesek, ép úgy a piemontiak mint a francziák, megtették kötelességüket s ez utóbbiakat a Tsernáján most Herbillon vezérelte, minthogy Bosquet a sikertelen roham után azonnal ismét a Karabelnaja

elé parancsoltatott. A szövetségesek első gyenge sorát a muszkák ugyan áttörték, de most annál hevesebben rontottak előre, annyira, hogy a hadosztályparancsnokoknak nem maradt a legcsekélyebb tartalékjuk sem, a melylyel váratlan esetekben előléphettek volna s így a szövetségesek második sorára érkezvén, ez őket a legsűrűbb golyózáporral fogadta. A francziák s piemontiak ágyúi betölthetlen hézagokat szakítottak az oroszok tömött soraiban, kiknek veresége már reggeli 9 órakor tökéletes volt. 8000 holtat és sebesültet hagyván a csatatéren, a mekensiai magaslatokra húzódtak, míg a szövetségesek diadala csak 1800 emberbe került.

E vereség az oroszokat támadásuk ismétlésétől visszariasztotta. Gortsakoff valószínűleg azon véleményben volt, hogy ő már mindent megtett s azt hitte, hogy a Tsernaja vonalát megtámadván, bebizonyítja, miszerint az ilyen támadás kedvező eredményt egyáltalán nem hozhat. De most azonnal ama kérdés merült fel : miért volna szükséges Sebastopol erődeit, melyek a nagy öböltől délnek esnek, még tovább is tartani? Míg arra még számítani lehetett, hogy a Tsernaja vonalának megtámadása által a szövetségesek a tengerre szoríttathatnak, addig Sebastopol s a Karabelnaja megtartása azért volt fontos, mert egy innét intézendő kirohanás a tsernajai támadást nagyon elősegíthette; a mint azonban ennek sikeréhez remény többé nincs s

ismétlésével ennélfogva felhagynak, akkor azonnal ama körülmény lép előtérbe, hogy az ostromlóknak mindig szaporodó s mindinkább közeledő telepeik a várőrségben napról napra borzasztóbb pusztításokat okoznak, mely pusztítások áldozatait semmi cél sem menti.

Gortsakoff ezen okoknál fogva csakhamar kibékült a gondolattal, miszerint az öbölnek egész déli részét vagyis Sebastopolt és a Karabelnaját odahagyván, az északi oldalra hátrál. E déli részt azonban csak mint romot akarta ő visszahagyni, a mely céljára s hátrálatának biztosítására a szükségeseket azonnal meg is tette. A belvárosban torlaszvonalokat építtetett, melyek hátrálati állodást nyújtanak, gálvántelegeket állíttatott fel s ezektől rézsodronyokat vonatott a löporraktárakba, melyeket így hátrálata vagyis kivonulása pillanatában a légbe röpthessen s végre a sebastopoli öbölön át hajóhidat veretett, mely a déli oldalt az északival összekösse. E munkálatok sok időt vettek igénybe.

A francziák ezalatt szeptember elején viárkaikat a Karabelnaja felé itt-ott már alig harmincz lépésnyire hozták; az angolok azonban hátrább maradtak. Az ostromlók ama tizenegy hetet, mely junius 18-ika óta lefolyt, arra használták, hogy a roham megújítására minden készüléket a legtüzetesebben megtegyenek. Augusztus 17-ike óta Pelissier roppant öldöklő tüzelést folytatott, mely alatt a várőrség borzasztóan szenvedett.

A szövetségesek részén minden ember s minden körülmény a rohamot sürgette, s az oroszok tevékenysége is arra mutatott, hogy sánczaikat tetemesen megerősítik. A Korniloff-várdát, mely a szövetségesek támadásának főpontját képezte, egészen zárt s a városi oldalon is sánczokkal s árokkal ellátott erőddé alakították át, később az első sánczvonalt mögött még egy tökéletes másodikat is húztak, de ezt csupán azért, hogy erős hátrálati állodást képezzen.

A szövetségesek szeptember 3-án haditanácsot tartván, a rohamot elhatározták : iszonyatos ágyútüzelés, mely 5-én reggel 800 ágyúval a vár ellen megkezdetik, lesz a bevezetés, de hogy a tulajdonképeni roham mikor induljon, az egyelőre még nem lön elhatározva. A tervnek fő pontjai a következők voltak :

50,000 francia Herbillon alatt, angolok, piemontiak s törökök arczaggal a Tsernaja felé foglalnak állodást, hogy az orosz szárazföldi seregnek netaláni támadását visszaverjék;

a főtámadás a Korniloff-várdát (Malakoff) illeti; e támadásra Bosquet tábornok alatt 30,000 ember rohan s ezek három hadoszlopra oszolnak és pedig Mac Mahon (ki a hazahívott Canrobert helyett most a 2-ik francia hadtest 1-ső hadosztályát vezette), Motterouge és Dulac vezérlete alatt. A bal szárny Mac Mahon alatt képezi a tulajdonképeni rohanó oszlopot s a várdát bal oldalát támadja meg; a középben Motterouge s a

bal szárnyon, Dulac Mac Mahon rohamát oly módon segítik elő, hogy a keleti oldalon legközelebb fekvő erődöknek mennek s a második sánczorig áttörni iparkodnak;

oldaltámadások szintén történnek: a főroham bal szárnya mellett 4000 angol Codrington alatt a 3-dik számú bástyának; a városi oldalon pedig a francia 1-ső hadtest legnagyobb része s ezzel egy piemonti dandár, mindössze 26,000 ember, de Salles alatt a 4. és 5. számú bástyának rohan.

Miután 7-én az ágyútüzelésnek hatása már mutatkozott, a rohamot september 8-ikára tüzték ki és pedig úgy, hogy a déli órákban történjék, nehogy zavarok álljanak elő, melyek az éji harcokban oly gyakoriak. Pontban 12 órakor — így szólt a parancs — a főroham hadoszlopai minden jel nélkül támadásra lépnek s csak midőn Mac Mahon a Korniloff-várdában magát már megfészkelte, akkor indulnak az adandó jelre az angolok és de Salles csapatai, hogy e módon az oroszok ne legyenek képesek más pontokról a Korniloff felé segédcsapatokat hozni.

Gortsakoff a heves tüzelésből, mely september 5-én megindult, azonnal gyanította, hogy a roham is nem-sokára be fog következni, s bár már előbb eltökélte volt, hogy a várat odahagyja, azért most mégis feltette magában, hogy nem hátrálólág, de még makacsúl meg fog ütközni, azonban csak a sánczok mögött, tehát nem valamely határozott győzelemért. E czélból mintegy

85,000 embert Sebastopol városába s a Karabelnajába rendelt, kik itt sűrűen összeszorongva, a nélkül hogy harcolhattak volna, a szövetségesek ágyúi által borzasztó veszteségeket szenvedtek.

8-ikán délben a francia bal szárny ütegei rögtön elhallgattak s a fő támadás három hadoszlopa a viárokából megindúlt.

Dulac és Motterouge egy ideig előnyben voltak, de a túlnyomó orosz erő elől csakhamar hátrálni kényszerültek; a Korniloff-várdán azonban már 12¹/₂ órákor francia zászló lengett s e várda ekkor már egészen Mac Mahon hatalmában volt. Dulac és Motterouge most csakhamar új rohamra keltek s az adott jel után az angolok is a 3. számú bástyát támadták meg. De Salles azonban, ki a heves északkeleti szélről s a nagy füsttől a rohamjeleket nem láthatta, csak midőn egy segédtiszt neki parancsot hozott, 2 órákor nyomúlt a városi oldalon előre. Ez áttörni nem volt képes s az angolok, kik eleinte a 3. számú bástyát elfoglalták, ezt szintén csakhamar odahagyni voltak kénytelenek. Motterouge és Dulacnak rohamukat többször kellett ismételniök, míg végre nagy veszteséggel az oroszokon erőt venniök sikerült. Midőn Mac Mahon az oroszokat végre a Korniloffból egészen kiszorította, akkor velök szemközt egy sánczban foglalt védelmi állodást, hová ők bármennyi tartalékot parancsoltak is elő, csak szűk hézagokon tudtak behatolni.

Délután 4¹/₂ órakor Gortsakoff minden ponton északnak indulandó visszavonulásra adott parancsot; 9-én reggelre pedig már a városból s a Karabelnajából minden muszka kitakarodott. A szövetségesek, tartván a netalán föld alatt levő aknáktól, a hátrálatot nem zavarták. A muszkák sept. 8-án mintegy 13,000 embert veszтettek, míg a szövetségesek veszteségüket 10,000 emberre teszik.

A

krími hadműködések Sebastopol eleste után.

E vár eleste után a szövetségesek azt hitték, hogy az oroszok nagyszerű, de mégis negativ erőlködéseik rossz sikerén elkedvetlenedve, az egész Krimiat oda fogják hagyni, s hogy részökről nincs egyéb teendő, mint készen lenni, hogy az ellenfél hátrálatát annak idején minél hatályosabban nyugtalaníthassák. Mint-hogy pedig a szövetséges seregek már nagyon megszokták a tartós egy helyben maradást, azért ily reményekkel s tervekkel annál örömeztőbb foglalkoztak.

Az angolok főleg a nikolajeffi kikötőt akarták vagy szétrombolni vagy elzárni, mely, véleményük szerint, a muszkáknak egy új Sebastopolt nyújthatna. A francia fővezér e kívánságnak engedett, vélván hogy ha a Bug és Dniepr folyók torkolatát fenyegeti, ebben majd az oroszok ismét egy okot lelnek arra, hogy Krimet odahagyják. Ennek folytán a szövetségesek hajóhadának nagy része 11,000 emberrel a szárazföldi seregből october 14-én a Kinburn erőd előtt jelent

meg, mely erőd a szárazról és vízről egy időben megtámadtatván, 1500 embernyi őrségével magát 17-én megadta. Ezzel azonban itt a szövetségesek diadalainak vége is volt; a nikolajeffi kikötő ellen nem mertek komoly vállalatot indítani s megelégedtek a Kinburn erőd elfoglalásával.

Hogy az oroszokat, a mint hátrálatukat megkezdik, annál inkább nyugtalaníthassák, ez okból Sebastopol eleste után mindjárt az első napokban a *kertsi* őrseget a Konstantinápolyból hajón oda meginduló angol-török legió által tetemesen erősítették s Eupatoriába az ott álló törökök segítségére egy francia lovas-dandárt küldtek. Az előbbinek feladata volt, hogy az oroszok hátrálati vonalát Arabat felé, az utóbbinak pedig, hogy a Simpheropolból Perekop felé vezető országútat s a Tsongar félszigetet tartsa figyelem alatt és nyugtalanítsa.

Ugyanekkor Pelissier az egész első francia hadtestet, mely most az eddigi Tsernaja-hadtest jobb oldalékán állott, a Baidar völgyébe vezette s nem csak ezt, de még a Belbek völgyébe vezető szorosokat is elfoglalta a nélkül, hogy az oroszok csak egyetlen komoly kísérletet tettek volna öt ebben gátolni.

October elején azután az első francia hadtest előhada Belbek völgye felé néhány mozdulatot vitt véghez, melyekkel azonban a fővezérnek csak azon czélja volt, hogy megtudja, valjon az oroszok még vele

szemközt állnak, vagy pedig már hátrálatban vannak-e? E kémjáratokból, valamint azokból, melyeket october végével az eupatoriai seregek (hova még angol lovas-ság s francia gyalogság is küldetett) déli irányban tettek, határozottan kitetszett, hogy az oroszok Krimiát csakugyan tartani szándékoznak. Ezalatt azonban a tél annyira közelgett, hogy lehetlen volt új hadjáratot indítani. A szövetségesek s az oroszok is téli tanyáikra húzódtak s ezeket a fegyverszünet megkötéseig oda sem hagyták.

Kars eleste.

Míg az oroszok 1855-ben a Krímben megfoghatlan védállásban maradtak, azalatt Ázsiában ugyanakkor támadólag léptek föl. A törökök összes hada, mely Anatóliában állott — a mennyire hadképesnek volt nevezhető — 1855. év tavaszán legfelébb 50,000 embert számlált.

A Kaukazuson túli orosz seregek főparancsnokságát Murawieff tábornok vette át. E tábornok Paskievits iskolájából került ki — mi őt már ennek kisázsiai hadjárataiból ismerjük — de csakugyan is az ő rendszerét követte és sokban az ő tulajdonaival is birt. A török Kis-Ázsia megtámadására mintegy 24,000 rendes katonája volt együtt, kiknek számát kurd, örmény és gruzin csapatokkal 35,000-re szaporította.

E seregének zömével június 7-én Alexandropolból Kars felé indúlt, azon szándékkal, hogy e várat elfoglalja s miután, ép úgy mint hajdanában Paskievits, oldalmenet által a Karadagh mellett elhaladván, Kars-tól délnek a mugaradsiki állodást elfoglalta s innét e várnak összeköttetését Erzerummal több ízben nyugtalanította volna : júliusban Karstól északnak a Kars folyó mellé Tikmére húzódott, hogy a várat komolyan

s pedig ugyanazon oldalról táborolja meg, hol hajdan Paskievitsnek telepei állottak.

Julius végén s augusztus elején Murawieff nagyszerű kémjáratot tett az erzerumi országúton Saganlug hegység felé, egész Kuprikoiig s addig a vár alatt csak csekély figyelő csapatot hagyott. E kémjáratban Murawieff seregének bal szárnya. Susloff tábornok alatt, szintén részt vett s Bajazethtól Toprak-kaleh felé az Agridaghon átkelven, a delibabai szorongán át Araxesig nyomult.

Murawieff kémjáratában meggyőződött, hogy ezen az oldalon nincs mitől tartania, mert mindössze is csak pár szedett-vedett török csapattal találkozott, melyeket Erzerum felé vert vissza. A Saganlugin a szorosok figyelem alatt tartására csak csekély csapatokat hagyott, Susloff tábornokot pedig Delibabánál oly állodásban, mely az erzerum-karsi országút felett úrkodik. Serege zömét, melyet a Kaukázuson túl maradt de most behívott csapatokkal szaporított, Karstól északra a Fikme és Tsiftlistsai körüli táborokban vonta össze.

Junius 18-dikától kezdve Kars számtalan orosz könnyű-lovas-csapat által minden oldalon körül volt véve. Murawieff azt remélte, hogy ha ő a várost, mely állítólag élelemmel gyengén van ellátva, minden közlekedés ellen elzárja, akkor majd igen könnyen s vérontás nélkül fog birtokába jutni.

Karsnak várőrsége 15,000 legválogatottabb törökből állott; ezenkívül e vár a délnek eső síkon s az északi és délnyugati magaslatokon — mely utóbbiakat Paskievits hajdan kardcsapás nélkül foglalta el, most angol tisztektől épített sánczolattal volt körülvéve, melynek erőszakos elfoglalása nem csak sok emberéletbe, de roppant idővesztésébe is került volna.

Ama fontosságnál fogva, melyet ép úgy az angol, mint a török kormány Kars vára mint Erzerum s Anatolia elővédje megtartásának tulajdonított, ama nagy fontosságnál fogva, mondjuk, e hely védői felszabadításukat egész biztossággal várták. A védelmi sereg lelkének Williams angol tábornokot s a hajdani magyar, most pedig török szolgálatban álló tábornokot Kmetyt nevezhetjük, mert ezek gondoskodtak arról, hogy az őrség az élelemmel, mely csak másfél hónapra volt számítva, gazdálkodólag bánják s bár kívülről semmi gyámolítást nem nyertek, a környékről mégis némi élelmet tudtak szerezni.

Augusztus közepe óta azonban az elzárás sokkal szorosabb és szigorúbb volt, minek következtén a várbeliek leginkább takarmányban kezdtek szükségét szenvedni. Ezenkívül hírek is jöttek, hogy egy erős török hadtest Omer saját parancsa alatt már a vár felszabadítására készül. William ezen esetre már előbb indítványozta volt, hogy a várat felmentendő hadtest Batumnál szálljon partra s innét Oltinak Kars felé mű-

ködjék. Úgy hitte ő, hogy Omer september elejéig kész leend s minthogy azt vélte, miszerint a tengeren jövő fölszabadító seregnek elég lova nem lesz, öneki pedig ép ezek túlságos száma csak élelmezési nehézségeket okoz, azért elhatározta, hogy fölösleges lovait Omernek Oltira küldi. A parancs szerint 1200 lovat kellett volna a helyőrség egy kisebb csapatának september 3-ikát követő éjen a megszálló sereg őrszlánczán kivezetnie, de a kísérlet dugába dőlt, mert az oroszok a cselt észrevevén, a törököket részint lekaszabolták, részint elfogták, részint vissza a várba kergették. Csak kevesen jutottak Oltira s ezek is itt a felmentő seregnek se hírét se hamvát, de igenis a muszkák egyes csapatait találták.

Ezalatt Murawieff is hírét vette, hogy a törökök Kars felszabadítására nagyszerű készülleteket tesznek. Azt vélvén, alig lesz már ideje a várat kiéheztetés által megadásra kényszeríteni, september 29-én az elsánczolt tábor ellen rohamot kísérlött. A fő roham délnyugat felé a Kars bal partján a sorakai és tamasi magaslatoknak indult. Egyúttal a délnek eső síkokon s északkelet felé a tsachmachi magaslatokon szintén színleges rohamok tétettek. A törökök azonban a támadást mindenütt véresen visszaverték s 6500 muszka maradt részint holtan, részint sebesülten a csatatéren.

Ily eredmény mindenesetre visszariasztó volt. Már csak ez is visszatarthatta volna Murawieff tábornokot

minden további kísérlettől, de annyival is inkább hagyhatott volna azzal fel, mert nem sokára megtudta, hogy semmi veszélytől, melyet netán valami felszabadító sereg hozhatna nyakára, tartani oka nincs.

Omer pasa ugyanis szeptember végével a 15,000 emberre menő felszabadító sereget nem Batumnál, hanem Suchum-Kalehnál, jó messze Karstól kezdte egyesíteni. Az elterjedt hír az volt, hogy Tiflist akarja fenyegetni, Murawieff azonban az egésznek nem nagy fontosságot tulajdonítván, keveset törődött vele, hanem nyugodtan Kars előtt maradt s a várat még szorosabban berekeszté.

Végre october utolsó napjaiban, hosszas tanácskozások után az abchazi főnökökkel, s miután élelmezési rendszerét nagyjából rendezte volna, Omer pasa Suchum-Kaleh felől délnek megindult; 6-án a kis orosz hadtestet, mely vele Bagration-Muchranski vezérlete alatt az Inguron szembeszállt, megverte, e folyón átkelt s végre december 3-án, majdnem 15 napi menet után, a Czenisztsal folyóra érkezett, mely a tengertől hat s Tiflistől harminczöt mérföldnyire fekszik. Itt tudta meg csak, hogy Kars vitéz védői éhségtől kényszerítve, nov. 27-én magukat Murawieffnek megadták, mely hírré magát hátrálatra tökélvén el, december 8-án meg is indult, s 18-án részint az oroszoktól, részint az ellene feltámadt lakóktól folytonosan zaklattatva Redutkalehre érkezett.

Hajóhadí működések a keleti tengeren

1855-ben

s a hadjárat vége.

Az angolokat az 1854. év gyenge eredményei nem tartották vissza, hogy 1855-ben még nagyobb hajóhadat ne küldjenek a keleti tengerre. Franciaország e vállalatban csak csekély részt vett. A siker most semmivel sem volt nagyobb, mint múlt évben. Miután a hajóhad elég sokáig időzött tétlenül Kronstadt alatt, — hol egyebet sem tapasztalt, csak azt, hogy bizony a legnagyobb veszély nélkül a bevitorlázást még csak meg sem lehet kísérteni — egy csekély figyelő rajt hagyván vissza, a sweaborgi kikötő elé ment s ezt — hogy mégis valami történjék, a miből hadi jelentést lehessen csinálni — augusztus 9. és 10-én nagyon kétséges eredménynyel bombázta. — Ezzel azután a hadjáratnak a Finn öbölben vége szakadt.

Oroszországot kevesbbé az ellenfél kivívott előnyei, mint inkább az a körülmény, hogy jóformán egész Európával állott szemközt s maholnap attól

kellett tartania, hogy Ausztriát is nyílt ellenségei közé lépni látja, békes hajlamokra birta. Miután az elvesztett Sebastopolért Kars várában amúgy is kárpótlást lelteni vélt; de azt is remélte, hogy a congressuson Napoleonban pártolót s barátot talál, végre engedett. — A congressus Párisban 1856. február 25-én megnyílt s márczius 30-án a béke is megkötött.

Hetedik szakasz.

Az olasz hadjárat 1859-ben.

Európa helyzete 1859. év elején.

Az európai hatalmak helyzete az 1856-ban létre jött békekötés óta tetemesen változott. A keleti háború sem azon feladatot meg nem oldotta, sem azon czélt el nem érte, mely neki jutott. Már maga a megkötött béke úgy szólván magába rejté a bekövetkezendő háborút, s utána az európai nagy hatalmak egészen máskép csoportosultak, mint előbb.

Még a tanácskozások folytak s már látható volt, hogy Franciaország Oroszországhoz közeledik s hogy e két hatalom egymás barátságát keresi; a Dunafejedelemségekben a hangulat Törökország és Ausztria ellen fordult, míg Anglia és Poroszország a középútat tartotta.

A Törökbirodalom szláv tartományainak ügyeire vonatkozólag hasonló csoportosulás mutatkozott: Montenegrót Oroszország nyíltan pártolta, Ausztria és

Angolország pedig e tartományoknak a török hatalom alatt maradását kívánta.

Midőn 1858. év utolsó napjaiban Szerbia fejedelme Karagyorgyevics Sándor letétetett s helyébe újonnan az Obrenowics-család lépett a trónra : az osztrák kormány azonnal figyelő hadtestet küldött a szerb határra s azt netáni szükség esetére a török kormány rendelkezése alá helyezte. Ezen tettét a francia kabinét komoly taglalás alá vette s a párisi béke egyenes megszegésének nyilvánította.

A francia kormány már ekkor kimutatta harcvágyát, de az osztrák kormány, saját eljárásának kitérő szelidebb magyarázatot adván, ez által a békét egyelőre mégis fentartotta.

Ausztria azonban Olaszországban is nagy hatalommal, nagy befolyással bírt s itt keresett most Franciaország és talált is okot az ellenségeskedésre.

Sardinia az 1849-ki hadjáratban lesújtva s megtörve, e lealáztatást el nem feledhette, hanem mindig remélt s kereste az alkalmat, hogy boszút állhasson. Victor Emánuel azonban — ki helyzetét atyjánál jobban felfogta — csakhamar átlátta, hogy a hatalmas Ausztria ellen egyedül maga semmit sem kezdhet s hogy szövetségest szerezzen, ezért csatlakozott már a krími hadjáratban a nyugati hatalmakhoz s ezért kereste mindig Napoleon barátságát, titkon még tar-

tományokat is igérvén Franciaországnak, ha neki Lombardia visszaszerzésében segédkezet nyújt.

Már az 1856. évi párisi congressusban sikerült a szárd királynak részt vennie s emlékezhetünk, hogy Cavour gróf a piemonti követ már akkor megpendítette a túlnyomó befolyást, melyet Ausztria Olaszországban gyakorol s melynél fogva Sardinia állását folytonosan fenyegeti. E kérdést a congressus ugyan elejtette, de a szárd kormány hivatalos lapjai nem hagytak fel az izgatással, az osztrák kormány jogait Olaszországra, a hol csak lehetett, megtámadták és a szerződés pontjait, különösen a szökött alattvalókat illetőleg, maga a kormány egyre-másra sértette.

1858. év vége felé nagyon észrevehető volt már Sardinia elbizakodott magatartása és minden előjeltől kiviláglott, hogy valami kül erő segítségére támaszkodik. És a következő megmutatta, hogy ez csak ugyan úgy is volt. Az 1858. január 14-én Napoleon élete ellen tett kísérlet mély hatást gyakorolt. Ennek folytán adta ki Napoleon a biztossági törvényt s országát majdnem korlátlan önkénnyel kezdte kormányozni. Ezen állapot azonban Franciaországban nem volt tartható; a tüzes és életrevaló nemzetet ily belnyomás mellett kifelé okvetlenül foglalkodtatni kellett, a miért is Napoleonnak harczra és pedig győztes és dicső harczra volt szüksége, mely a néppel saját lealacsonyíttatását elfeledtesse.

Napoleonnak, mint nagybátyja örökösének még hagyományos kötelessége is volt, hogy magát a harcban kitüntetvén, seregének mint hadvezért is bemutassa. A krími háborúban ez részint a nagy távolság, részint az angolok szövetsége miatt nehéz volt, de sokkal kedvezőbb tért nyújtott kitüntetésre a megkezdendő háború Ausztria ellen Piemont segítségével, mert egyrészt Párisban kitörhető zavarok esetében Olaszországból hamar otthon teremhetett, másrészt pedig Victor Emánuel mellett az összes sereg főparancsnokságát könnyen bitorolhatta.

Az olasz háború kimenetele Napoleonra nézve csak kedvező lehetett; ő tudta, hogy Oroszország inkább lesz mellette, mint ellene, azt is tudta, hogy az angol parlament a szabadság ellen, melyet ő majd Olaszországnak előre megígér, kifogást nem tehet s hogy végre Poroszországot, mint Ausztria örökös vetélytársát, szintén könnyű lesz semleges helyzetben tartania.

Mindezen okoknál fogva Napoleon Victor Emánuellel véd- és dacszövetséget kötött, melyben azt határozták, hogy az osztrák befolyást Olaszországban megszüntetik, Lombardiát Piemonthoz, Savoyát és Nizzát pedig Franciaországhoz csatolják.

A készülöben levő háborúnak Napoleon részéről, fő indoka az volt, hogy befolyását Európában mindinkább gyarapítsa s az Adriai és Közép-tengeren majdan

uralkodhassék, mely utóbbi céljának elérésére az orosz kormány nyal már akkorában messzebb ható tervekbe bocsátkozott.

Anglia és Poroszország talán egykor majd meg-sajnálják, hogy Ausztriának gyengítését nem gátolták, mert az előbbinek mindig érdekében feküdt egy hatalmas Ausztria fentartása, mely az oroszoknak kelet felé mindinkább terjedő hatalmát ellensúlyozza s a francziáknak ép úgy a vizen mint szárazon erélyesen ellentállkasson; az utóbbinak pedig rajnamelléki tartományait Franciaország előbb vagy utóbb bizonyosan meg fogja támadni s akkor azután mint 1806-ban volt, ismét nem leszen szövetségese. A germán elem, melyhez az angolok is tartoznak, egyáltalán óvakodhatik a román és szláv elemek túlságától s a német hatalmaknak már ezért is szövetségben kellene maradniok.

A politikai taglalás egyébiránt e munkának nem feladata s e rövid vázlatot is csak azért igtattuk ide, hogy a háború kiindulási pontjait az olvasónak bemutassuk, a mi a tiszta felfogás érdekében elkerülhetlenül szükséges.

Nyugtalanító népmozgalmak Lombardiában a piemonti sajtó izgatásai, a francia és a szárd kormány hadi készülétei, de különösen Napoleon újévi köszöntése, melyben az osztrák kormány nyal fennálló viszonyok lazulását felemlítette: a császári kormány arra

indították, hogy haderejét a lombárd királyságban minélelőbb erősítse.

Január 10-én Victor Emánuel a szárd parlamentet megnyitván, ünnepélyesen kinyilatkoztatta, hogy **Piemont Olaszország szenvedései** iránt részvétlen nem maradhat, valamint Napoleon is a február 7-én összegyűlt francia képviselők előtt egyenesen kimondta, hogy Olaszország jelen helyzete továbbra már nem tartható. E nyilatkozatokat a szardíniai seregnek összpontosítása Alessandria vidékén s a Ticino határfolyó mellett csakhamar követte. Napoleon Algierből egy egész hadosztályt, 10,000 embert rendelt át s egy tetemes alpesi hadsereg felállítását is elhatározta. A touloni nagy hadi-kikötőben számtalan szállító hajó gyűlt össze s a tüzéri készletek és telepek is nagyszemre szaporítottak.

Anglia és Poroszország megkísérllette ugyan egy európai congressus létrehozását, melyben, a közös fegyveres állapot megszüntetése mellett, Olaszország ügyei rendbe hozatnának; de Orosz- és Franciaország csak színleg s azért hogy időt nyerjenek, járultak e tervhez, mit Ausztria belátván, épenséggel nem állott mellé.

Ápril 19-én gróf Buol az osztrák külügyminiszter jegyzéket adatott át Cavour grófnak, melyben határozottan kormányának azon kívánságát nyilvánítja, hogy Sardinia, hadseregét azonnal békelábra állítsa s a

toborzott önkényteseket elbocsássa. E jegyzékre adandó feleletnek Buol gróf csak háromnapi határidőt tűzött ki, s az április 23-án átadatván, a tagadó válasz már 26-án kézbesítettett.

Napoleon seregének benyomulását Sardiniába április 20-án elrendelte. 23-án a külön hadtestek parancsnokai kinevezettek s 25-én délben a legelső francia csapatok a szövetséges határt átlépték.

A sereg egy része a tengeren szállított Genuába, a többi pedig a Lyon-Chamberri vasúton érkezett Piemontba.

Az osztrák seregek csak 29-én keltek át a Ticino folyón, tehát négy nappal később törtek be a piemonti földre, semmint a francziák a savoyai határt átlépték.

Ferencz József ausztriai császár Ő Felsége népeire bocsátott nyilatkozatában kimondta, hogy a béke fentartására becsületével összeférő minden lépést megtett, de a szárd kormány kihívása, valamint Napoleon jogtalan beavatkozása Őt a háborúra kényszerítik; kimondta továbbá azt is, hogy ellenségei a forradalommal szövetkeznek, s hogy reményli, miszerint Németország e harcban melléje fog állani.

Napoleon — bár ő volt az első, ki Sardinia határát átlépte, az európai hatalmakhoz bocsátott nyilatkozataiban mégis azt mondta, hogy Ausztria neki

hadat izent, mert Piemontba rontván s ez által a szerződéseket megszegvén, Franciaország határait fenyegeti.

A háború tehát megkezdődött, az illető követek helyeiket odahagyták s minden diplomatiai összekötetés megszűnt.

A harcztér.

Mielőtt a hadjárat leírásához fognánk, rövid ismeretetését kell adnunk a térnek, melyen a háború folyt. — E tér ugyanaz, melyen már I. Napoleon 1796. évi hadjáratát viselte : t. i. a Pó-lapály. A 700 geogr. négyszög-mérföldnyi rónaság északi részén az Alpések emelkednek s választják Olaszországot Svájcztól; nyugatnak szintén az Alpések s pedig azok, melyeken hajdanta Hannibal jött le először Italiába, választják e tért Franciaország felé a Rhône völgyétől; délnek az Appeninek szakasztják el a Rivierától, hol Genua fekszik s kelet felől az Adria mossa.

A Po folyó a Monte Vison ered; eleinte kelet felé indul, később azonban a hegyeket Saluzzónál elhagyva, északnak, Turin felé fordul egész Chivassóig, mely várostól kezdve ismét keletnek foly s ezen irányt a tengerig megtartja. A folyó azon ponttól kezdve, hol a lapályt eléri, szabályozva s töltésekkel van ellátva, mert a víz állása rendes állapotban is magasabb a partoknál. Turintól kezdve már hajózható s az Adda torkolatán alúl már nagyobb hajók is teljes biztossággal járhatnak rajta. Számos álló híd vezet egyik part-

ról a másikra és pedig : Turin, Chivasso, Casale, Valenza, Cava, Montebello, Benedetto és Piacenzánál; ezenkívül sok repülő- és hajóhíd is van rajta. A délfelől jövő vizek, melyek a Pó folyóba szakadnak, mind csekélyek s tavaszkor ugyan áradnak, de nyáron csaknem egészen kiszikkadnak. A Tanaro, Scrivia, Trebbia ezek között a legnagyobbak. Északról már szélesebb vizek folynak a Pó felé s vagy ebbe ajkúlnak, mint a Dora Baltea, Sesia, Ticino, Adda, Oglio és Mincio; vagy vele párhuzamos irányt tartva az Adriába szakadnak, mint az Addige, Brenta, Piave, Tagliamento és Isonzo.

A mint ebből látjuk, e tér vizekben eléggé gazdag; azért is nagyon termékeny és népes; városokkal, falukkal s majorokkal telve van; földje mindenütt a legnagyobb szorgalommal műveltetik s vízvezető csatornákkal van átmetszve, a miért is csak helylyel közzel találhatni szabadabb tért, mely nagyobb seregek felállítására s csatavívásra alkalmas volna. De taktikailag és stratégiailag kitervezett csatát a lángeszű vezér azért itt vezethet, sőt ép ezen tér nyújt neki alkalmat ellensége meglepésére, hol csekélyebb erővel túlnyomó ellen sikerrel léphet föl s rejtett tartalékokkal döntőleg működhetik. E téren különösen a gyalogság játszik nagy szerepet, kivált ha ügyes, gyors és élénk. A hadvezérnek itt bátornak kell lennie és merész tervekkel kellelő állnia. A lovasság keveset nyom a latban, mert

szabadon nem mozoghat s mindenütt akadályokra bukkan. A tűzértséget leginkább csak az útakon lehet felállítani s számosabb úteget legfelebb a folyók partjain összevonni. Fő kellék itt az ügyes mérnöki fegyvernem, minők az utászok és hidászok, hogy a csapatokat a tömérdek akadályon minél hamarabb átsegítsék.

A közlekedési vonalak a következők:

Franciaországból országutak vezetnek: Marseille-ből a Vár-on át Nizzának Genuábasínnét a Col di Tende-n át Cuneora; Grenoble városából pedig a Mont Genevre-n át Fenestrelles-re és Pignerolóra s innét a Clusone és Suza völgyekbe. Vasutak vannak Lyonból Culozon át és a Bourgeti tó keleti partján St. Jean de Mauriennere s innét a Mont Cenis-n át Suzára; Grenoble-ról pedig az Isère völgyön át fölfelé Montme-liaura.

Svájc-ból a Simplon és a Nagy Bernát hegyen át két út vezet lefelé.

A Rivierából, a Tende szoroson kívül, még Ormeá-ról Onegliára és Mondovin át a Tanaro völgybe szintén jó csinált utak vezetnek.

A Toscanai nagyhercegségből vezet egy út Luc-cáról Pontremolóra és a Monte Valerián át a Tanaro völgyébe Parmára, S. Pietron és Lojánon át pedig Bolognára.

Az osztrák birodalomból két fő út jön Olaszor-

szágba : az egyik Tyrolból a Brenneren át az Adige völgyébe Veronára; a másik Laibachról Triesten át a Friauli vidékbe s innét szintén Veronára. Egy harmadik út Villach városából a pontaffeli szoroson át a Tagliamento völgyébe; ugyanezen útnak egy másik ága pedig a Predill szoroson át az Izonzo völgyébe vezet. Vasútvonalok vannak Veronától északra az Adige-völgyön át Botzenre; keletnek Vicenza, Padua, Treviso és Conegliánón át Udinére és innét Triesztre; ezen vonalnak egy oldalága Velencére vezet, azután délnek Mantuán át Bolognára húzódik. Keletnek Brescián és Bergamón át megy a vasút Milanóra s a fővárosból Magentának a piemonti határra.

Az alessandriai várból vasútvonalok észak felé Valencián és Mortarán, úgyszintén Casalen és Vercellin át Novarára és innét Aronára húzódnak; keletnek Tortonára és Vogonán át Piacenzára, míg e vár délnek Genuával és külön Acquival, nyugatnak pedig Vercellin és Chivassón át Turinnal van vasút által összekötve, mely vonal ismét Suza és Cuneo városokat érinti.

Meg kell még jegyeznünk, hogy Franciaország tengeri hatalmánál fogva csapatait nagyobb számmal Toulonból Genuába könnyen szállíthatja, az Adriának is bármelyik pontjára vetheti s így a hadműködést Olaszországban nem csak hathatósan támogathatja, de az osztrák birodalom más pontján is pl. Fiuménál vagy Dalmatia partjain kiszállva, mellékműködésre kedvező

alapot vethet. A mi az erődöket illetis a védállódásokat, miket ezek nyújtanak, e tekintetben Ausztria részéről legfontosabb az ú. n. várnégyszög, vagyis a négyszög-alakú csoportot képező egymáshoz közeleső várak, ú. m. Peschiera, Mantua, Verona és Legnano.

E négyszög magában véve, ha erős hadsereg védi, valóban hatalmas védbástya s ha egyáltalán bevehető, ez csak a legnagyobb áldozatokkal történhetnék. Nagy hadsereg azonban, mint például, melyet Ausztria most a síkra állított, e szűk négyszögben nehezen mozog s nehezen is élelmezhető; s más részt e hadi állást két oldalról és pedig délről az alsó Pó folyam vidékén a Legatiókon át, nyugatról pedig a Gardató nyugati oldalán az ellenség megkerülheti s az előbbi vonalon Karinthiába, az utóbbin pedig Tyrolba nyomúlhat.

Sardiniának csak egy erős vára van, ez: Alessandria mely a Tanaro folyó két partján fekszik. A folyó bal oldalán a Citadella nevű erőd áll, a jobbon pedig számos kisebb erődök egy erős sánczolt tábort képeznek.

Piemontnak többi várai és erődei nem fontosak, könnyen bevetők s vagy egészen mellőzhetők vagy nehány napi ostrom után elesnek.

A harczszíntérre vonatkozólag még megjegyzendő, hogy a Pó lapályát több hatalom birja, és pedig észak és nyugat felé Sardinia fekszik, dél felé Toscana, Modena, Parma és a Legatiók, északnak és keletnek pedig a Lombardia és Velence.

A hadat viselő seregek.

Az osztrák császári sereg, mely e háborúba indult, hét hadtestbe volt beosztva : az 1-ső, 2-ik, 3-ik, 5-ik, 7-ik, 8-ik és 9-ikbe, melyeket e következő tábornokok parancsnokoltak, ugyanis : az 1-öt gróf Clam-Gallas, a 2-ikat Liechtenstein Ede herczeg, a 3-ikat Schwarzenberg Ödön hg, az 5-diket Stadion Fülöp gr., a 7-diket br. Zobel, a 8-dikat Benedek, a 9-diket gróf Schaffgotsche Ferencz. Ezen hét hadtestből hat már april végével a harczszíntéren készen állott, míg a hetedik — az 1-ső számú t. i. Clam-Gallas alatt — ép a magentai csatában érkezett be s ott lényeges részt is vett.

Minden egyes hadtest teljes száma 40,000emberre rúgott, mi összesen 280,000 embert teszen, mely számból az olaszországi várak és erődök őrségére 80,000-et levonván, marad tisztán a hadviselésre: 200,000 ember.

Az osztrák sereg a legjobb karban volt, különösen gyalogsága kitűnően fegyverezve; lovassága el van ismerve, mint a legjobb Európában s arányban a többiekhez tüzésége sem marad hátra. E sereg tíz év előtt két nagy háborút viselt, főtisztjei tehát tapasztaltak lehettek; de a tíz évi békeidőben szintén foly-

tonosan tartattak kisebb nagyobb hadi gyakorlatok s a dandárok, hadosztályok és hadtestek majd itt, majd ott minden évben összejöttek e célra.

A sereg szelleme, hangulata is jó volt; erre császár Ő Felsége személyesen folyt be s mindent elkövetett, hogy emelkedjék, s több ezrednek a háború alatti vitéz magatartása az uralkodó jó szellemről tanúskodott is.

Egyetlen gyenge oldala e hadseregnek az volt, hogy ruházata nem volt czélszerű s hogy a katona minden holmiját s a nehéz löszert magával hordta, mi a nagy hőségben s fárasztó, gyors menetekben sok akadályt okozott és az egészségre is nagyon károsan hatott. Meg kell még azt is jegyeznünk, hogy az élelmi rendszer is igen rosszúl kezeltetett.

A főparancsnokságot Gyulay tábornagszernagy vette át, a vezérkar főnöke pedig Kuhn ezredes volt.

A francia hadsereget Napoleon császár maga vezérlette, a vezérkari főnök Vaillant tábornagy volt. A hadsereg öt s ezenkívül még a testőrhadtestbe volt osztva. Minden hadtest rendesen 2, kivételképen 3 hadosztályból állott, mely hadosztályok ismét két-két dandárra oszlottak. Egy-egy hadtest létszámát egész biztossággal 25,000 emberre lehet tenni s így a francia hadsereg teljes száma 150,000 emberre rúgott. Az első hadtest parancsnoka Baraguay d'Hilliers tábornagy, hadosztálynokai Forey, Ladmirault és Basin

tábornokok voltak. A második hadtestet Mac-Mahon vezette s alatta de la Motterouge és Espinasse, mint hadosztályok parancsnokai állottak. A 3-dik hadtestet Canrobert vezette s hadosztálynokai voltak Bourbaki Bouat; a 4-dik Niel tábornagy parancsa alatt állott s hadosztályait Vinoy, de Tailly és Pelisac vezették. A testőrhadtestnek fővezére St. Jean d'Angely volt, ki alatt mint hadosztálynokok Molinet és Camont tábornokok álltak. A lovas-hadosztályokat pedig, melyek e hadtestekbe voltak osztva, Desvaux, Goudin, Montauban, Richepanse és Mourris tábornokok vezérelték.

A 5-dik hadtest a tulajdonképeni hadjáratban részt nem vett, mert még alakulásban levén, feladata az volt, hogy csupán a középolasz herczegségeken működjék. E hadtest vezérletével Napoleon herczeg volt megbízva.

Az egész seregnek ép úgy szellemi mint anyagi állapota kitűnőnek mondható, főkép mi a gyalogságot és tüzérséget illeti, mert lovassága mindenesetre gyengébb volt az ausztriainál, tüzérsége azonban annyiból állott előnyben, hogy 40 db. vontesővű ágyúval birt, melyek nagyobb horderővel birnak s pontosabban is lönek. A francia gyalogság is gyakorlottabb volt az ausztriainál, mert nem csak három év előtt a krími hadjáratban vett részt, de a folytonos afrikai harczokban is nagyobb ügyességet szerzett. Ruházata az egész seregnek czélszerű és könnyű volt, mindenik csak tíz

töltényt vitt magával s különösen a csatározásban volt minden egyes kitűnően kiképezve. Az afrikai Turco ezredek új nemét képezték a francia gyalogságnak s az ellenségre igen nagy hatást tettek.

A szárd hadsereget szintén királya vezérelte.

E sereg nem volt hadtestekbe osztva s csak öt gyalog és egy lovas hadosztályból állott; parancsnokai voltak : Fanti, Durando, Castell-Borgo, Cialdini, Cuchiari, kik a gyalogokat és Sambray tábornok, ki a lovas hadosztályt vezette. Az összes piemonti hadsereg mintegy 80,000 emberre rúgott s alvezérei Lamarmora és Sounaz tábornokok voltak. Meg kell azonban még jegyeznünk, hogy a szárd kormány Garibaldi alatt egy száguldó csapatot is alakított, melynek létszámát 10,000 emberre tehetjük s feladata az volt, hogy mindenütt a népfelkelést támogassa és a fősereg bal oldalán eső hegyes vidéken működjék.

A szárd hadseregnek szintén ép úgy szellemi, mint anyagi állapotát jónak mondhatjuk; de ha a lefolyt hadjáratokat vesszük irányadóul, meg kell vallanunk, hogy sem a francia, sem az osztrák sereget el nem érte.

A hadjárat kezdete.

A piemonti hadsereg, várva hatalmas szövetségesét, aprilhó végén Alessandria környékén táborozott. Napoleonnak két hadteste, a 3-dik t. i. Canrobert s a 4-ik Niel parancsa alatt a Mont-Cenis hegyen átjövén, előcsapataik april 29-én Susára érkeztek, s innét Turinba mentek; a többi három hadtest Toulonból a tengeren szállíttatott Genuába, úgy, hogy Baraguay d'Hilliers hadteste april 29-én, ezután Mac-Mahon tábornagyé s a császári testőrség, végre május 5-én az utolsó hadtest szállott partra.

Az osztrák sereg már april 29-én három ponton lépte át a Ticinó határfolyót, Paviánál t. i. Bereguar-dónál és Vigevanonál, tehát a Pó folyam északi vagyis bal partján. A császári fővezér e módon támadólag látszott fellépni, a mi czélszerű volt, mert a támadásban mindig nagy előny fekszik s általa a sereg bátorsága, önbizalma nő.

A támadó félnek fő feladata, hogy az ellenséget felkeresse, erélylyel megtámadja s megsemmisíteni igyekezzék; de az osztrák-fővezér a Pó bal partján ellenségét hiába kereste, mert az ott nem volt. Az

ellenség mindkét része a Pó déli vagyis jobb partján állott, mert ezen az oldalon fekszik Genua s itt kellett a szövetségeseknek egyesülniök — ide kellett volna tehát Gyulaynak is sietnie. Az egész világ azt hitte, hogy az osztrák sereg sietve fog a Pó jobb partjára indulni s pedig annyival inkább, mert april végén s május elején a francia hadak még messze voltak. A strategia szabályai azt ajánlották volna, hogy az osztrák sereg rögtön Alessandria felé nyomúljon, a piemontiakra törjön s egy úttal a két oldalról jövő francia seregek közé tolakodván, egyesülésüket akadályozza s őket egyenkint verje meg.

Könnyen átmehetett volna az osztrák sereg Piacenzánál, innét Vogherára és Tortonára nyomulandó, de ha a fővezér talán kétnapi menetet veszteni nem akart, azon esetben már előre Vaccarizzánál — mely város Lombardiában fekszik — hídat verethetett s a leg-rövidebb úton az igazi támadási pontra törhetett volna.

Gyulay 29-én, mint mondtuk, a Ticinón átkelve, első hibájára még egyet követett el s 30-án a Paviáról Novarára vezető úton ereje egy részével Vespalatóra a másikkal Vercelli felé vonúlt, főhadiszállását pedig Garlascóra tette át, tehát ép arra működött, a hol ellenséget nem találhatott, t. i. a Pó folyótól félretérő irányban.

Május 1-jén Gyulay ezen irányt megfoghatlanúl folytatta s főseregének jobb szárnya Novarrára, a bal

pedig Vercellire indulván, e városokat megszállották. Úgy látszik, hogy ő Radetzkynek 1849. évbeli menetét akarta utánozni; de Radetzky akkor ott ellenségét kereste, meg is találta, meg is támadta, meg is verte, míg most itt ellenségnek híre sem volt.

Május 2-án az osztrák sereg mozdulatai egyszerre változni kezdtek. Készületek történtek, melyek oda mutattak, hogy a fővezér seregét a Pó folyam jobb partjára akarja áttenni. A főhadiszállás Lomellóra az Agona vize mellé helyeztetett át, a Sesia folyón csak a 7-dik hadtest maradt, a 3-dik, 5-dik és utána a 8-dik a Pó folyónak vette útját a Sesia és Ticino torkolatai között arczczal délnek fordúlva.

Május 3-án Cornalénál hidat kezdtek verni s Valenzánál is készületek tétettek a hídépítésre, mintha a sereg a Pó jobb partjára akarna átkelni. A piemontiak 4. s 5-én e két pont ellenében ágyúkat állítottak fel s egy-két lövés is esett, minek következtében a 8-ik hadtest Cornalénál a Pó folyam jobb partjára csakugyan átkelt s Tortona felé nyomult, de 6-án ismét visszahívatott s így jó formán csak egy kis sétamennetet tett.

A fővezér ezután újra megváltoztatta tervét s megint felfelé északnak kezdett működni. Május 7-én főhadiszállását Mortarára s 8-dikán ismét Vercellire tette át.

A 7-dik hadtestnek egy hadosztálya a jobb szár-

nyon 7-én a Sesia jobb partján Desanára vonult, innét pedig Stroppianára és arczcal a Pó felé foglalt állodást, míg a seregnek egész zöme a Dora Balteára Turin felé vette irányát. A 7-ik, 3-ik és 2-ik hadtest ezen, s a következő napokon 8-án és 9-én S.Germanóra és Torea felé, tehát az ellenségétől egészen eltérő irányban nyomult előre. Május 10-én azonban irányukat rögtön ismét megváltoztatták s az összes osztrák hadtestek megfordulván, gyors menetekben indultak első állodásukba vissza; a főhadiszállás megint Mortarára tétetett át s 12-én az egész sereg a Sesia bal partján, a Pó és Ticino közti téren táborozott.

Míg Gyulay a Po folyótól Vercellire s innét megint vissza kétszeres sétát tett, azalatt a szövetséges seregek hadtestei egész kényelemmel bántatlanul s a legcsekélyebb háborgattatás nélkül pontosultak össze s ép úgy a genuai oldalról előnyomuló seregrészek, mint azok, melyek a Mont Cenis hegyen jöttek át, Alessandria alá szállottak s május 14-én e vár mögött a tortona-vogherai vonalon foglaltak állodást.

Napoleon Párist 10-én hagyta oda, 12-én pedig Genuánál kikötött, honnét kiáltványt intézett seregéhez, melyben különösen a multakra hivatkozik, azon harcokra, melyeket a sereg nagybátyja I. Napoleon alatt vívott s reményét fejezi ki, hogy az új olasz sereg méltó testvére s dicső vetélytársa leend az akkorinak.

Május 14-én Napoleon Alessandriában ütötte fel

főhadiszállását s a következő napokban Victor Emanuel szárd királylyal és főtábornokaival a hadjárat és a szövetséges seregek működési tervét dolgozta ki.

Ezen előleges tanácskozmányok a felállításban némi változásokat szültek, úgy hogy a francia hadtestek a jobb szárnyra, a piemontiak pedig a balra kerültek.

A piemonti lovasságból, mely aránylag számosabb volt, egyes csapatok a francia hadtestekhez csatlakoztak.

A szövetséges sereg, mint már említők, Tortona és Casale váraktól fedve mögöttük állott, úgy hogy jobb szárnyával Vogherát tartá, a balt pedig Casale felé terjesztette.

Miután az osztrák fővezér a Sesia, Pó és Ticino folyók közti vonalat, arczczal a Pónak fordúlva, elfoglalta volna : 12-én a működésekben teljes csend állott be, minek oka az volt, hogy a szövetséges sereg ekkor már oly erős állodást tartott, melyben azt megtámadni teljes lehetetlen levén, be kellett várni, míg odahagyja, mit, ha Lombardiát el akarja foglalni, okvetlenül meg kell tennie; más részt pedig, mert az osztrák sereg szintén kedvező helyzetben volt, minthogy a Pó bal partját tartván a Piacenzánál és Vaccarizzánál hidak és hídfők birtokában levén, mindkét oldalon sikerrel működhetett s a szövetséges sereget, ha ez t. i. állodását odahagyja, sikerrel támadhatta meg.

Midőn kiküldött kémek azon tudósítást hozták, hogy a szövetségesek szándoka a Pó folyam jobb partján Piacenza felé működni, Gyulay e hírrre Urbán tábornoknak — ki egy önálló hadosztálylyal Piacenza vidékén állott, hogy a Lombardia déli részeiben netán kitörő népmozgalmaknak elejét vegye — rögtön parancsot küldött, hogy a fönnevezett városnál a Pó jobb partjára keljen s az ellenség állását és mozdulatait kipuhatolja.

Urbán e parancs folytán két dandárral a folyamon átkelvén, Voghera felé kémszemléket tett s azon tudósításokat, melyek oda mutattak, hogy a szövetségesek a Pó jobb partján készülnek működni, megerősítette. Ennek következtében a császári fővezér most elhatározta, hogy Vaccarizzán át erőfeszített szemlét tétet, melyet május 19-ére tűzött ki s kivitelével gróf Stadion hadtestparancsnokot bízta meg.

Stadion az 5-ik hadtestnek egy hadosztályával Paumgarten tábornok alatt s Boer dandárával a 5-ik hadtestből 19-én Paviánál a Ticinón átkelt s 20-án reggel Vaccarizzánál a Pó folyó jobb partjára ment, hogy onnét még e napon Barbanello és Robecco felé a fő országút jobb oldalán, S. Giulietta felé pedig ezen útból oldalán előre nyomúlván, az ellenség erejét és állását kipuhatolja. Urbán tábornok meg volt bízva, hogy ezalatt két dandárával a Piacenzáról Vogherára vezető úton Casteggio felé támadólag működjék. A 3-ik, 5-ik,

8-ik és 9-ik hadtestek egyúttal Paviához közelebb húzódtak. A támadó hadtest 29 zászlóaljból, 12 könnyű lovas századból s 64 ágyúból állott és 20-án működését megkezdte.

Urbán tábornok a szélső bal szárnyon, a Hesseni herceg pedig mint dandárnok a jobb szárnyon foglalt állodást. A herceg a verruai völgyön át Bronduzóra nyomult, Gaal tábornok dandára Robeccóra, Bils dandára Casatísmára, míg Boér tábornoké Barbanellón, mint tartalék foglalt állodást.

Urbán hadosztálya Corvinót és Casteggiót foglalta el.

E csapatok az eddig nevezett helyeket minden akadály nélkül elérték; midőn azonban Urbán Casteggiót odahagyván, Montebellóhoz közeledett volna : itt piemonti lovasságra bukkant, mely Montebellóra visszahúzódott. Urbán erre Montebellót is elfoglalván, Genestrellóra indúlt, e helyet is megtámadandó.

Genestrelló előtt két francia zászlóalj Forey hadosztályából — mely Baraguay d'Hilliers hadtestének jobb szárnyát képezte és Vogherán állott — az úton jobbra s balra felállítva, s piemonti lovasság által erősen támogatva, heves ellentállást tőn. Schaffgotsche dandára Urbán hadosztályából név szerint Hess és Dom Miguel ezredek s két vadász-zászlóalj a francziákat visszanyomván, Genestrellót bevették s a piemonti lovasság is részint a gyalogság tömegei, részint a

Haller huszárok több ízbeni rohamai által tetemes károkat szenvedett.

Urbán Genestrellón is keresztültört és Braun dandárát a vasút irányában nyugatnak küldte, de Genestrellón túl az osztrákok erős ellenséges csapatokra bukkantak. Forey francia hadosztálynok, kinek hadiszállása Vogherán volt, összes hadait kiállította és főerejét jobb szárnyára, az emelt és dombos térre vetette. Bal szárnya nem volt nagyon erős, mert ő csak jobbját vélte veszélyes pontnak, minthogy az az összes seregnek szélső jobb szárnyát képezte.

Zászlóaljai Urbán ezredeit Genestrellóból csakhamar kiszorították s Montebellót megtámadták, melyet a Károly főherczeg nevét viselő gyalog-ezred oly macakoson védett, hogy visszafoglalása a francziáknak sok vérbe, sok áldozatba került. — Forey hadosztályainak minden tartalékjait felhasználta s a piemonti, Fanti- és Cialdiniféle hadosztályokból, melyeknek egyes részei alatta állottak, segédcsapatokat vezetettett előre.

Délutáni 5 órakor már a montebellói temető is, hol az utolsó viadal folyt, a francia birtokába jutott s most Stadion seregeinek parancsot adott a visszavonulásra Casteggio felé. Az osztrák vezér valószínűleg nem tartotta szükségesnek, hogy tartalékait is a tűzbe vezesse, mert különben könnyű lett volna túlnyomó erejének Forey seregét, mely alig 8000 emberből állott, visszavernie. De ő nem is bocsátkozhatott teljes erővel

a csatába, mert a szövetséges seregnek összes hadtestei egymás mellett állottak s már nem csak Baraguay d'Hilliers, de Mac-Mahon hadteste is Tortona felől közeledett.

Az osztrák vezér seregét ennek folytán megint a Pó folyó bal partjára vezette. A Hesseni herczeg dandára Calcabobbióra s innét egész Oreolára nyomúlt, hol a 9-dik francia ezredet megtámadta. Túlnyomó erejével ugyan — minthogy ezen ponton ellentállásra többé nem talált — még mélyebbre is nyomúlhatott volna, de erre felhatalmazva nem lévén, Oreola elfoglalásával beelégedett s midőn az osztrák bal szárny este felé visszavonúlt, ő is dandárját Casatismora és Barbanellóra vezette.

A csata heves és véres volt, mert részletes jelentések szerint az osztrák sereg 295 holtat, 715 sebesültet és 283 hiányzót veszített. Ez összesen 1293 ember, mely a csatában részt vett sereg számának körülbelül 12,000-nek $\frac{1}{10}$ részét képi.

A francziáknak, de főleg a piemonti lovasságnak vesztesége még nagyobb volt s 1000—1500 emberre tétetik. A francziák részén különösen sok főtiszt veszett el : Bouat tábornok, Guot ezredes és más 7 törzstiszt holtan, 60 főtiszt pedig részint holtan, részint sebesületen maradt a csatatéren. Az osztrákoknál 41-re rúgott a holt és sebesült főtisztek száma.

A montebellói csata — néhány lovassági támadást

leszámítva — tisztán gyalog csatázás volt, melyben az osztrák vadászok kitűnően lőttek, a franczia gyalogság pedig hevesen s vitézül rohant. A tüzérség csak az országúton foglalt állást s itt is csak két ágyú tehetett egyszerre szolgálatot. A francziák az egész ütközetben csak 6 ágyút, az osztrákok 12-öt használtak.

Ha kérdeznők : valjon mi célja lehetett az osztrák fővezérnek e csatával? ezen kérdésre okszerű feleletet nem adhatnánk, mert az ellenség kipuhulására Urbán hadosztálya elégséges levén, nem volt szükséges arra még Stadion hadtestét is felhasználni: ha pedig a hadvezér ily tetemes erővel tétet erőszakos kémszemlét, akkor az csak oly esetben menthető, midőn egyúttal vagy valamely más ponton akar valódi támadást tenni, vagy pedig a kémszemle oly elővédsata, melyből később nagy ütközet válik. Most azonban sem az egyik sem a másik eset nem állott s így végre a francziák állodásaikat megtartották, az osztrákok pedig visszavonultak; mi a franczia sereg erkölcsi erejét emelte, az osztrák sereget azonban elkedvetlenítette s fővezérében helyzet bizalmát, mely amúgy is már gyenge volt, méginkább megingatta.

Az osztrák sereg megkerültetése a szövetségesek által.

Midőn az osztrák fővezér a Sesia jobb partját odahagyta s hadtesteit a Pó folyó bal partján leebb Pavia városa felé húzta, Stadion hadteste által pedig Montebellónál erőszakolt kémsemlét tétetett, az osztrák hadseregnek ezen mozdulatai oda mutattak, hogy Gyulay hadainak működését most a Pó folyó jobb partján erélyesebben fogja megkezdeni, mi azonban nem történt s a montebellói csata után néhány napi csend állott be.

Napoleon e csata után hadseregét Alessandria s Tortona környékén szorosabban vonta össze, hogy az osztrák fővezért azon véleményében megerősítse, miszerint Piacenza felé volna szándoka áttörni s az alsó Sesia vonalán csupán a piemonti hadosztályokat hagyván, ezek által az ott álló Zobelféle osztrák hadtestet nyugtalaníttatá.

A szövetséges sereg ezen állásában egész május 29-ig maradt s pedig azért, mert a hidak építésére

sziükséges készleteket, melyek a Mont-Cenis hegyen szállítottak át, be kellett várnia.

Az osztrák fővezér Zobel hadtestét a Sesia bal partján Vercellitől lefelé Candióig, Schwarzenberg és Stadion tábornokok hadtesteit Candio és Sanazaro között, ezek mögött mint tartalékot Liechtenstein hg hadtestét az Agagnán, Schaffgotsche hadtestét Pavia, Benedekét pedig Piacenza környékén állította fel.

Ezen állodásban az osztrák sereg Napoleon további lépéseit nyugton várta, mert Gyulay, mint már mondtuk, nem tartotta tanácsosnak öt erős állodásában megtámadni.

Az osztrák fővezér nem törekedett arra, hogy hadműködései által az ellenségnek törvényt szabjon, hanem folytonosan a beváró szerepét játszva, saját mozdulatait kellett az ellenségei után intéznie.

Május 28-án a piemonti hadosztályok a Sesia bal partjára erősebb támadásokat kíséreltek; 29. és 30-án pedig mind a négy hadosztály Cialdini, Fanti, Durando és Castel-Borgo alatt Vercelli környékén a folyón átkelt s Palestro, Vinzaglio, Confienza és Casalinónál Zobel dandárát megtámadta.

Midőn Napoleon a piemonti hadosztályok által ezen áltámadásokat tétette, a francia hadtestek Alessandria melletti állodásaikból egyik a másik után balra átfordultak és Casalén és Vercellin át gyorsan Novarára mentek. A francia császár terve az volt,

hogy ezen oldalmozdulat által seregét Novara és Magenta között a felső Ticinón átveti és Milanót elfoglalja.

Mielőtt azonban itt az osztrák főszereg további működéseinek részletes leírására áttérnénk, érintenünk kell még Garibaldi csapatait.

Garibaldi az ő alpesi vadászaival és önkényteseivel május 20-án a Sesia felvidékére húzódott, e napon Gattinorára érkezett s itt a folyón átkelvén, Borgo-Maneróra és Aronára nyomult, innét a Lago-Maggiore jobb partján felhúzódván, a Ticinót kifolyásánál átlépte s végre 23-dikán Sesto-Calendét, 24-dikén pedig Varesét elfoglalta. Varese városában ezután Victor Emánuel Lombard királyának proclamálta, hol a vidék lakossága tömegesen fölkelt és seregéhez csatlakozott.

Az osztrák fővezér Garibaldinak e merész előnyomulásáról értesülvén, rögtön rendeletet küldött egy részt Melcer Milanóban parancsnokoló tábornoknak, hogy Garibaldi további előnyomulásának gátot vessen, más részt Urbán altábornagynak, hogy hadosztályával rögtön gyors menetekben Monzára siessen s a vakmerő száguldó csapatot fékezze.

Urbán a vett parancs folytán Monzánál 27-én 10,000 emberre menő sereget vont össze s Garibaldit, ki ez idő alatt Comóig nyomult, e városnál megtámadván, heves harcz után visszaverte.

Garibaldi most a svájci Tessini canton Larenóra felé nyomúlt, mely kis erődöt 31-én vakmerően megtámadta. Urbán azonban utána ment s Garibaldinak már nem volt más menekülése, mint hogy a lavenói kikötőben horgonyon álló osztrák gőzösöket elfoglalván, rajtuk a Lago-Maggiore jobb partjára átkeljen s a hegyekbe meneküljön; de minthogy a császáriak június 2-kán a magentai csatát elvesztették s Urbán ennek folytán parancsot kapott, hogy az üldözéssel felhagyjon és Milanóra húzódjék: Garibaldi csakhamar ismét Varesére nyomúlt.

Zobel (7-ik) hadtestének egyik hadosztálya Lilia tábornok alatt 30-án makacsul állott a piemonti hadosztályok támadásainak ellent. Palestro védelmében a Lipót főhg nevét viselő gyalog ezred gránátosai hőiesen viselték s különösen kitüntették magukat, de Lilia tábornok végre a túlnyomó erőnek engedni kénytelen volt s Palestrot és Confienzát odahagyván, Bobbióra húzódott.

Zobel altábornagy más nap hadtestének 2-ik hadosztályát (Reischach) is elővezette, hogy Palestro és Confienza visszafoglalását megkísérelje s Liechtenstein herceget mint a 2-dik hadtest parancsnokát szintén felkérte, hogy neki segédkezet nyújtson. 31-én azután Bobbióra sietett, hol reggel 8 órakor Liechtensteinnek egyik hadosztálya (Jellacic) szintén megérkezett.

Weigel dandára Confienzát s Dondorf dandára

a bobbioi, Szabó dandára pedig bovoltelai oldalról indulva, Palestrót támadták meg. Kudelka dandára tartalékképen Bobbión állott.

E dandárok előre nyomultak; de Canrobert francia hadteste 30-án már a vasúton Casalén át Novara felé útban volt; itt megállt, kiszállott s a piemontiak segítségére, Prarolóra sietett. Prarolón Canrobert három hídát veretett s Renault hadosztályát 31-én a Sesia bal partjára küldte; ezt a 2-dik hadosztály is követte Trochu alatt, ki Bouat halála után vezérletét átvette.

Zobel dandárjai azonban most támadásra indultak: Dondorf dandárja Palestro első házaihoz érkezvén, a helyet ostromolta. Szabó dandárja a Rivoltelláról jövéen, a déli oldalon szintén Palestrónak nyomult s az u. n. Cavo-Sartarino különben száraz, de most a sok esőzés által megáradt patak hídján egy üteget állított fel, melynek ótalma alatt a faluba nyomult. Cialdini erre hátrálni kezdett az osztrákok a falu egy részét elfoglalták, de most Regnault francia tábornok hadosztályával megérkezett, a Sesiatta (Sesia ága) partján 12 ágyút állított fel s ezekkel az ellenfélre erős tüzelést kezdett. A 3-dik zuáv-ezred magát a 4 láb mélységű vízbe vetette s Szabó dandárát hátban támadta meg, mely előlről a rendes francia zászlóaljnak, hátulról pedig a zuávok, tehát két tűz közé szorúlván, a falut átengedni s a hídon át visszahátrálni kényszerült.

Dondorf dandára a túlnyomó erőnek szintén kénytelen volt engedni s Weigl sem vala nála szerencsésebb, mert Fanti összes hadosztálya (12,000 ember) ellen harczolván s e sereg egy része által bal oldalban támadtatván, szintén meghátrált.

Zobel még Kudelka tartaléksapatait is — és pedig személyesen vezette a harczba; de ezalatt Canrobert 2-ik hadosztálya is Trochu alatt felbontakozott, mire Zobel látván, hogy a csatát helyreállítania többé nem lehet, Bobbióra húzódott s innét, a Sesia vonalát az ellenségnek átengedvén, az Agona vonalát foglalta el.

A palestrói csatában, hol az osztrákok előbb kétszeres, utóbb háromszoros erő ellen állottak 1200 embert vesztek, mely veszteség azonban a francziák és piemontiakét nem haladta meg.

A többi francia hadtest ezalatt Novara felé haladt; Niel hadteste és a császári testőrség 29-kén Alessandriáról Casalére, 30-án pedig Vercellire ment, hol ugyanaz napon Napoleon is megérkezett. 31-én Niel a Sesián átkelt és Orfengóra, június 1-én pedig már Novarára érkezett, s ugyanez napon Olengót elfoglalta. A testőrség Niel hadtestét követte.

Mac-Mahon hadteste szintén 31-én Vercellit érte el; 1-ön a Sesián átkelt s Galliettónak tartván Niel hadtestével összeköttetésbe jött. A császári testőrség jun. 2-án reggel Niel mögött foglalt állodást s így e napon már Novara előtt 80,000 francia volt összpontosítva.

Az osztrákok állodásának megkerülése roppant gyorsasággal történt.

A palestrói csata után jun. 2-án a négy piemonti hadosztály az Agona folyó vonalára nyomúlt, Canrobert pedig hadtestével Novarának indúlt. 3-án a piemontiak, egy hadosztály visszahagyásával, az Agonán, Galliotte felé mentek; Canrobert pedig e napon Novara környékén ütött tábort.

Junius 3-án az összes szövetséges sereg (kivéve Baraguay d'Hilliers hadtestét, mely Alessandria alatt maradt, hogy ott Napoleon elvonulását védje s a piemonti sereg Cahiariféle hadosztályát, mely az Angonán állott) Novara előtt Trecatén és környékén öszpontosúlt, hogy a Ticino folyón átkeljen.

Nézzük most, mit tett Gyulay a szövetséges seregek mozdulataival szemben.

Ezen mozdulatok az osztrák seregnek úgy szólván szemei előtt történtek, mert a Zobelféle hadtestnek előőrsei éjente folytonosan hallották a mozdonyok süvöltéseit, s mégis egész junius 1-ig teljesen titokban maradtak. Május 28-án indúltak meg az első francia csapatok t. i. Canrobert hadteste az alessandriai állásból, s az osztrákok öt álló napon át még csak nem is sejdítettek semmit ezen százezernyi sereg megindulásáról. Nem voltak kémjeik, nem küldöttek folytonosan kisebb nagyobb őrzőjáratokat, melyek az ellenséget folytonosan szem alatt tartsák, mi pedig annál szük-

ségesebb lett volna, minthogy Gyulay figyelő állásban, úgy szólván lesben állott, várva Napoleon megindulását, hogy reá törhessen; s ilyen helyzetben nem szabad kimélnünk milliókat sem, hogy biztos kémeket szerezhessünk, mert száz milliók, sőt országok forognak kérdésben, s nem szabad sajnálnunk egy pár csapat elfogatását sem, melyeket mélyebben küldünk előre, hogy biztos híreket hozzanak s a kémek jelentéseiről meggyőződést szerezzenek.

Junius 1-én vette Zobel altábornagy előőrseitől s néhány elfogott piemonti katonától a hírt, hogy a vasúton nagyobb számú csapatok vannak útban Novara felé. Az altábornagy erre rögtön jelentést tett s föl kérte a fővezért, adná neki a közel fekvő három hadtestet t. i. a 2-dikat, 3-dikat és saját hadtestét rendelkezése alá s engedné meg, hogy Novarára az akkorában még csak részekben ott álló francia hadakra támadást tegyen, mi könnyen megtörténhetett s Zobel belátásának és bátorságának teljesen megfelelő vállalat lett volna: Gyulay azonban erre nem állott, hanem eddigi működési modora mellett maradott, azaz védállapotban hadtesteit mint átvette a Ticino bal partjára s nem számolván Napoleon gyors működésére, úgy vélekedett, hogy e folyóvonal megtartására még majd mindig elég jókor érkezik.

E terv szerint július 2-án a hadtesteknek parancsot küldött, hogy a Ticino jobb partját odahagyják s

a balra térjenek át. — A 8-ik hadtest Benedek alatt Piacenza környékéről s a 9-ik Schaffgotsche alatt Paviáról felrendeltetett; a 2-ik Liechtenstein, a 3-ik Schwarzenberg s a 7-ik Zobel alatt 2-án este és 3-án d.e. keltek át Vigevanónál, az 5-ik pedig Stadion alatt szintén 3-án Bereguardónál.

A második hadtest 3-án este elérte a magentai tért s a Naviglio grande mögött foglalt állodást, az 1-ő hadtesttel (Clam Gallas), mely épen ekkor vasúton a belső tartományokból Bajorországon át Olaszországba szállíttatván, június 1-én a mailand-magentai vonalon a Ticinóhoz érkezett — egyesülve. A 3. 7. és 5-ik hadtest azonban e napon Bereguardón és Corbettón még visszahagyattak, a mi a gyorsaság legnagyobb szükségében megfoghatlan.

Clam, a midőn hadtestével a Ticinóhoz érkezett, a Martino melletti hídat felvettette — meg kell azonban jegyeznünk, hogy a felvettetés rozszúl történt, mert csak két bolt sülyedt össze — azután egy hadosztályát (Cordon) Tornado felé küldte, hogy az ottani hídat a nagy csatornán figyelem alá vegyék a másikkal pedig Magentánál az út jobb oldalán foglalt állodást.

Napoleon nem késett a támadással s még június 3-án a S. Martino hídat (ponte di Buffalóra), melyet Clam felvettetett, helyreállíttatá s rajta Espinasse hadosztályát a Ticino bal partjára küldte. Továbbá a Garde voltigeur hadosztályt Camon alatt s a 2-ik had-

test (Mac-Mahon) egyik osztályát (Motterouge) Turbigio felé küldte, hogy itt nem csak a Ticinón hídat verjen, de a Naviglio grande átmenetét is Turbigiónál elfoglalja, miszerint így az egész seregnek más napra kitűzött átkelte Lombardia földére biztosítva legyen.

Mac-Mahon Turbigónál oly hirtelen érkezett meg, hogy akkor Cordon osztrák hadosztálya a Naviglio grande hídját még meg sem szállotta volt, midőn már Motterouge hadosztálya elfoglalta. Mac-Mahon maga ezután előre lovagolt, az előtte fekvő tért, hol más nap a csata leendett, megszemlélendő.

A magas pontot elérve, meglátta Cordon hadosztályát, mely épen Robecchetóra érkezett s rögtön eltökélé, hogy e falut elfoglalja, miszerint más napra egyelőbbre fekvő hely birtokában legyen.

Rohamcsapatokban, osztályalakban nyomult az 1-ső dandár három oldalról a falunak, a 2-ik dandár utána s a helyet rövid harc után bevették. A turkóknak s algieri vadászoknak ez alkalommal nem volt szabad egyetlen lövést sem tenniök, hanem tarisznyáikat lerakták s szuronysegezve rohantak az ellenre.

Mikor a 2-ik dandár a magas partokra ért, egy osztrák lovas-ezred ép akkor készült Castano oldaláról a támadásra. Auger tüzérparancsnok azonban a turbigo-castanói úton felállított ütegét ezen ezredre fordította, mely azonnal vissza is sietett.

Cordon tábornok Malvaglióra húzódott, itt újra

állást foglalt és összes tüzérségét bal oldalán a navigliói töltéseken állította fel. — De ezen az oldalon Camon a Garde voltigeur hadosztálylyal támad, felállítja szintén két üteget és rövid tüzelés után az osztrák ütegeket elfoglalja. — Cordon, belátva hogy kétszeres erővel van harcza, Caggionóra hátrál.

Mac-Mahon Malvaglión és Robecchettón foglalt állást, Motterouge hadosztálya az 1-ső, Camon hadosztálya a 2-ik helyet foglalván.

Így még 3-kán estve a Ticinón és a nagy csatornái átmenetek a francia kezében voltak.

Napoleon junius 4-kén 10 hadosztálylyal rendelkezett t. illik a Gárda, — Mac-Mahon, Niel és Canrobert hadtestei s Fanti és Durando piemonti hadosztályaival — ezen erők számíthatók közel 100,000 emberre.

A császári osztrák erő, mely junius 4-kén reggel a csatatéren megérkezett : 8 hadosztály — vagyis 16 dandárból állott és szintén — minthogy az osztrák dandárok erősebbek a francziáknál, 90,000-re rúgott. — De ezen erők állása, képessége, különböző volt.

Az osztrák hadtestek — az 1-ső t. i. Clam-Gallaszen kívül — csak 3-kán estve későn, és 4-kén reggel erőfeszített menetek után értek a csatatérre — kifáradva, kiéhezve — s a csatatért magát Gyulay még meg sem szemlélte; Gyulay mint fővezér, oly kevésbé törődött a szent ügygyel, hogy nem csak nem sietett

hadtesteivel előre, hogy Clam állását, az ellenség helyzetét és az egész harczterét átpillantassa, hanem csak 4-kén a csata napján estve 6 órakor, midőn már az egész nap folyt a csata, hagyta el kényelmesen Abbiatte-grasso főhadiszállását, azon időben, midőn Clam és Liechtenstein hátrálni kényszerültek és a csata már veszve volt.

Napoleon ellenben már 3-kán St.-Martinón és Turbigón volt, személyesen tett meg minden intézkedést, és a francia hadtestek vasuton kényelmesen jöven, teljes erőben valának; — továbbá a francziák támadó alakban, az osztrákok védelmiben voltak, a támadóban pedig mindig nagyobb az erkölcsi súly.

Napoleon csataterve az volt, hogy összes erejét két részre osztja : az egyik rész egyenesen a St.-Martino vagy is ponte di buffalorai hidon át támadni és a középet erőszakolni fogja, ezen részt Napoleon személyesen vezetendi, s pedig áll Canrobert és Niel hadtesteiből és a testőr-gránátosok hadosztályából. — A másik résznek feladata az volt, hogy Turbigón át balra az ellen állását megkerüli és azt oldalba veszi — a jobb oldal mocsáros lévén és teljesen átmetszett talaj, nem nyújtott alkalmat hadmozdulatokra.

Az osztrákok állása június 4-kén a következő volt:

A fő állodásban a nagy csatornán tul és innen Buffalorától egész Robeccóig arczczal nyugatnak, azaz

a Ticino felé állott a sereg zöme — és pedig a Burdina-dandár 1-ső hadteste Vasa-ezreddel, és a 2-dik vadász-zászlóaljjal, egy 12 ftos és egy röppentyű üteggel jobbra az uttól, s a Ponte nuovo di Magentát tartotta. — A Kinzl-dandár (2-dik hadtest) pedig ú. m. a Zsigmond-ezred s egy lovas üteg a vasuttól balra Ponte vecchio di Magentát tartotta.

Ezen dandárok mögött mint 1-ső csatarend a 2-dik hadtestnek többi három dandára állott t. i. Szabó, Kudelka és Baltin ezredek Magenta előtt.

Ezektől jobbra Buffalóra mögött az 1-ső hadtest többi dandárai — t. i. a Cordon hadosztályának (mely 3-kán Robecchettonál harczolt) dandárai : Reznicek és Hoditz valamint Brunncz dandára — mely Burdina dandárával a Montenuovo-féle hadosztályt képezte.

Nevezett hadak már reggel készen állottak.

Útban voltak : a 7-dik (Zobel-féle) hadtest, az 1-ső hadosztály Reischach, Gablencz és Lebzeltern dandárai Corbettánál; a 2-dik Lilia-féle hadtest Weigl és Dandorf dandárai pedig Castelletto — Mendasio-nál; — az 1-ső 8000, a 2-dik 13000 lépésnyire azon ponttól, a hol a vasut a Naviglio grandét hasítja.

A 3-dik Schwarzenberg-féle hadtestnek három dandárja : Ramning, Hartung és Dürfeld Abbiategrassón szintén 13,000 lépés távolságra; a 4-dik dandár Wetzlar tábornok alatt önállást foglalt a Ticino

bal partján, azon úton, mely Cassolnovórol Abbiateg-rassóra vezet. A lovas hadosztály Mensdorf gróf alatt Abbiateg-rassónál állott; de ezenkívül számos lovas század volt a külön gyalog dandároknál beosztva.

Csupán ezen hadtestek vettek tényleges részt a magentai csatában és mint mondottuk 90,000 embert számíthattak.

A többi három hadtest az 5-dik, 8-dik és 9-dik még oly távolságra volt, hogy azokra ez nap nem szá-míthatott az osztrák vezér, de igen akkor ha 4-kén tart-hatja magát, és 5-kén az ütközetet újra felveszi.

A magentai ütközet június 4-kén.

Június 4-kén reggel 8 órakor indult meg a testőr gránátos hadosztály 2-dik dandára Wimpfen francia tábornok parancsnoksága alatt Treccatéról St.-Martinóra, a hol, mint már említettük Clam-Gallas a Ticinon átvezető köhidat — csekély sikerrel felvetette, de azt a francziák még 3-kán kijavították és megszállva tartották.

Az 1-ső testőr gránátos dandár Cler tábornok alatt a 2-dikát 9 órakor követte. A mint Wimpfen a st.-martinói hidon a folyamon átkelve a Naviglio grande felé nyomult, egy a Ponte nuovo di Magentán felállított üteg tovább-haladását megakadályozta, de Wimpfen is egy üteget állított fel az úton, és így egy ideig meglehetősen távolságra és kevés kárt okozva, csak a tüzéség működött. Amidőn az 1-ső dandár is, Mellinet hadosztálynok és St. Jean d'Angely testőr hadtestparancsnokkal együtt 11 órakor St.-Martinon megérkezett, az utolsó személyesen Buffalora felé sietett, és csakhamar onnét visszajöven, a 2-dik dandárt is az ellenséges ágyútüzből visszavonta, mire a két dandár részint a fő úton mint a vasuton, részint azok-

tól jobbra s balra osztálycsapatokba állíttatott, fegyverét lábhoz véve.

Mac-Mahon támadását kelle előbb bevárni; mert Napoleon tudósíttatva az ellen minden felállításáról ennek főereje (mely a középben volt) egy részét Mac-Mahon oldal-támadása által oda akarta vonni és azután a Buffalora, Ponte nuovo, és Ponte vecchio di Magenta helyeket a középben erőszakolni. Canrobert 1-ső hadosztályának (Renault) megérkezését is be akarták várni.

Mac-Mahon feladata volt Turbigio felől Cuggionén és Casatén át az osztrák állást jobb oldalban megtámadni. A 2-dik francia hadtestnek 1-ső hadosztálya (Motterouge) 10 órakor indult meg Turbigóról Cuggione felé, s utána Camon Gardevoltigeur hadosztálya; 2-ik hadosztálya pedig e hadtestnek (Espinasse) Buskaté-re vonúlt és onnét Inveruno felé Meseróra Marcallót és Magentát keletnek hagyva — tehát egészen hátban az osztrák állásnak tartania volt feladata.

Látjuk mily merész vállalatba vágott Mac-Mahon, mely ha nem sikerül, s ha az osztrák sereg győztes, ezen hadosztály elvágását és teljes vesztét vonta volna maga után.

Espinassenak hosszú utja volt, Motterouge és Camon utána Auger tábornok az összes tartalék tüzérséggel 1 $\frac{1}{2}$ órakor Casatére érkezett, hol egy osztrák zászlóalj volt felállítva.

Napoleon, a ki szintén 11 óra után ért táborkarával St.-Martinóra, várva várta Mac-Mahon támadását. 2 óra felé az első ágyuk dörgése hallszott a bal oldalról, és most Napoleon a három pontra, Buffalóra t. i., Ponte nuovo di Magentára és Ponte vecchio di Magentára egyszerre tétette a támadást.

A védelem mind a három ponton makacs volt, és csak véres harcok s a leghősiesebb küzdelem után sikerült a testőr gránátos hadosztálynak ezen pontok urává lenni. Különösen a Ponte nuovo di Magentától nyugotnak fekvő búzákat oly kitartón védték az osztrákok, hogy csak midőn egy egész zuáv ezred Damiano felé a Ponte nuovo és Ponte vecchio di Magenta állást megkerülte, csak akkor engedték az ezen parton fekvő részeket a francziáknak, s a Naviglio grande keleti partjaira huzódtak. Ezalatt Motterouge és a Camon-hadosztályok előnyomúlván, Clam-Gallast, a ki egész hadtestét a Buffalora és Guzzafame közötti vonalon két csatarendben állította fel, megtámadták. Ezen támadás egyidőig volt Buffalora bevételével a testőr gránátos hadtest 1-ső dandára által, mely dandár azután keresztül hatolván a nevezett helységen, Clam hadtestét baloldalba vette.

Ez összevetett támadásnak sikerült ugyan Clam dandárait Cascina nuovára visszanyomni, — de itten Clam a második csatarendet előre vezetése és újra állást foglalt. Mac-Mahon hadai sokat vesztek. Ő tehát

annál kevesbbé tartotta tanácsosnak Clam új állását megtámadni, minthogy Espinasse sem érkezett még be a csatavonalba.

Mac-Mahon személyesen sietett Espinassehoz és Meserón vele össze is jött, honnét, miután vele a további teendők iránt értekezett volna, vissza sietett Guzzafamere, mely hely előtt, a Buffalora-Casenai úton, Motterouge balszárnya, a testőr gránátos dandár, Camon pedig e kettő mögött állott.

Mig Espinasse Mac-Mahon parancsa szerint Marcallót megtámadná és ezen falun túl haladva Motterouge hadosztályának kezet nyujthat : azalatt ezen ponton a csata állott. Clam-Gallas azonban nem tartá tanácsosnak dandárait közébe tolni a franczia hadaknak és személyesen támadásra sem átmenni, jóllehet két dandára még érintetlenül állott.

De ez talán csakugyan nem is volt tanácsos, mert Clam tudván, hogy eddig még csak két császári hadtest van jelen s Liechtenstein hadtesteinek is nehéz harcza levén a középhadban, más támaszra számoltott, és ha tartalék dandárait beveti Marcallo és Guzzafame közé, könnyen megtörténhetik, hogy a túlnyomó erő által elvágva, bal oldalán megkerülve Espinasse elébb éri el Magenta városát, mint ő.

Négy óra volt délután! — most érkezett valahára Gyulay fővezér a csatatérre. Magenta elé állott

azon pontra a hol az út kétfelé oszlik, Buffalorára és Ponte nuova di Magentára.

Innét látta hadtesteinek állásait : Buffalora elveszve; jobbra Clam hadteste Cascina nuova és Marcallo közé szoritva; balra Ponte vecchio di Magentánál Zsigmond főherczeg ezrede még makacs harcban az innenső házakat a Naviglio grandén tartva, a Ponte nuovo di Magenta már teljesen a francziák kezében mind a két oldalon, és Liechtenstein hadai visszavonulásban Magenta városára, a testőr granátos 2-dik dandára pedig előnyomulásban. Schwarzenberg 3-dik hadtestének három dandára még csak menetben Abbiate-grassoról Robeccora; 4-dik dandára ezen hadtestnek a Ticino folyam bal oldalán Barzeletta felé volt küldve, hogy innét működjék a francia támadás jobbjára. Zobel 7-dik hadtestének 1-ső hadosztálya (Reischach) éppen ekkor Corbetta-ra érkezett.

Ezen hadosztályt vette tehát Gyulay kezéhez és parancsot adott, hogy egyenes támadást tegyen a Ponte nuovo di Magentáról elő nyomuló testőr dandárra, mialatt majd Liechtenstein dandárai rendbe szedék magukat. Reischach hősiesen ment Lebzeltern dandárnokkal előre, Gablencz dandára utána.

Gyulay ezt középben megrendelvén Schwarzenberg elé siet, hogy hadtestét gyorsabb menetre buzdítsa. Míg Schwarzenberg 1-ső hadosztálya Ramming és Hartung előre jöhetnek, azalatt a Zsigmond-ezred

tulnyomó erő által — Canrobertnek Renault hadosztálya beéretvén, visszavettetik a Ponte vecchio di magentai állásból s nagy része fogságba kerül.

Reischach dandárai a testőr-granátosok 2-dik dandárát megtámadják s a ponte nuovo di Magentára visszavetik. Ez rendetlen és siető hátrálásában egy vont-csővű ágyút Reischach vadászai kezében hágy; de a granátosok a keleti részen fekvő házakba vetik magukat és azt életre halálra védik. — Cassaigroles lovas tábornok két századdal az utána nyomuló Lebzeltern dandárra rohanni merészel, de visszaveretik, emberei fele a csatatéren marad, s ezalatt időt nyerne a testőr-granátosok magukat, mint mondtuk, a vámházakba befészkelni. Itten véres harcz foly, de csak rövid időig, mert most Niel hadtestének 1-ső hadosztálya is ide érkezik és segítséget hoz. Reischachnak a túlnyomó erő előtt hátrálnia kell, s bár lassan mindig harczolva, állásról állásra nyomva, egész Corbettaig szoríttatik.

Ramming és Hartung — az 1-ső a keleti oldalon, a másik a robeccói hidon a Naviglio grandén átkelve és Dürfeld dandára által támogatva, a nyugati oldalon nyomulnak elő, hogy Ponte vecchio di Magentát megint a francziák kezéből kicsavarják, de itt is beérkezvén Canrobert egész hadteste, s jóllehet a nevezett császári dandárok legnagyobb elszántsággal rohanták meg Ponte vecchio di Magenta mindkét ol-

dalát és sikerült is a Vinoy francia dandárt onnét kivetniök — mégis nemcsak megint ezen helyiséget elvesztették, hanem Robeccóra hátrálni is kényszerültek, hol a 3-dik osztrák hadtest magát összeszedvén, megint állást foglalt, melyben a francziák többé nem háborgatták.

Az ütközet vége.

Míg e kemény és áldozatteljes harcok a középén folytak és a francziák jobb szárnyán : addig Mac-Mahon is, Espinasse hadosztálya beérkezvén, a Marcallo Guzzafame csatavonalban újra megkezdette merész és combinált (összevetett) támadását. Motterouge 1-ső dandára Cascina nuova falura rohamot intéz, a 45-dik ezred előre megy, Burdina dandár tábornok hősiesen tartja Vasa ezreddel és a 2-dik vadászszászlóaljjal azt egy ideig, de a jobb oldalról is a Gardevoltigeur 2-dik ezrede által megtámadva, átengedi. Burdina tábornok maga golyó által mellbe találva elesik. Cascina nuovát elfoglalván Motterouge, az úton nyomúl Magentának, Camon hadosztálya Cascina nuovát jobbra hagyván, voltigeur dandáraival a Marcallo felé eső szőlők közé veti magát, s szintén Magentát veszi céljának, míg Espinasse Marcallót rövid csatázás után bevéve, egy dandárral egyenesen a marcallo-magentai úton, a másikkal Cascina Medici-n át nyomúl Magenta városának.

Clam hadteste és Liechtenstein Baltin-féle hadosztálya (a másik hadosztály (Kinczl) már vissza volt

volt vonva a csatából) — Magenta előtt kétségbe esett elszántsággal védelmezi magát és lassan, renddel hátrál Magentára, míg a Hartman-ezred Espinasse oldaltámadásának halált megvető bátorsággal veti magát ellene, hogy a visszavonuló dandárok, Magenta hamarábbi elfoglalása által el ne vágassanak. Ezen ponton találta Espinasse hadosztálynok végóráját.

Auger tábornok, a 2-ik hadtest tüzérparancsnoka, 40 ágyút állít fel és golyózáport szór a várost védelmező csapatokra. Hét óra estve. Az osztrák hadak mindenfelé visszavonulnak. Clam és Liechtenstein Corbettára, onnét Cisliánóra huzódnak. Reischach szintén Corbettára veszi hátrálását, de ezen helyen megállapodik, ezredeit összeszedi és Liliával a 7-dik hadtest második hadosztályától fedve állást foglalnak, Zobel hadtest parancsnok vezérlete alatt.

A 3-ik hadtest, Schwarzenberg két dandára: Hartung és Dürfeld mint már mondtuk Ponte vecchio di Magentáról Robeccóra, s most szintén Ramming is a naviglio keleti részén harczolva, ide huzódott. — Wetzlár dandára is Barzelettáról, az árkos és virányos tér miatt nem nyomúlHAVÁN előre, oda vonúlt s így Robeccón a 3-ik hadtest összepontosúlva állást foglalt.

Az 5-dik hadtest (Stadion) a csata végén 7 óra-kor érkezett meg 1-ső dandarával (Dormus) előre vetette magát Peralzére és Ramming visszavonulását a Culoz-ezreddel dicsőségesen fedte.

A 8-dik hadtest (Benedek) 8 órakor folytonos menetek után, érkezett élével Corbettára, de a csatában részt már nem vett.

Az ütközet el volt veszve! Ha Clam-Gallas a Ticino folyamon a st.-martinói hidat teljesen lerontatja, s ha Cordon hadosztályát jó idején Turbigóra küldi, akkor június 3-kán sem a st.-martinói sem a tubingói átkelés francia részről nem történhetik.

Ha Clam a Naviglio grandén átvezető hidakat felvetésre előkészíti, — a mire elég ideje lett volna — és a helyett, hogy csak ezen csatornát védi, már a Ticino folyó vonalát veszi védelembe : akkor a francziák sok időt vesztenek, míg ezen kettős vonalok védelmét legyőzik; — de az által, hogy Clam a Ticino vonalt átengedé a francziáknak; hogy Gyulay a 3-dik, 5-dik és 7-dik hadtesteket hasztalanul visszatartotta, a helyett, hogy azok menetét Magentára siettette volna s végül ezen hátrálás által nem birt az első perczen elég erővel az ellentállásra, ha mondom, e két nagy hiba nem történik : akkor június 4-kén az osztrákok a csatát minden bizonynyal tarthatták, és 5-kén a két újonnan beérkezett hadtesttel (Benedek és Stadion) megújíthatták volna.

A császári csapatok minden ponton, de különösen a Ponte nuovo és Ponte vecchio di Magenta helyeken, makacsul és teljes bátorsággal harczoltak, úgy szintén Cascina nuova falut és Magenta városát halálíg

védtek, és minden ponton csak akkor hátráltak, midőn túlnyomó erő támadta meg őket; nem a bátorság hiányának, mint inkább azon hibás rendelkezésnek lehet tulajdonítani az ütközet kedvezőtlen menetelét, hogy dandáraik nem egyszerre és egyesülve vezettetek az ellenség elé, hanem egyenkint állítottak annak túlnyomó összpontosított ereje ellen.

A piemontiak nem is jöttek tűzbe; Fanti és Durando hadosztályai visszatartattak, Robecchetón és Buscatén az által, hogy jelentés tétetett Urbán osztrák tábornok hadosztályának közeledéséről Gallanete felől, és Fanti hadosztálya csak akkor ért Inveruno Marcalón át Magentára, midőn a harcznak már teljesen vége volt.

A francziák támadásaikban gyönyörűek voltak. Nem igen használva fegyvereiket, elvetve köpenyeiket, tarisznyákat teljes menettel rohanva az ellennek, csak szuronyaikban keresték a győzelmet. Vezénylősök is czélszerű és ügyes volt. Támadólag lépven fel, mégis minden igyekecsük arra volt irányozva, hogy a csatarend összetartassék, az erők egyesíttessenek. Napoleon szívós magatartását a középben, folytonosan ismételt támadásait elismeréssel kell említenünk; a testőr-granátos hadosztály, a mely itten harczolt, dicsőséggel halmozta magát, a mit roppant vesztesége is kimutat. Mit mondjunk Mac-Mahonról, a ki a francia bal szárnyat vezette! ő combinált és merész ter-

vezetl intézi támadását, midőn Espinasse hadosztályát a csatatér hátrészére Inveruno és Marcalón át irányozza Magentára, előre belátván, hogy ez lesz a döntő pont; de mindazáltal nem kockázta támadását; mint igazi bátor és higgadt hadvezér, első támadását a jobb szárnynyal Guzzafame és Cascina nuovára teszi, de ezen pontokon megáll és nem folytatja hevesen győzelmét, hanem bevárva bal szárnyának megérkezését, csak akkor intézi második döntő támadását, midőn Espinasse Marcallót bevéve jobb szárnyával összeköttetésben áll.

Mac-Mahon volt ezen nap hőse és teljesen megérdemlette, hogy Napoleon őt a csata utáni találkozásakor „Marchall“ czímmel köszönté.

Az ütközet véres volt; összevetve minden veszteséget azt az osztrákoknál következőleg lehet számítani, halottak : 1 tábornok, 63 tiszt, a legénységből 1302; megsebesült 5 tábornok, 218 főtiszt, 4130 közember; hiányzók 3800, összesen közel 10,000.

A francziáknál halottak 2 tábornok : Espinasse és Cler. 52 főtiszt, 512 közvitéz; sebesültek 3 tábornok 194 főtiszt, 3000 közvitéz, hiányzók 735; összesen közel 5000 ember.

Junius 4-ről 5-re a szövetséges seregek állása a következő volt.

Ponte vecchio di Magentánál a nyugati oldalon Canrobert egész hadteste táborozott és három zászló-

alj: az első és 3-dik testőr-granátos ezredből. A Ponte nuovo di Magenta mindkét oldalán a testőrzavok, három zászlóalj a 3-dik és első testőr granátos ezredből és a Niel hadtest Vinoy hadosztálya. Buffaloránál táborozott a 2-dik testőr-granátos ezred — Buffalora és Magenta közt, ez utolsó várost tartva, Mac-Mahon hadteste, a Gardevoltigeur hadosztály, a szélső bal szárnyon pedig Fanti hadosztálya.

A sereg többi részei t. i. Niel 2-dik és 3-dik hadosztálya St.-Martinón és Trecatén — a piemonti hadosztály (Durando) Cuggionón, Cialdini és Castelborgo hadosztályai pedig Turbigón.

Napoleon nem üldözte a csata után az ellent. A francia csapatok is sokat szenvedtek, különösen a testőrség és Mac-Mahon hadteste fáradtak ki — nekik is szükséges volt a pihenés.

Mint állítják, az osztrák fővezér 5-kén a csatát újra akarta volna kezdeni, minthogy két hadtest az 5-dik és 8-dik teljesen érintetlenül állott készen; — de midőn Gyulay már parancsott adott volna a Hartung és Koller dandároknak Ponte vecchio di Magenta felé előnyomulásra, akkor jött azon jelentés, hogy Clam Gallas 1-ső és Liechtenstein herczeg 2-dik hadtestei 5-kén korán reggel Milánónak indultak, és így nem számíthatván a fővezér tulnyomó, de még csak az ellenségével hasonló erőre sem, — minden hadtestnek visszavonulásra az Adda folyóra adott

parancsot. — Clam és Liechtenstein mint már említettük, 5-kén Milánóra húzódtak és még az nap Lombardia ezen fővárosát a Porta Románán keresztül, el is hagyták; 6-kán a milánói Castell is kiürítettett — őrsége Veronára ment.

Junius 6-kán Napoleon főhadiszállása Magentán volt a szárd királylyal együtt, 7-kén Mac-Mahon hadteste Milánóba bevonúlt, 8-kán pedig Napoleon és Victor Emánuel is a császári testőrséggel.

Innét Napoleon a sereghez, az olasz nemzethez több kiáltványt bocsátott, melyek elsejében a sereg vitéz viseletét megdicsérte, de felszólítá még a további kitartásra — mert úgymond, még sok teendő van hátra.

Az olasz népet felhívta egyátaljában, hogy fogják fel a kedvező perczet felszabadításukra és seregelve nek Victor Emánuel lobogója körül, — hogy legyőzve a még bekövetkező nehézségeket, hatalmas nagy nemzetté alakuljanak, hozzá tévén, hogy Ő a császár semmi önhasznot nem akar, semmi tér-foglalást nem keres, csak azon dicsőséget keresi, hogy egy nemes nemzetet szabadsága kieszközlésében segítheti. Ő Felsége Ferencz József Császár május utolsó napján Veronára érkezett és a magentai csata után személyesen — Hessz tábornagyot mint vezérkari főnököt maga mellé vévén — az egész osztrák működő sereg főparancsnokságát kezébe vette.

Az osztrák sereg az Addán, Oglión, Chiesén visszavonatotott a Mincio-vonalra, ezen folyó átmeneteit megszállva.

Minden pont s vár az olasz herczegségeken, mind a pápai birodalomban, mely osztrák őrséggel volt megszállva, kiürítettett. Pavia, Piazenza, Pizzigethone, Ancona, Bologna, Ferrára és a Pó folyam vidéke is teljesen elhagyattatott s az összes osztrák erő az úgynevezett négyszögben pontosúlt össze.

Innét erős állásban akart Ő Felsége kedvező alkalom nyílásakor újra támadásra átmenni. — Gyulay tábornok, minekutána a sereget a Mincio-vonalba visszavezette volna, Ő Felsége kezébe a fővezéri pálczát letette.

A hadtörténet meg fogja itélni és máris megítélte ezen vezér tetteit. — A világ sokat nem várt tőle — mert személye eddig mint vezéri tehetség nem igen fordúlt elé, — de Gyulay még lehetőleg kévesebbet tett, mint a világ tőle várt volna. Fő hibája a vezényletnél volt a tétlenség, a határozatlanság! Soha nem tudta mit akar — akart támadni — nem támadott mindig bevárta mit tesz az ellen, és annak mozgólatai szerint szabályozta hadmunkálkodását. — Összesen nagy erők voltak keze alatt, mégis mindig úgy mesterkedett, hogy szerencsétlenül folytonosan csekélyebb erőket állított a túlnyomó ellenerőknek elébe, és így minden csatát elvesztett. A sereg, melynek oly

hősies tartása volt, bizalmát, erkölcsi erejét elveszté, — s hasztalan áldozta oda drága véré.

Bizonyosan nem volt sem az osztrák hadseregben, sem az egész birodalomban senki, a ki elmentét sajnálattal követte volna.

Az osztrák sereg visszavonulása alkalmával, különösen Melegnánónál véres összeütközések történtek, az utócsapatok és az ezeket követő szövetséges hadtestek között.

Junius 8-kán Berger hadosztálynok a 8-dik hadtestből, Roden és Bocz dandárokkal a visszavonulást fődve, Melegnánónál állást foglalt.

Napoleon nem igen örömet nézte az ellenségnek Milánóhoz oly közeli megállapodását, azért Baraguay d'Hilliers tábornagynak parancsot adott, hogy az osztrákokat viasszaszorítsa, s ezen hadműködésre Mac-Mahon hadtestét is rendelkezése alá állítá.

Baraguay d'Hilliers 7-kén Donátora ment, a hol Mac-Mahon főhadiszállása volt, s itt ezen vezérrel a támadási tervet a következőleg állapította meg : Mac-Mahon támadja meg St.-Gulianót és annak elfoglalása után a Lambro vizén keljen át, hogy Medigliánón át az osztrák hadosztályt hátba vevén, visszavonulását megakadályozza.

Baraguay hadteste Melegnánót azonnal arcban fogja támadni, a mint Mac-Mahon Medigliánót elérte.

Mac-Mahon csakugyan 8-kán St.-Gulianóra érke-

zett, de e helyet elhagyva találta. — Ö tehát a Lambrón átment és Medigliánót foglalta el a hol az 1-ső hadtest arcztámadására várt.

Baraguay hadtestének hosszú menete volt és csak három órákor ért 3-dik hadosztályával Bazaine, a ki a hadtest élén indult, St.-Gulianóra, hol míg ezen hadosztály pihent s bevárta a többieket, 4 1/2 óra lett. Ekkor előre nyomúlt, — Melegnáo nyitja el volt torlaszolja és egy üteg által védve.

Baraguay oldalról akarván ezen torlaszt megtámadni, egy dandárt s 12 ágyút jobbra balra küldött és állított fel támadásra; de ezen francia oldalcsapatok a nagyon átvágott tér miatt nem igen nyomúlhattak előre; ö tehát, minekutána tüzérei egy ideig erősen tüzeltek volna, az 1-ső zuav ezredet a torlasz ellen rohamra parancsolta. Ezen ezred, levette pogyászát, futva rohant a torlasznak, és jöllehet az osztrák üteg záporként szórta a kartácsot reá egy perczet se állott meg, hanem rettenthetlenül rohanta és mászta meg a torlaszokat előlről, jobbról balról, úgy hogy az ütegek, a torlaszokat a zuávok kezében hagyván egy ágyú visszahagyásával, menekülnie kellett. Erre a városban véres utczaharcz támadt a Roden dandárral, mely makacson és elszánta harczolt.

Bocz dandára, Berger hadosztálynok által a Lambro vizén átküldve, segítségére nyomúlt Rodenak — de már ekkor nemcsak Baraguay 2-dik had-

osztálya (Ladmirault) beérkezett és felbontakozott; hanem Mac-Mahon is megkezdé oldalrólí támadását.

Bocz tehát csakhamar visszament Ca Bernardira, hogy el ne vágattassék teljesen és mégis Rodent felvehesse; itten a lehető leghosszabb ideig tartá magát mig Roden csapatjai mentve voltak, és csak ezután vonúlt vissza Lodi felé.

Az osztrákok ezen rövid harcban roppant sokat vesztek, ugy szintén a francziák is. — Az elsőkről az összes veszteség 1200-ra, az utolsóknál 1000-re tehető. Hiányzók mind a két oldalon csak csekély számmal voltak; jele hogy mindkét rész hőiesen harczolt és inkább elvérzett, mint hogy magát megadta volna.

Urbán altábornagynak is volt két csatázása : az 1-ső Canonicánál az Adda vizén a piemontiak ellen; a 2-dik Garibaldi ellen, a ki a magentai ütközet után önkénteseivel Bergamóra, onnét Bresciára nyomúlt.

Bresciáról junius 14-kén éjjel a Chiese folyónak, Ponte St.-Marcóra nyomult, s Castenedolóra egy oldal csapatot küldött.

Urbán épen ezen időben Capriánóról Castenedolóra vonúlt, és előcsapatja Rezatónál garibaldiakra bukkant. Az osztrákok az első perczen hátráltak, de majd Rupprecht dandárnok elősietvén, az olaszokat Rezatóra visszaverte.

Garibaldi, a ki Castenedolón a Chiese egyik ágán

hidat vert, hamar segítségére sietett oldalcsapatjának és Cilverghen át Rezatóra ment. Ezalatt azonban Cialdini piemonti hadosztálynok is Bresciából St.-Eufemiára sietett, mire Urbán két oldalról fenyegettetve — Montechiáróra vonúlt.

A szövetséges seregek június 12-kén az Adda folyón állottak. Innét lassan és óvatosan erejüket mindig összetartva nyomultak a Chiese felé. Minél feltűnőbb volt Napoleon előtt, hogy az osztrákok Lombardia tartományát és a Pó vizét teljesen feladják, annál nagyobb figyelmet fektetett óvatos előnyomulására, és tartván az osztrákok részéről valamely rejtett tervezettől, folytonosan együtt tartá hadtesteit. Június 12-kén Gorgonzolán volt főhadiszállása, Victor Emanuel Vimercatere ment; a francziák Cassanón, a piemontiak Vaprión vertek hidakat az Addán, s június 13-kán a Serio folyón át az Oglio folyamra nyomultak — 14-kén az előcsapatok Bresciára jöven, 15. és 16-kán az összes szövetséges sereg ezen város környékén tanyázott. 16-kán Napoleon főhadiszállása Travagliatón, Victor Emanuelé Castagnetón állott, honét Bresciára mentek.

Az osztrák sereg uj alakulása.

Azon időpontban azaz junius elején, midőn Ő Felsége személyesen vette át a működő hadsereg fővezérletét, abban több változás történt. A pótcsapatszázlőaljak hadtestekbe osztattak, és uj pótzázlőaljak alakítottak az utolsó tartalékban lévő legénység összehívása által. Az önkéntesek toborzása minden tartományban az egész birodalomban elrendeltetett, úgy a gyalogság mint a lovasság számára, és ezek száma már 40000-re rúgott.

Mindezen intézkedések arra mutattak, hogy az osztrák kormány komolyan akarja folytatni a háborút, és oly erős lábra állítani hadseregét, hogy minden viszontagságnak nyugodtan elébe nézhessen.

Az egész hadsereg 16 gyalog és 2 lovas hadtestbe osztatott : ezeknek parancsnokai voltak : —

Az 1-sőnek Clam-Gallas, gróf.

A 2-diknak Liechtenstein Ede, herczeg.

A 3-diknak Schwarzenberg Ödön, herczeg.

A 4-diknek Károly Ferdinánd, főherczeg.

Az 5-diknek Stadion Fülöp, gróf.

A 6-diknak Baumgarten Ferencz, báró.

A 7-diknek Zobel Tamás, báró.

A 8-diknak Benedek Lajos.

A 9-diknek Schaffgotsche Ferencz, gróf.

A 10-diknek Wernhard István, báró.

A 11-diknek Weigl Valentin.

A 12-diknek Liechtenstein Frigyes, herczeg.

A 13-diknak Reischach Zsigmond, báró.

A 14-diknek Horváth Petricsevics, báró.

A 15-diknek Thun, gróf.

A 16-diknak Württemberg Sándor, herczeg.

Az 1-ső lovas hadtestnek Liechtenstein Ferencz, a 2-diknak Ernő főherczeg volt parancsnoka.

Az 1-ső 2. 3. 5. 7. 8. és 9-dik hadtesthez, melyek az olasz harcban már tényleges részt vettek, még a 11-dik csatlakozott; a 6-dik hadtest pedig Tyrolban állott kiegészítve, és egy dandárt Reichlin Meldegg báró alatt szintén a működő hadsereghez adott.

Ezen hadsereg lovassága Zedtvitz és Mennsdorf grófok alatt két-két hadosztályba volt osztva.

Hessz táborszernagy, mint már említettük, vette át a vezérkar-főnökséget, mellette Ramming altábornagy működött.

Továbbá az egész működő hadsereg tüzérsége 102 ütegből — egy ütegre 8 ágyút számítva — tehát 816 ágyúból állott.

A hadsereg fővezérletét Ő Felsége személyesen

vette át, de a főparancsnokságon kívül még két vezér neveztetett ki, mint parancsnok, t. i. Schlick és Wimpfen.

Az összes működő hadsereg tehát a vezérletben két nagy részre oszlott t. i. az 1-ső és a 2-dik seregre. Az 1-ső sereget Wimpfen vezette, s a 2-dik 3-dik 9-dik és 11-dik gyalog hadtest és Zedtwitz lovas hadosztályából állott. A 2-dik sereget Schlick s ezt ismét az 1-ső 5-dik 7-dik és 8-dik gyalog hadtest és Menndorf lovas hadosztálya képezte.

Mindkét tábornok, kik ezen főparancsnoksággal felruháztattak, kitünő katonai egyéniség volt. — Wimpfen az 1848—9-dik olasz hadjáratban, Schlick a magyar hadjáratban tüntette ki magát. — Mindazáltal nem tarthatjuk vissza aggodalmunkat az ily forma beosztás felett.

Már a híres Clauzevitz mondá : „Nem lehet szerencsétlenebb beosztása egy nagy hadseregnek, mint három részre, ha csak az nem volna épen két részre osztva. — A vezényletnek egysége teljesen elesik — lehetetlen hogy a csata folyamában egy vagy más része ezen nagy testeknek akaratlanul ne keveredjék a másikba, — mely esetben a vezénylet már bizonytalan, nem tudni melyik hadtestület adja a főtartalékot, — mely nélkül ütközetre rendezett és készülő sereg nem gondolható. Több és kisebb hadtest egy kézben egyetlen fővezérlet alatt állhat csak s leg-

ezélszerűbb, ha valamely különös vállalatra több hadtestet vagy hadosztályt szánunk.

Továbbá ily beosztás által a parancsok s rendeletek az ütközetben elkésnek, mert három kézen mennek keresztül míg a tényezőhöz jutnak. Mindenesetre összevissza zavartatnak a csapatok és a kettős vezénylet magától elesik.“

A solferinói ütközet.

Miután az osztrák seregek Montechiarót és a Chiese folyó vonalát elhagyták volna : — a szövetségesek a Garda tó és a Mincio folyam felé nyomultak előre.

Ő Felsége Ferencz József bizván serege számában és hangulatában, támadási hadműveletre határozta el magát, jöllehet Hessz tábornoszernagy most a sereg megállapodását a négy vár között ajánlotta.

A Császár főhadiszállása 20-kán Villafrancán volt.

A jobb szárnynak vagyis a 2-ik seregnek (Schlick) főhadiszállása Custozzán volt, ennek hadtestei : és pedig a 8-dik Peschierától keletnek táborozott, a Reichlin-dandár a 6-dik hadtesttől hozzá volt adva; az 5-dik hadtest Salioncen, az 1-ső Guadarnin, a 7-dik St.-Zenonen, a lovas hadosztály pedig (Mennsdorf) és a tüzér tartalék Rosegafferón.

Az 1-ső hadsereg képezte a bal szárnyat, főhadiszállása Mantuán, hadtestei és pedig a 3-dik Pozzolon, a 9-dik Goitón, a 11-dik Roverbellón, a 2-dik Man-

tuán állott. Lovassági hadosztálya és tüzer-tartalékja Grezzanón és Mozzecanen.

Ezen állásból kelle a hadseregnek 23-kán támadásra indulnia, oly alakban, hogy a jobb szárny a Pozzolengo-Solferino vonalon, a bal szárny a Guidizolo-Castel-Goffredo vonalon, arczczal nyugatészaknak felbontakozzék, és 24-kén a francia sereg mellett Lonáto vidékén a jobb szárny álljon, miglen a bal szárny Montichióra nyomulva a francziák jobbját átkarolja.

Ezen terv szerint 23-kán reggel az osztrák sereg megkezdé működését. — A 8-dik hadtest Salionzénél^g a Minción átkelt és zömével Pozzolengóra nyomúlt előcsapatait pedig Rivoltellára és Castel-Venzagóra küldé; az 5-dik hadtest Valeggiónál lépte át a folyót, zömét Solferinóra vetette és előcsapatát, a Bils-dandárt, le Grolira küldte.

Az 1-ső hadtest szintén Valeggiónál ment át, és Cavriánára nyomúlt, az 5-dik hadtestnek tartalékul^l használandó.

A 7-dik hadtest és Mennsdorf lovassági hadosztálya Ferrinél hatolt át a folyón; — az első Forestora menván, a másik Ferri mellett állott fel.

Az összes tüzértartaléknak is, vagyis azon ütegeknek, melyek nem voltak a hadtestekbe beosztva hanem a főparancsnokság különös rendelkezésére hagyattak a leendő ütközetben, — még ez nap kellett

volna a Minción Ferrinél átmenniök, de Ramming altábornagy és vezérkari másodfőnök nem vélván az ellenséget oly közel, hogy már 24-kén reggel összecsapás lehető lett volna, azt még a Mincio bal partján visszatartotta, minek az lőn következménye, hogy 39 üteg, tehát 234 ágyú a solferinói csatára jókor nem érkezvén be, abban részt nem vehetett.

Az 1-ső sereg hadtestei 23-kán és pedig a 3-dik Ferrinél átkelve a Minción, Guidizzolón foglalt állást, jobbra s balra ezen várostól.

A 9-dik és 11-dik úgy szintén a lovas hadosztály (Zedtvitz) Goitónál lépte át a folyót, s a 9-dik Ceresolénél, a 11-dik pedig Castel-Grimaldónál tartalék-alakot foglalt. Előcsapata ezen 1-ső seregnek egy lovas dandár (Lainingen) és két zászlóalj a főherczeg Károly ezredből Medoléra tolatott. A második lovas dandár (Vopaterni) Castel-Goffredóra küldetett, hogy részint a 2-dik hadtestnek Jellaschich-féle hadosztályával, mely Mantuáról váratott, összekötésbe tegye magát, részint pedig a Chiese folyót ezen részen figyelem alatt tartsa.

Valamennyi had rendelt állásait 23-kán este minden akadály nélkül elérte, de egyszersmind a nélkül, hogy a francia sereg közeledéséről valami bizonyos híreket vett volna.

Ö Felsége Ferencz József Valeggión ütötte fel

23-kán főhadiszállását. Schlick Voltán, Wimpfen Cere-
retán tanyázott.

Más nap 24-kére az osztrák seregeknek azon pa-
rancs adatott, hogy minden csapat 9 órakor fog-
odább indulni; ezen időre tehát a kifőzés be legyen
végezve.

Napoleon császár hadseregével június 22-kén a
Mella vizéről a Chiese folyóhoz érkezett, és 23-kán
nagyobb része hadtesteinek ezen folyót már át is
lépte. E napon este következő állodásokban volt a
szövetséges sereg.

A 4-dik hadtest (Niel) a Chiese folyón átkelve
Carpenedolón állott, szintén itt a két lovas hadosz-
tály is Desvaux és Partouneaux tábornokok alatt;

a 2-dik hadtest (Mac-Mahon) Castiglione della
Stivierén a Chiese bal partján, az 1-ső hadtest pedig
(Baraguay d'Hilliers) Esentánál; a piemonti sereg,
négy hadosztály és annak lovassága a bal szárnyon
t. i. Durando, Fanti, Mollard (Castelborgo helyett) és
Cuchiarri (Cialdini visszamaradt) Lonatón és Desensá-
nón a Garda tó mellett. Montechiaron Napoleon sze-
mélyesen a császári testőrséggel.

A szélső bal szárnyon a 3-dik (Canrobert) had-
test két hadosztálya Visanon a Chiese jobb partján —
és egy hadosztálya ezen hadtestnek (Autemarre) Pia-
denánál állott az Oglio folyó mellett, hogy ott az 5-ik
hadtestet — mely fel volt rendelve, és a mint tudjuk

Napoleon herczeg alatt állott — bevárja és vele összeköttetésbe tegye magát.

A közeledő csatára tehát a szövetséges erők, — minthogy az 1-ső és 4-dik hadtest három hadosztályból állott, de a 3-diknak egyik hadosztálya az Ogliónál elküldve volt, — tehát 16 gyalog és 4 lovas hadosztályból álltak; ha a franczia hadosztályokat 8,000-re, a piemontiakat 12,000-re, a lovas hadosztályokat pedig egyet-egyet legfelebb 4000-re teszszük, számíthattak 144,000 gyalogot és 16,000 lovast.

Ezen seregnek 24-dikére a következő rendeletek adattak.

Napoleon 23-kán estve már az osztrák seregnek a Minción átkeltéről és az e napon elfoglalt helyekről értesülve volt. — Ő jóllehet határozottan nem volt meggyőződve, hogy 24-kén nagyszerű csatára kerülend a dolog, de hogy hadtestei erre elkészülve legyenek, s hogy továbbá ne ő legyen a meglepetett — alparancsnokainak a következő rendeleteket adta ki:

Minden hadtest a jelenleg elfoglalt állásból hajnalban 2 órakor indul; a legénység reggelit, elindulás előtt rendesen kap.

A 2-dik hadtest (Mac - Mahon), Castiglione-ról Cavrianára nyomúl;

az 1-ső hadtest (Baraguay d'Hilliers) Esentáról Solferinóra;

a 4-dik (Niel) Carpenedolóról Giudizzolóra;

a 3-dik (Canrobert) Visanóról átkelvén a Chiesén, onnét pedig Medolére nyomúl. — A testőrség szintén Solferinónak veszi útját, és valamennyi piemonti hadosztály Pozzolengónak tart, egy oldalsapátot Peschiéra felé kiküldvén.

Az összes lovasság a Castiglionétől Guidizzolo felé vezető úton indul előre. Ezen rendelet következtében, minthogy a szövetséges hadak mind már 2 órakor reggel indultak meg — valamennyinek menete az osztrákoknak már 23-kán elfoglalt állásaira volt irányozva; továbbá az osztrák hadaknál csak a 9-dik óra tüzetett ki a megindulásra; természetes tehát, hogy 24-kén az összeütközés elkerülhetlen volt, és pedig oly alakban, hogy az osztrák csapatokat meglepte, és a katonákat még főzés közben találta.

Mielőtt közvetlenül a csata leírásához fognánk, adjuk még a császári sereg rendezetét (Ordre de Bataille).

Első sereg, Wimpfen.

Harmadik hadtest, Schwarzenberg.

I-ső hadosztály, Schönberger.

1-ső dandár, Pokorny, István-ezred, 15-dik vadász-zászlóalj.

2-dik dandár Dienstl, Belgien-ezred 13-dik vadász-zászlóalj.

II. hadosztály, Martini.

1-ső dandár Wetzlár, Liechtenstein-gyalog-ezred,
1 Ottochani határ-zászlóalj.

2-dik dandár Hartung, Hessen-ezred, 23-dik vadász-zászlóalj.

Lovasság, porosz király huszár-ezred.

Kilenczedik hadtest, Schaffgotsche.

I. hadosztály, Mandl.

1-ső dandár Castiglione Rudolf, koronaherczeg gyalog-ezred, 2. Gradiskai határ-zászlóalj.

2-dik dandár Augustin, Poroszherczeg-ezred, 16-dik vadász-zászlóalj.

II. hadosztály, Crenneville.

1-ső dandár Blumenkron, főherczeg Ferencz Károly, 4-dik vadász-zászlóalj.

2-dik dandár Fehlmayer, Lajos főherczeg Titteli határ-zászlóalj.

Lovasság, Siciliai király dzsidas-ezred, 4-dik század.

Tizenegyedik hadtest, Veigl.

I. hadosztály, Blomberg.

1-ső dandár Dobrzenski, Hannover király ezred, 1. vadász-zászlóalj.

2-dik dandár Host, Meklenburgi nagyherczeg gyalog-ezred, 1. Péterváradi határ-zászlóalj.

II. hadosztály, Schwarzl.

1-ső dandár Sebottendorf, József főherczeg ezred, 10-dik vadász-zászlóalj.

2-dik dandár, Greschke, Khewenhüller gyalog ezred, 2-dik bécsi önkénytes zászlóalj.

Lovasság, császár-dzsidás-ezred, 2 század.

Második hadtest, Liechtenstein.

I. hadosztály *), Jellachich.

1-ső dandár Szabó, Wilmos főherczeg gyalog ezred, 7-dik vadász-zászlóalj.

2-dik dandár Wachten, Hesseni Sándor herczeg gyalog-ezred, 21-dik vadász-zászlóalj.

Lovasság Haller-huszár-ezredből 4 század.

Önálló lovas-hadosztály Zedtwitz.

1-ső dandár Vopatarni, Bajor huszár-ezred és Würtembergi huszár-ezred.

2-dik dandár Leiningen, császár-dragonios-ezred, és Stadion-dragonios-ezred.

Második sereg, Schlick.

Nyolczadik hadtest, Benedek.

I. hadosztály, Lang.

1-ső dandár, Lippert, Rainer főherczeg ezred, 9-dik vadász zászlóalj.

2-dik dandár Tauber, Dom-Miguel-ezred, 3-dik vadász-zászlóalj.

3-dik dandár Philippovich, Hohenlohe herczeg ezred, császár-vadász-ezred 5-dik zászlóalja.

*) Ezen hadosztály Mantuából indulván ki, elkésett és nem vett részt az ütközetben.

II. hadosztály, Bergen.

1-ső dandár Wattenoliet, Prohaska-ezred, császár-vadászok 2-dik zászlóalja.

2-dik dandár Novey, Szász koronaherczeg-ezred és 2-dik zászlóalj a Szluini határ-ezredből.

3-dik dandár Reichlin, a 4-dik zászlóaljak a 9-dik, 18-dik és 27-dik gyalog-ezredek, és a 24-dik vadász-zászlóalj.

Lovasság, császárszázados-ezredből 4 század.

Ötödik hadtest, Stadion.

I. hadosztály, Sternberg.

1-ső dandár Koller, főherceg Este-ezred, Ogulini-határ-ezred 1-ső zászlóalja.

2-dik dandár Festetics, Reischach gyalog-ezred, császárszázados-ezred 6-dik zászlóalja.

II. hadosztály, Pálffy.

1-ső dandár Gáál, Lajos Károly főherceg-ezred, Liccai határ-ezred 1-ső zászlóalja.

2-dik dandár Bils, Kinski gyalog-ezred és Ogulini határ-ezred 2-dik zászlóalja.

Lovassága, Sicíliai királyi huszárszázados-ezred 4 század.

Első hadtest, Clam-Gallas.

I. hadosztály, Stankovich.

1-ső dandár Hodicz, Ernő főherceg gyalog-ezred, 14-dik vadász-zászlóalj.

2-dik dandár Reznicek, Wernhardt gyalog-ezred és 2-dik bányászati határ-ezred 2-dik zászlóalja.

II. hadosztály, Montenuovo.

1-ső dandár Pásztory, Wasa gyalog-ezred, 2-dik vadász-zászlóalj.

2-dik dandár Brunnen, Thun gyalog-ezred, 2-dik bánsági határezred 1-ső zászlóalj.

Lovassága Haller-huszár-ezred 2 századja.

Hetedik hadtest, Zobel.

I-ső hadosztály, Hesseni herczeg.

1-ső dandár Wussin, császár-gyalog-ezred.

2-dik dandár, Gablencz, Gruber-gyalog-ezred, császár-vadász-ezred 3-dik zászlóalj.

II-dik hadosztály, Brandenstein.

1-ső dandár Fleischhacker, főherczeg Lipót-gyalog-ezred.

2-dik dandár Wallon, Wimpfen-ezred, Ottochani határezred 1-ső zászlóalj.

Lovasság császár-huszár-ezredből 4 század.

Önálló tartalék-lovassági hadosztály Mensdorf.

1-ső dandár Zichy, Civallar-dzsidásezred, császár-dzsidás-ezred.

2-dik dandár Hollsteini herczeg, Savoyai herczeg-dragonosok és Horváth-Petrichevich-dragonosok.

Tüzérség : 102 üteg, teszen pr. 8 darab 816 ágyut.

Technikai csapatok : két zászlóalj hidász; egy zászlóalj utász; két zászlóalj a mérnöki karból.

Összevetés.

I-ső sereg :

3-dik hadtest	20 zászl.	8 száz.	29,971 emb.	1,937 ló,
9-dik „	20 „	4 „	20,975 „	1,312 „
11-dik „	24 „	4 „	23,000 „	1,300 „
2-dik „	10 „	4 „	11,000 „	900 „
lovassági önálló hadosztály			2,400 „	2,400 „

II-dik sereg :

8-dik hadtest	25 zászl.	4 száz.	26,709 emb.	2,111 ló,
dandár Reichlin	4 „	— „	4,000 „	200 „
5-dik hadtest	25 „	4 „	26,971 „	1,938 „
1-ső „	20 „	2 „	20,620 „	1,450 „
7-dik „	18 „	4 „	19,798 „	1,548 „
lovassági önálló hadosztály			2,400 „	2,400 „
technikai csapatok	. . .		3,500 „	400 „

Összesen : 188,344 emb. 17,696 ló.

Az ütközet átnézete.

Mielőtt e nagyszerű ütközetnek — mely egy 2 geographiai mérföld hosszúságú és $1\frac{1}{2}$ mérföld szélességű téren folyt — részletes leírásához fognánk, szükséges, hogy könnyebb értelmezés és felfogás tekintetéből előre bocsássuk annak rövid általános vázlatát.

Ezen áttekintés után az olvasó könnyebben kezében tartandja azon fonalat, mely ötlet az egy időben külön csapatok által vívott harcra vezet.

5 órakor reggel néhány helyen, de 7 órakor már minden ponton összeütköztek az előnyomuló szövetséges hadak a császári előcsapatokkal, s az egész hosszú Castel-goffridotól Succolégig terjedő vonalon ($2\frac{1}{2}$ mérföld) a harc megkezdődött.

Napoleon erről értesülvén, $5\frac{1}{2}$ órakor lóra szállt, s a csataterre sietett. Le Grole magas pontjaira érkezvén, áttekinté a tért s az ellenség felállítását. Tervét a császári sereg hosszú felállítására fektetve, a főerőket azonnal a középhadnak készült vezetni, hogy, ha lehet, azt keresztültörje! Főütéseit pedig az ellen középhadának bal oldalára akarta irányozni, azon közöt hasítva, mely az osztrákok középhada és bal-

szárnya közt nyílik. Baraguay d' Hilliers és Mac-Mahon hadtesteit Solferinóra irányozta, a testőrségnek sietésre küldött parancsot; Nielnek rendeletet adott, miszerint a lovas hadosztályok által az összeköttetést Mac-Mahommal fentartva, csak arra igyekezék, hogy az osztrákok bal szárnyát folytonos támadások által foglalkodtatva akadályozza, nehogy a középhadat segíthesse.

Canrobert utasítást kapott, hogy figyelve a Mantuából jövő erőre, Niel amennyire csak lehet támogassa.

A francziák bal szárnyán csak a piemonti 4 gyalog s 1 lovashadosztály állott Victor Emanuel alatt. Napoleon futár által értesítette a királyt tervéről és felkérte, siettesse hadosztályait a támadásra, hogy az osztrákok jobb szárnya elegendően foglalkodtatva legyen.

Ezen terv szerint amint látjuk a francziák középhadában az 1-ső hadtest három hadosztálylyal, a 2-dik két hadosztálylyal, az egész testőrhadtest két erős gyalog és egy lovas-hadosztálylyal nyomult előre; ezenkívül a két önálló lovas-hadosztály is annak közvetlen jobb oldalára volt irányozva s így itt a francziák ereje mindenesetre túlnyomósággal birt.

A francia balszárnyon is 5 erős hadosztály állott, két osztrák hadosztály és egy dandár ellenében, Benedek hadteste t. i. és Reichlin Meldegg dandárja.

Csak a francia jobb szárny volt gyenge, mert ott csak Niel hadteste állt egyedül maga, mert Canrobertnek kötelességévé tétetvén Mantuára figyelni, ő csak nagyon óvatosan segíthette Nielt. Az osztrák császári hadak ellenben itt három egész hadtesttel álltak, ugyszintén az összes osztrák lovasság is ezen a téren volt elhelyezve.

Osztrák részről még 10 óráig határozott rendeletek a csatára nem adtak. — Ramming tábornok vezette az ütközetet (mert Hesz, határozottan a várnégyszög közötti maradást tanácsolván, visszahúzta magát), és ezen tábornok még 10 óráig nem gondolt komoly ütközetre, hanem az egészet csak előcsapati összeütközésnek tartá. — Nem adtak tehát ki előleges dispositiók a francziák lehető támadásának visszautasítására.

Igy osztrák részről a tartalékok, de különösen a tartalék-tüzérség messze hátramaradván, az előálló dandárok nem kaptak annak idején segítséget és egyenkint visszanyomattak, daczára annak, hogy a legnagyobb vitézséggel harcoltak.

Dél felé a csata komoly fordulatot vett. A három francia hadtest a középhadat erőszakolta, Solferino kezükbe esett, s 3 órakor S.-Cassiano is elfoglaltatott. Az osztrák középhad Cavriánára huzódott; a francia középhad oda is követé, mire Ő Felsége Ferencz József, a ki személyesen buzdította és vezette a csapa-

tokat előre, 3 óra után parancsot adott Wimpfennek, miszerint a balszárnnyal erősen támadjon, hogy ez által a középhad enyhítést nyerjen. Cavriána előtt az osztrák középhad új állást foglalt, de 4 órakor már jelentést hoztak, hogy a bal szárny nem hatolhat előre, és így annak támadása nem sikerült. Ezen hirre Ő Felsége az egész vonalon visszavonulást rendelt, nehogy a sereg a Minciótól elvágassék.

4 óra után Cavriana a francziáknak átengedett azon parancscsal, hogy innét a Mincio-vonalig lassan hátrálva, csak hátvédő csatázás történjék.

Alig volt Cavriana a francziák kezében, amint borzasztó fergeteg mennydörgéssel és záporosövel támadt, oly erős, hogy minden csata megszűnt s a csapatok megállni kénytelenek voltak.

A vihar 1½ óráig tartván, annak megszűntével az osztrák középhad és balszárnny csak gyengén üldöztetve, a Mincio vonalára visszavonúlt.

A jobb szárnyon Benedek egész nap győztes volt, minden ponton verte a piemontiakat és előre nyomúlt, de a középhad veresége által a hátrálati parancsnak ő is hódolni kényszerült.

Állodását e napon megtartotta s csak 25-kén ment át a Minción.

Az ütközet részletes leírása.

Napoleon értesülve az előcsapatok összeütközéséről, előresietett s áttekinté az osztrák állás kiterjedő vonalát. Ezen felállítás következtében elhatározá, hogy erejének zömeit az ellen középhadára összpontosítja, azokat Solferino- és St.-Cassianóra irányozza, és e helyeket elfoglalja.

Ezen értelemben küldettek a rendeletek a külön-külön hadtestekhez, s különösen a testőrségnek, mely, mint tudjuk, Montechiáron tanyázott, sietség lön ajánlva.

Baraguay d' Hilliers Solferinótól balra, MacMahon Solferinótól jobbra nyomúlt, a testőrség pedig ezen hadtesteknek tartalékul szolgált.

Niel rendeletet vett Medoléra, onnét Guidizzolóra nyomúlni és az osztrák balszárnyat foglalkodtatni; Canrobert pedig hogy Nielt segítse, de a Mantuáról kivonuló ellenhadoszlopokat szemmel tartsa.

Victor Emanuel királyt a francziák jobb szárnyán Napoleon felkérte, hogy minél sietőbben a középhadhoz közeledjék, azzal az összeköttetést fentartandó.

Ezen előleges parancsok kiadása után Napoleon

Mac-Mahonhoz sietett; 9 óra volt, Mac-Mahon Camarininál már csatarendben felbontakozva állott. Midőn Napoleon Mac-Mahon és Niel között rést vett észre, a két lovas-hadosztálynak parancsot küldött, hogy ezen nyílást elfoglalják, ezeket egyuttal Mac-Mahon vezénylete alá rendelvén.

A testőr-lovassághoz ezután egy segédet küldött azon izenettel, hogy ügetve haladjanak a csatatérre, s miután még Mac-Mahonnak szívére kötötte, hogy Baraguay d' Hilliers hadtestével folytonosan egy irányban maradjon, ehhez sietett.

Baraguay d' Hilliers 10 órakor Solferinóra irányozta heves ágyútüzelését és első hadosztályát ezen helység támadására ostromcsapatokba állítá; de Napoleon parancsára a testőrség előbb bevéartott.

A Gardevoltigeurs-hadosztály 11 óra előtt felbontakozva állott az 1-ső hadtest megett, és most Napoleon biztosítva tartalékról, Baraguay d' Hilliersnek parancsot adott a támadásra.

Forey hadosztálynok a d' Alton-dandár élén támadott; iránya a Rocca nevű pont és Solferino déli része volt. A francia dandár bátran nyomult előre, de a Bils-dandár által a Castel oldaláról oly élénk kartácstüzeléssel fogadtatott, a temetőből és Solferinó falairól pedig oly heves puskatüzzel, hogy visszavetett, s csak néhány csatárja érkezett a Rocca lábához.

Mig ezen támadás Solferino jobb oldalán történt,

azalatt a Ladmirault-hadosztály az 1-ső hadtestből St.-Marino majort ostromolta, be is vette, de odább nem nyomulhatott, mert Pálffy hadosztálya a Gáál és Koller-dandárok ezen részt oly makacsúl védték, hogy a francziák itt sem nyertek tért. Ladmirault hadosztálynok megsebesítve visszavitetett, s Negrier tábornok vette át hadosztálya vezényletét.

Ugy látszott, hogy 1 órakor a solferinói támadás nem fog sikerülni. — Azonban Stadion csak Festetits dandára által (Reischach-ezred és a 6-dik vadász-zászlóalj) hagyván megszállva a Castellt, temetőt és a Rocca erődöt, a többi csapatjait az 5-dik hadtestnek Solferinótól keletre a magaslatokra huzta, Casarole, Redone és Cadilora pontokra, t. i. hogy a szükséges összeköttetést a 8-dik hadtesttel fenntartva, s az ellenséget, ha netalán ezen két hadtest közé befészkelődni akarna, akadályozza. Egyuttal Zobel tábornokot a 7-dik hadtest parancsnokát felszólította, hogy tartalékjait Solferinóra rendelje s őt segítse.

Napoleon amint Forey hadosztálya visszavetett, a Gardevoltigeur-hadosztályt küldte annak felvételére és Solferino új ostromlására. — A baloldalon ezalatt Baraguay d'Hilliers harmadik hadosztályával (Baraine) Ladmirault hadosztályát támogatta.

Mig Festetits dandára Solferino főpontjait a Roccat, Castellt és a temetőt halálmegvetéssel védte, azalatt az 5-dik hadtest többi dandárai szintén rendbe

hozva, új támadásnak indultak. Baraine hadosztálya eleinte hátrált, de támogatva az összes 1-ső francia hadtestnek a magaslatokon felállított ütegei által, s a testőr-gránátosoktól is, a kik ez időközben beérkeztek, segítve, e roppant tulnyomó erők Stadion csapatait visszanyomták.

A Gardevoltigeur-hadosztály háromszor ismételt roham után valahára a déli oldalról Solferinóba nyomult és a Festetits-dandár $1\frac{1}{2}$ órai hősies küzdés után a Castelt kiűritette, Roccát és végre a temetőt is odahagyta, s makacsan harczolva még az utcákban is, csak lépést lépésre engedte át a várost. 3 órakor Solferino Napoleon kezébe esett.

Tudjuk, hogy Mac-Mahon 9 órakor Ca-Marinónál már fel volt bontakozva. Az 1-ső hadosztálya (Motte-rouge) a főutnak, mely Castiglionéről Guidizzolóra vezet, baloldalán állott csatarendben; a 2-dik hadosztály (most Decaen — Espinasse helyett, aki Magentánál elesett) az 1-től balra.

Az osztrák tüzérség az 1-ső hadtestből erős ágyútűzet szórt a francia csapatokra. — Mac-Mahon tüzérparancsnoka, Auger tábornok 4 üteget rézsút vonalban pontosított össze, és oly szerencsétlenül vizsgozta az osztrákok tüzét, hogy ágyui visszavonultak, s ő maga halálos sebet kapván elesett.

A két francia lovas-hadosztály $10\frac{1}{2}$ órakor beérkezvén, rohamokat kísértett az osztrák 1-ső hadtest

dandáira, melyek Cassianóról nyomultak elő; — de most Mensdorf lovas-hadosztálya is megjelent és oly keményen támadott, hogy néhány századja Edelstein ezredessel keresztül az ellenségen, egész a sebkötőhelyre tört, és ott a legnagyobb zavart idézte elő; az osztrák lovasság győzelme azonban csak rövid volt, mert a francia gyalog-zászlóaljok négyszöget képeztek és az előnyomuló ellent keresztútba vették; egyúttal a 7-dik francia lovas-vadász-ezred is szerencsés oldaltámadást tett, mely által Mensdorf dandárai nagy veszteséggel visszanyomattak.

Déltájban Clam-Gallas ezen kedvezőtlen lovas támadások és tüzésége hátrálása következtében két dandárával a Cassiano előtti magas pontokra vonúlt vissza. Másik hadosztálya még Cavrianán maradt.

Ezután Mac-Mahon rohamra vezette mindkét gyalog hadosztályát és egy időben az épen beérkezett testőr-lovas-hadosztály által Clam bal szárnyát támadtatta meg. Clamnak tartalékja még Cavriánáról nem érkezvén be, e bal szárny a falu utczáiba vetette magát; de ez is minden oldalról túlnyomó erővel támadtatván meg, csakhamar a francziák kezébe esett, csupán a falu hátrészén emelkedő magasabb pontokon kísérlett még néhány osztrák zászlóalj makacs ellentállást, de végre az algirei vadászok a 45-dik és 72-dik francia ezred segítségével ezt is legyőzték, mire Clam hadteste Cavrianára huzódott 2¹/₂ órakor délután.

Baraguay d' Hilliers és a gyalogtestőrség hadosztályainak támadása Solferinóra, úgy Mac-Mahon támadása Cassianóra egy időben végződött, és most Napoleon három hadtest által egyesült erővel az osztrák középhadat keresztültörve, Cavriánának vette előnyomulását.

De mielőtt a döntő- és végmozdulatokat elmondanók, melyek a középhadban történtek, az ütközet két szárnyára kell figyelmünket fordítanunk, és nézünk, minő folyama volt itten a hareznak.

A francziák jobb szárnyán Niel hadosztálya nyomult előre az első csatarendben s Canrobert két hadosztálylyal (a harmadik t. i. Autemarre) ki volt küldve az Oglio vizére, Napoleon herczeg 5-dik hadtestével az összeköttetést keresendő.

Niel marchall hadtestét 2 óraker indította meg Carpenedolóról, Feniletton át Medolere. Elöl ment de Luzy Pelissac hadosztálya, azt követte Vinoy; s de Failly zárta a hadoszlopot. Az 1-ső hadosztálylyal a hadtest lovassága is indult; minthogy azon tér, melyen e hadosztálynak munkálkodnia kellett, rónaság volt.

A két önálló hadosztály Desvaux és Partonneaux, mely Niel hadtestével táborozott, mellékuton indult s már láttuk, hogy Mac-Mahon támadását segítették.

Az osztrákok részéről Leiningen lovas-dandára tanyázott Medolén 23-ról 24-kére (16 század). Zedt-

witz hadosztálynok személyesen 10 század gyalogsággal s 4 század lovassággal Medole helyet tartá s Leiningen 12 század lovassággal a guidizzoloi út felé eső mezőn volt felállítva.

Reggel 3 órakor St.-Vigilion összeütköztek az elő-
örsök és Medolére visszavonultak. — Niel az első had-
osztályt csatarendbe állítva megtámadtatta Medolét.
Az osztrák gyalogság e helyet makacson tartá, és
csak midőn az egész francia de Lucy-hadosztály
minden oldalról ostromra ment, hagyták el a hősie-
védők.

Zedtwitz kiürítvén a várost, a guidizzolói ország-
útra vezető keresztúton húzódott, remélvén, hogy
Leiningen dandárát ott találja; de ez nem volt többé
ott, mert néhány ágyúgolyó s a csatártüzelés őt elér-
vén, fenyegettetve egyúttal Mac-Mahon hadteste által
is, jónak találta minden parancs nélkül hátrálni és
pedig egy húzomban egész Goitóig, hol a Mincio fo-
lyamra vonúlt.

Ezen dandár többé részt a csatába nem is vett.

Niel hadteste most már akadály nélkül — mert
az osztrák három hadtest, a 3-dik, 9-dik és 11-dik,
melyek Guidizzolón tanyáztak, nem igen siettek
Zedtwitz előtolt dandárát támogatni — nyomult Me-
dolén át és pedig de Lucy hadosztálya Robeccóra,
Vinoy hadosztálya Canovára míg de Failly tartalék-
ban őket követte.

Canova falut a 3-dik osztrák hadtestnek (Schwarzenberg) két dandára védte, de Niel Quagliara felé hamar 42 ágyút pontosított össze és részsút-lövésekkel oly keményen tüzeltetett az ellen soraira, hogy az Canovára huzván magát, ezen falut is rövid ellentállás után feladta.

De Lucy Robeecon nagyobb erőkre talált, mert itt majd az egész 9-ik osztrák hadtest Schaffgottsche hadtestparancsnok által összevonatván, a de Lucy-hadosztály támadásait visszaverte. Niel ide sietvén, visszahúzta ezen hadakat, hogy új ostromra rendezze, és a de Failly-hadosztálynak parancsot küldött, hogy sebes lépve induljon előre. Ezen hadosztály 1-ső dandára (O'Farrel) beérkezvén, új támadást kísérelt, de hasztalanúl, s midőn a 11-dik hadtest (Veigl tábornok) két dandára szintén a csatarendbe érkezett, visszavonulni kényszerült, mire Niel a három dandárral (de Lucy-hadosztály és O Farrel-dandár) védállást foglalt, a 4-dik dandár Canova felé Vinoy hadosztályával az összeköttetést tartá fen.

Nielnek már nem volt tartaléka, ha nem veszszük az épen említett de Failly hadosztály 2-dik dandárát annak, s ezen veszélyes állásban három erős osztrák hadtest ellenében, sietve egy segédet a másik után küldö Canroberthez, felkérvén őt rögtöni segítségre.

Ha Wimphen ezen perczet felhasználja s egész erejével, számos tüzéségével neki veti magát Niel

nek, úgy öt nemcsak könnyen teljesen visszaveri, de az osztrák középhadnak is segítve tért nyit! de Wimpfen meglegedve, hogy a támadást visszautasítá, — megállt s nem tett semmit.

Ezalatt Canrobert a Chiesén feltartóztatva csak 7 órakor érkezett Castel-Goffredóra, ahol Vopaterny lovas-dandárából egy előcsapat állott. Renault hadosztálynok hadával előre menvén, Goffredót rögtön bevette és Medolére indult, hol 10 órakor érkezett be. A másik hadosztályt Castel-Goffredón hagyta, hogy, mint említettük, a Mantuából kijövő Jellachich hadosztályt szemmel tartsa.

Renault Medolén egy kevéssé kipihenve, tovább indult és 1 órakor délután Tibaldónál érkezett meg, ahol jobbra s balra a Serrióla-Marchionale vonalon hadosztályát csatarendbe felállítá és ütegeivel előre állodást foglalt.

Niel ezáltal hátát biztosítva látván, mindkét hadosztályát Robecco- és Guidizzolónak új támadásra vezette. Támadást támadásra kísérelt, a legmaka-csabban harczolt ezen helyek elfoglalásáért, s jóllehet nem sikerült neki azokat bevenni, mégis egész az első házakig nyomult és visszatartá Wimpfen túlnyomó erejét.

Ekkor vette Wimpfen Ő Felsége határozott parancsát, hogy megfeszített erővel még egy ellenütést kíséreljen, miszerint a francziák túlnyomó ereje a kö-

zéphadról eltérítették és az időt nyerjen, magát ujba rendezni.

Wimpfen megkísérlé e támadást is a 3-dik és 9-dik hadtesttel középhen, a 11-ikkel pedig jobbról és balról előnyomulást parancsolt.

De ezen időben érkezett Canrobert tábornagy személyesen mindkét hadosztályával (Regnault és Trochu) a harcztérre, a hadtest tartaléktüzérségét is Baite és Canova között felállítván.

Már most 5 francia hadosztály harczott 6 osztrák ellen, és azon erkölcsi hatás által, melyet a már-már kézben tartott győzelem ad — Wimpfen támadási kísérlete megghiúsult — a francia csapatok előre nyomultak az osztrákok hátrálni kényszerültek.

Ő Felsége ezalatt Cavriana előtt még egy erős ellentállást tétetett, azon reményben, hogy balszárnjának rendelt támadása sikerülni fog. A hesseni herczeg hadosztálya tehát a 7-dik hadtestből, s Wussin és Gablenz dandára elővezettettek — s ezeknek még Fleischhaker tábornok dandára szintén segítséget nyújtott. Egyúttal az 5-dik hadtestnek parancs küldetett, hogy Contrada Mescolázoról, ha csak lehet, a francia középhad oldalára előnyomulást kíséreljen.

Mig a hesseni herczeg csapatait előrendelte és 6 ütegét felállítani igyekezett, azalatt a Brunner-féle dandár az 1-ső hadtestből, mely szintén előre rendeltetett, Malpetti falunál, balra Cavriánától a Decaen

francia hadosztálylyal összeütközött; néhány lovasági kísérlett támadás Mensdorf ezredei által a francia testőrlovasságtól visszautasított, és Brunner dandára is Decaen hadosztálya által teljesen hátravetett.

Mac-Mahon 1-ső hadosztálya (Motterouge) és a Gardevoltigeur-hadosztály is rohamcsapatokban nyomult előre.

Ezen helyzetben a hesseni herczeg hadosztályával Cavriana előtt csak védelmi állást foglalhatott, s a felállított 6 üteg is nehogy elfogassék, néhány lövés után visszamenni kényszerült.

Most érkezett Wimpfentől is a jelentés, hogy a támadás lehetetlenné vált, és ily körülmények közt Ő Felsége az egész vonalon a Minció folyóra hátrálást parancsolt.

4 $\frac{1}{2}$ óra délután. — Az osztrákok balszárnán Guidizzolót még Weigl hadtestparancsnok személyesen tartotta. Cavriana helységet a hesseni herczeg védette; míg a többi osztrák-csapatok részint Valeggio felé, részint Voltán át Ferrire és Goitora húzódtak.

Ezen időben a már fenyegető vihar legnagyobb dühvel kitört — szélvész, fergeg, zápor ömlött a már teljesen kifáradt harcosokra, és véget vetett az öldöklésnek. A végzés is, ugylátszott, elégnek tartá a halál dúlásait és sötétséggel akarta takarni gyászos aratását.

A fergeteg egy jó óráig tartott. A hesseni herczeg kiűritette azalatt Cavriánát, csak Gablenz tábornok tartotta Corte kis falut egész estig, és ezen utóhad csak 25-kén kelt át a Mincio folyó bal partjára.

A francziák is egészen kifáradva, a zivatar után nem üldözték az osztrák sereget.

Mac-Mahon hadteste középben a cavrianai magaslatokon ütötte fel fektanyáját; balra ezen helytől Motterouge, jobbra Decaen; Mac-Mahon hadtestéből az északi oldalon Baraguay d' Hilliers tanyázott; jobbra a sikon a testőrség.

A francziák jobbszárnyán is a zivatar után teljesen megszűnt a harcz. — Niel és Canrobert Robecconál és Guidizzolónál táboroztak. Weigl osztrák hadtestparancsnok a főherczeg József-ezreddel és a 10-dik vadász-zászlóaljjal tartá még estve 10 óráig Guidizzoló végső házait; — Lainingen pedig lovas-dandárával Guidizzolo és Ceresara között foglalt állást, hogy a visszavonuló osztrák csapatoknak támaszúl szolgáljon.

Weigl és Lainingen is csak 25-kén reggel keltek át a Mincio bal partjára.

Az osztrák jobb szárny harczi.

Ezen harczi egészen külön részét képezik a csatának, amiért is utoljára hagytuk. Az osztrák jobb vagyis a francia balszárnyn a csata egészen más fordulatot vett, mint a többi részen. Itt nem csak egy vitéz vezérrel találkozunk, de olyannal, akiben a vitézség teljes szakértelemmel párosúl s ki a legnagyobb ügyességgel vezérli seregét. Benedek tábornok, a 8-dik osztrák hadtest parancsnoka, volt ez; ő összehajtva a főpontokon erejét, nem tette ki egyes csapatjait az ellenséges erőknek, hanem azokat rendesen támogatva tartalékai által, az ellenséges hadak egyes részeire vetette; s bár nagyon tulnyomó erők ellen harcolt, mégis egész nap győztes maradt, minden állásaiból kiverte ellenfelét, és csak kényszerítve az osztrák sereg középhadának és balszárnjának visszavonulása által vezette — még a csata napján győzelmes állását megtartván — hadtestét 25-kén a Mincio folyón vissza.

Midőn Napoleon — mint említettük, Victor Emánuel királyt felkérte, hogy középhadát támogassa és előnyomulásával magát azzal összeköttetésbe hozza:

a király azonnal Durando hadosztályát az egész tartalék-lovas-hadosztálylyal 4 órakor reggel Lonátóról megindítá. Durando 5 $\frac{1}{2}$ órakor Castel-Venzagóra, 8 órakor Madonna della Scopertára érkezett és itt Benedek előcsapataival összeütközött. — Az 1-ső piemonti dandár (Grenadiere) támadásra indult, de rögtön visszavetett, s midőn a 2-dik dandár (Savoyai herczeg) amazt felvéve, vele együtt újra előre nyomult, Benedek egy dandárt Ca Sojetára küldve és a piemonti hadosztályt jobb oldalba véve, Casa nuovára és Fenilettóra nyomta vissza.

Cuchiari hadosztálya egyidőben Durandóval, Rivoltelláról Rudinellóra nyomult, és innét a Strada Luganán Ortagliára és Ponticellóra, hol Benedek jobb szárnyának előcsapatai állottak. — Cuchiari ezeket megtámadván, eleinte visszanyomta; de ezek majd hamar segítséget nyervén, a piemontiak előnyomulását nem csak arczagban megállították, hanem őket Succole felé megkerülvén, a magas partokon felállított ütegek és vadászok által rézsút oly keményen tűzbe vették, hogy Cuchiari Ortagliára hátrálni kényszerült. Mollard hadosztálya Descenzanóról Cuchiari hadosztályát követte s midőn ettől sürgetőleg segítségre kértetett, szintén a Strada-Luganán indulva St.-Martino alá érkezett, épen midőn Cuchiari hadosztálya már ide visszavonulásban volt.

Mollard a Cuneo-dandárnak adott parancsot, hogy

a St.-Martino-magaslatot, mely már Benedek egy dandára által el volt foglalva, rohammal bevegye, — de hasztalanúl, mert az osztrák vezér előre belátván a stratégiai főpontot, itt négy dandárt egyesített és Mollard s Cuchiari újra rendbeszedett hadosztályainak minden támadását hősiezen visszaverte, jóllehet a piemontiak támadásaikat újra meg újra ismételték; Cuchiari hadosztálya St.-Zenóra és Rivoltellára, Mollard hadosztálya pedig Radinellára és Casa-Vecchiára hátrálni kényszerült.

Ezen állásaikban őket Benedek többé nem háborgatta, mert további előnyomulása által nagyon messze távozott volna a főszereg középhadától s ezenkívül is $2\frac{1}{2}$ óra lévén, épen jelentést vett Solferino és St.-Cassiano elestéről. Benedek tehát a St.-Martino magaslatokat és környékét három dandár által megszállva tartá, s egy dandárt Prolle felé állított fel, hogy balszárnyának szükség esetében segédkezet nyujthasson.

4 órakor Fanti hadosztályának Aosta-dandára is Mollardhoz küldetett azon parancsral a királytól, hogy St.-Martinóra minden áron új támadás tétessék, s hogy Cuchiari hadosztálya is újra előre induljon.

A támadás megtétetett, de — bár épen ezen perczben Benedek a főparancsnokságtól tudósítást vett, hogy a középhad és a balszárny visszavonúl, és neki is meghagyatott, hogy a Mincio-vonalra huzód.

jék, — mégis a piemontiaknak ezen támadását is visszaverte s csak a bekövetkezett fergeteg után engedelmeskedett hadura parancsának és vérző szívvvel hagyta el naplementekor, 8 órakor, St.-Martino körül oly sok vitézséggel nyert állodását.

Madonna della Scopertát is — jöllehet a Fanti-hadosztály 2-dik dandára (Piemont) Durandónak segítségével küldetett — Benedek egy dandára és Reichlin tábornok a 6-dik hadtestből egész estig tartotta, és csak akkor húzódott Pozzolengóra, midőn Benedektől a visszavonulásra rendeletet vett.

Benedek egész hadteste Pozzolengo környékén táborozott és csak másnap kelt át a Minción.

A 8-dik hadtest tehát teljesen és egész nap győztes maradt minden ponton, nem csak a hol a hadtestparancsnok személyesen vezénylett, de ott is a hol ő nem volt jelen, mert rendeletei mindenütt ugyanazok voltak : t. i. az erőket összetartani; és mert a hadtestvezérnek lelke áthatotta az egészet, minden egyes vitéz teljes bizalommal, teljes érzelemmel ragaszkodott vezéréhez és ebben az ügghöz.

Junius 23-kán alkonyatkor a nagyszerű ütközet minden ponton véget ért. A fegyverek, a harczosok nyugodtak, a halottak örök álmra mentek át. A csata az osztrák részen el volt vesztve. Nyugodt lélekkel főképen Wimpfen erélytelen, késedelmes és lassu hadműködését kell okozni, hogy annyi hős és

vitéz feláldozás, melyet az osztrák sereg minden dandárában láttunk, hasztalan volt.

A szövetséges sereg győzelmét hathatósan segítelő Niel tábornok szívós és folytonos támadási munkálata, a ki áthatva állása és annak fentartása súlyától, nem tágitott és ezáltal a középhadnak lehetővé tette, hogy teljes erejét felhasználhassa; továbbá a dandároknak rendes és szabályszerű viszontos támogatása.

Nem lehet még végre meg nem jegyeznünk, hogy a solferinói csatában is mint már ezen egész hadjáratban, — jóllehet az osztrákok támadni, tehát szabályt adni akartak, mégis amint a csata megkezdődött, minden ponton — Benedeket kivéve — rögtön védelmi állapotba mentek át, és ezáltal szabályt az ellentől vettek fel.

Ez pedig nagy hiba, mert az ellenfélnek nem csak tüstént előnyt ad, minthogy annak terve megmarad, hanem a védelembe esőnek terve is változik, s erkölcsi súlyt is az nyer főleg, ki a támadó s így a cselekvő szerepét viszi.

A veszteség tetemes volt mindkét oldalról.

Az osztrákok következő összes veszteséget mutattak ki; u. m. halott : 91 főtiszt, 2261 közvitéz; sebesült : 4 tábornok, 485 főtiszt, 10160 közvitéz; összesen : 4 tábornok, 576 főtiszt, 12421 közvitéz.

A sebesült tábornokok : Pálffy, Crenville, Blom-

berg és Baltin. — Hiányzók : 59 főtiszt, 9229 vitéz. kik közül számosan a csatát követő napokban csapataiknál megint beérkeztek.

A szárd sereg vesztesége; halott : 49 főtiszt, 642 közvitéz; sebesült : 167 főtiszt, 3405 közvitéz; összesen : 216 főtiszt, 4047 közvitéz. — Ezekhez járulnak hiányzók : 1258.

A francziák vesztesége összesen : halott és sebesült : 720 főtiszt, 12000 közvitéz, és ezek közül Niel hadtestére magára esik 253 tiszt, 4256 közvitéz.

Ezekon kívül hiányzók : 1091.

Tábornokok : Auger tüzértábornok halva; Ladmirault, Dieu, Forey és Donay, az első kettő nehezen, az utóbbiak könnyűen sebesülve. — A piemontiak két tábornokot jelentenek sebesülve : Cornaldi és Ansoldi.

A szövetséges seregek összes vesztesége : 18396.

Ezen kimutatás eléggé bizonyítja, mily makacs volt a harcz, s mely vitézséggel harczolt mindakét hadsereg.

A Jelachich-féle hadosztály csak délután 2 órakor indult ki Mantuából, tehát természetes, hogy nem érhetett a csataterre s nem is vett a csatában, vagyis inkább ütközetben részt.

A villafrancai béke.

A solferinói ütközet után mindkét rész igyekezett veszteségeit kipótolni, amelyeket különösen a magentai és solferinói csatákban szenvedtek.

Osztrák részről a 4-dik és 10-dik hadtest a működő-sereghez húzódott, a 6-dik hadtest többnyire az 5-dik zászlóaljakból kiegészítve, dél-Tyrolba küldett Garibaldi és Cialdini előnyomulásainak ellenébe. Az önkéntes szabad zászlóaljak egymásután érkeztek be a harctérre, és így a fennemlített veszteségek több mint kétszeresen lőnek kipótolva.

Ezenkívül Velence erős védelmi állapotba tétetett, a kikötőben nagy hajók sülyesztettek el, hogy a bejárás akadályozva legyen.

Az Adria-partok főpontjait seregek szállották meg és tartalék-csapatok állittattak fel, hogy a netalán ezen pontokon készülő kiszállás megghiúsíttassék.

Windischgrätz herczeg végre Berlinbe küldetett, hogy ott a porosz kormányt a német-szövetségi köteles hadi közbenjárásra felszólítsa.

Napoleon is erőfeszített készüléteket tett a háboru folytatására.

Az ötödik hadtest Napoleon herczeg vezérlete alatt a Mincióra húzatott; Közép-Olaszországban, úgy mint a Toscanai, Parma-Piacenza és Modenai herczegségekben, Ulloa és Mezzacapo tábornokok új hadosztályokat alakítottak. A francia seregek tartalékzászlóaljai belső Franciaországból Olaszországba menesztettek és a lyoni és párisi sereg hadosztályai is parancsot vettek, hogy a harczterre siessenek.

Ezen rendeleteken kívül Napoleon a tengeren is megkezdé működését. Erre a legczélszerűbb tér az Adriai partok voltak.

Angolország ezen tengert semlegesnek kívánta kijelentetni, de Napoleon nem állott reá, hanem azt ígérte, hogy Triest városát, mint kereskedelmi főhelyet kimélni fogja.

Jurien de la Gravière már majus 5-kén egy hajóhaddal elhagyta a touloni kikötőt, 15-kén az Adriai tenger vizeire érkezett és az osztrák hajókat, melyek itt mutatkoztak, elfogta.

Bonet-Willaumez tengernagy egy másik hajórajjal június 12-kén vitorlázott ki Toulonból s ezen hajóhadnak, mely szállító hajókat is vitt magával, feladata az volt, hogy nem csak Velenczét a tenger részéről ostromolja, de a dalmát partokon is csapatokat szállítson ki és ezen tüntetések által az osztrák kormányt oda kényszerítse, miszerint az olasz seregből erőket elhuzván, a dalmát partok védelmére keljen.

A francia hajóraj az antivari kikötőben állott meg először. Antivari a törököké és a scutarii magas vizeken fekszik. Angolország óvást tett ezen erőszak ellen, mire Napoleon csakugyan engedve, e helyről hajóhadát elküldte, és közelebb Velenczéhez Dalmatiában választott kiszálló pontot. Ez Lussin piccolo volt, Osera sziget nyugati partján.

Julius 3-kán Romain Desfossés altengernagy jelent meg ezen kikötőben; 1200 tengerészeti gyalogsággal partra szállott és Osera szigetét elfoglalta. 58 különféle nagyságu hajó a kikötőben horgonyt vetett.

Julius 6-kán Fiume előtt is megjelent a csavar-gözös Isly, és a város előljáróit a hajóra parancsolta, — őket az osztrák haderőknek ezen pont körüli helyzetéről kikérdezendő.

Julius 7-kén az Impetueuse hadi gőzös Zára előtt jelent meg és golyókat vettetett a várba — de a tüzelés onnét viszonoztatván, a gőzös odább állott.

A Tagliamento torkolata megvizsgáltatott s az ott kiszállandó sereg számára készülétek tétettek.

Julius 8-kán Velence felé kelle az ostromló hajórajnak indulnia; de ezen ostrom a bekövetkezett fegyverszünet folytán elmaradt.

Felemlítjük még, hogy egy részt a legátiók a pápai birodalomban a közép-olaszországi hercezségek is a piemonti kormányhoz csatlakoztak — más részt a porosz kormány, jöllehet hadseregét hadilábra

állította, mégis ép a solferinói csata napján június 24-kén hirdetményt küldött az európai udvarokhoz, melyben kijelenté, hogy nem szándoka Olaszország statusquo ante helyreállításáért kardot huzni és hogy igen elismeri, miszerint a bekövetkezett események után ottan változások szükségesek leendenek.

Ezen kétes tartása a porosz kormánynak hathatós fegyver volt Napoleon kezében és teljes joggal felháborítá az osztrák udvart.

Az itt elősorolt körülmények közt, — amelyeknek súlyát mérlegbe vetnünk kell, történt, hogy midőn egy részt az osztrák sereg Verona alá húzódott és az Etsch-folyó mindkét oldalán állást foglalt — másrészt Napoleon június 28-kán a Mincio folyón seregével átkelt és a világ már várva várta, mikép fogja Napoleon a híres várnégyszöget megtámadni: Julius 6-kán Fleury tábornok a francia császár 1-ső hadsegéde Veronába érkezett, Ő Felsége Ferencz József-nél kihallgatást kérve.

A francia parlamentär Ő Felsége előtt megjelenvén, kinyilatkoztatta ura kívánságát fegyverszünet kieszközlésére! 7-kén reggel Fleury Veronából eltávozott és még az nap délután egy osztrák parlamentär küldetett Vallengióra, ki Ferencz József Ő Felsége beleegyezését vitte.

Julius 8-kán Vaillant tábornagy és Martimprey tábornok a francia részről; Hesz táborszernagy és

Mensdorf gróf az osztrák részről Villafrancán — mely helyről a francia őrség eltávozott volt — összejöttek és a fegyverszünet feltételeit meghatározták, melyeket más nap mindakét császár aláírt.

Ezen pontok voltak :

1) Mai naptól augusztus 15-kéig a fegyverek nyugosznak, — 16-kán délben az ellenségeskedések újra megkezdődhetnek.

2) Két határvonal határoztatik meg, melyeket átlépni se az egyik se a másik résznek nem szabad. A szövetségesek határvonala Pastrengotól a Gardatón, Sommacampanán keresztül Goitóig; az osztrákoké pedig Lazicéről a Gardatón Pontonére az Etsch folyón, Bussolengon és Borgofortén át, és a Pó folyam bal partján hosszant egész az Adriai tengerig terjed. A tér, mely e két vonal között esik, semleges.

3) Mantua és Peschiera várakat az osztrákok élelmezhetik; — Peschiera ostromállapota azon helyzetben marad, mint jelenleg létezik.

4) Minden kereskedelmi hajó szabadon járhat a tengeren.

Ha már ezen rögtönzött fegyverszünet meglepte a világot, még váratlanabb volt az ezt már 11-kén követő békekötés. Napoleon t. i. 10-kén felkérte Ő Felségét személyes összejövetelre, amelyben a béke iránt minden más személy közbenjárása nélkül tanácskozzanak.

A találkozás Villafrancán csakugyan bekövetkezett.

Napoleon udvarias és előzékeny volt; ő érezte, hogy úgy illeti a győzött. Ferencz József nyugodt és komoly.

A francziák császára kezdeményezett, kérte a békét, előadva, mily kívánatos az mindkét részen s mily áldást hozand a vérengzés megszűnte. Elég volt az áldozat.

Kimutatta meleg szavakkal, hogy mindakét sereg eleget tett a dicsőségnek, hogy veszteségei tulajdon seregének roppantak voltak, és hogy ez szívének mély fájdalmat okozott, azért is a békét óhajtja.

Mondá, hogy Lombardia átadása az egyetlen áldozat, melyet Ő Felségétől kér, és ez úgyszólván nem is áldozat, mert ezen tartomány birtokára mindig nagy pénzüsszegeket kelle kiadni s fentartása az osztrák háznak legjobb vérébe került.

Én jól tudom, mondá tovább, hogy Felséged még erős, nagyon erős, és hogy nekem tovább haladnom nehéz leszen; hogy a hadszerencse elhagyhat, és épen azért kérem a békét.

Ne kényszerítsen Felséged további harcra; mert azon öntudat, hogy talán magam erejével nem fogok keresztültörhetni, oda vezethet, hogy a forradalommal szövetkezzem — ez pedig én rám, mint Felségedre is, de főleg az európai rendre s a monarchiai

elvre nézve veszélyessé válhatnék. Ne kényszerítsen Felséged, hogy a végső eszközhöz nyuljak, mert ha csakugyan folytatnom kellene a harczot — úgy az orosz szövetséget leszek kénytelen felhasználni, és a pápai birodalom semlegességét nem vehetem többé tekintetbe.

Talán Felséged a német birodalom és a porosz kormány segítségére számol? igen, a porosz kormány hadikészületeket tesz; de nem tudja Felséged, hogy ezen kormány utolsó jegyzékében azt mondotta ki, hogy változások Olaszországban szükségesek, és ő nem ránt kardot a status ante quo helyreállításaért. Higgye el Felséged, a burkusnak nagyon hamar fog jönni ami kibékülésünk; ő csak Németország uralmára vágyik és jól tudja, hogy azt el nem éri amíg Felséged erős, és csak akkor érheti el, ha Ausztria gyenge leend. Legyen bizonyos Felséged, hogy énvelem egyenesen és őszintén könnyebben és kedvezőbben meg-egyezhethet, mint azon programm szerint, melyet az angol, orosz, és igen a porosz kormány is elfogadott *).

*) Ezen programm, melyet a francia cabinet felállított és mely az orosz, angol és porosz kormány jóváhagyását megnyerte, így szól: „1. Olaszország magának visszaadatik. 2. Kivétel nélkül szövetséges államot képezend. 3. Piemont, Lombardiát és a Parmai hercegségeket kapja. 4. Velence független állam leend egy osztrák főherceg alatt. A parmai hercegnő Toscánát kapja. 6. Congressus lép össze, ezen alapon Olaszországot rendezendő.

Felséged Lombardiát nekem engedi át, én fogom azután azt a szárd királynak ajándékozni. — De azért mi ketten fogjuk Olaszország ügyeit továbbba rendezni; a hercegek, felséged rokonai, tartományaikba visszatérendenek, és mi conföderált államot fogunk Olaszországból alkotni.

Mutassuk meg a világnak, hogy mi magunk egyezkedni tudunk, legyünk barátok, adjon Felséged kezet!

Ő Felsége Ferencz József áthatva azon nagylelkű érzelemtől, népcinek a békét visszaadni s megnyerve talán Napoleon őszintesége által, előadásai igazságáról — némi megjegyzések után és különösen kikötve a herczegségek visszaállítását — meggyőződött, kezet nyújtott és a béke meg lön kötve.

Julius 12-kén mindakét fejedelem következő pontokat irta alá :

„Ő Felsége az osztrák császár és a francziák császára a következők iránt egyeztek meg :

„Mindkét fejedelem egy olasz szövetséget fog létre hozni. Ezen szövetségnek tiszteletbeli elnöke a pápa leend.

„Az osztrák császár Lombardiát a francziák császárnak engedi át, Mantua és Peschiera várak kivételével, úgy, hogy a határ a Peschiera vár körületétől a Minció folyó hosszában egész le Grazieig vonúl, onnét pedig Stozzarolán át Luzzarág a Pó vizére.

A francziák császára az átengedett tartományt a szárd királynak adja.

„Velence az osztrák birodalomnál marad, de az olasz szövetségnek részét képezendi.

„A Toscanai nagyherceg és a Modenai herceg országaikba visszatérnek és teljes amnestiát adnak.

„Mindakét császár a pápát fel fogja kérni, hogy országában a szükséges reformokat behozza.

„Mindakét rész feltétlenül amnestiát adand azon személyeknek, akik ezen lefolyt harc idején magokat compromittáltak.“

A világ bámulattal vette ezen béke hírért. Különféle nézetek, felfogások szárnyaltak s foglalták el a hirlapok hasábjait.

Sokan nagy mérsékletet tulajdonítottak Napoleonnak, és méltányolták magatartását. Mi Ő Felsége Ferencz József mérsékletét s magatartását emeljük nagyobbra. A háboru folytatásában a szövetséges sereg épen azon pontra érkezett, ahol a legnehezebb vállalat megoldása várt rá. — Ebben könnyen hajótörést szenvedhetett volna — a francia sereg, különösen a csatákban. De betegségek által is roppant veszteségeket szenvedett, a melyek rögtön nem pótolthattak; azért is kívánta Napoleon a fegyverszünetet, hogy azon időben majd beérkeznek tartalékjai.

Minél tovább nyomúl a francia sereg, annál tá-

volabb esik segédforrásaitól, annál nehezebb leszen hiányait kiegészíteni.

Az angol kormány irigylettel nézte a harcz menetét és már óvást tett az antivárii kikötő elfoglalása ellen, s a háboru folytatásával ezen elégtelenség ellenségeskedéssé változhatott volna.

Az orosz kormány belreformokkal levén elhalmozva, s elgyengülve a krimi hadjárat által, ezen évben nem állithatott volna ki sereget, és mint állították, csak a jövő évre tett ígéreteket.

A porosz kormány végre, jóllehet se az egyik se a másik részre határozottan nem hajolt, de azért kétes tartása és serege hadilábra állítása mellett is könnyen rögtön megváltoztathatta politikáját, mely változtatásra talán kényszerithette volna a többi német hatalom, melyek inkább az osztrák kormányhoz szitottak, és akkor Napoleonnak két harcza leendett volna : egy a Rajnán, egy Olaszországban.

Az osztrák sereg ellenben már ki lévén egészítve a 4-dik és 10-dik hadtest beérkezése által, a veszteségek kétszeresen ki voltak pótolva. Tábornokai, főtisztjei, közvitézei a legjobb hangulatban voltak, minek jele az is, hogy a kötött béke általános elkeseredéssel fogadtatott az egész osztrák hadseregben.

Az önkéntes csapatok kiállításai legjavában és legnagyobb készséggel folytak s már számos zászló-

alj ezekből a hadsereghez érkezett. Nagy kérdés tehát, melyik rész birt több előnnyel a harc folytatására.

A béke azonban meg volt kötve; további politikai vázlatokba ereszkedni nem ezen munkának feladata. — Nem említjük a benyomást, melyet a háborúnak rögtöni váratlan megszüntetése Victor Emanuel teljes mellőzésével az olaszokra szült. Az olaszok már látták országuk kiterjedését az Adriaig, és elhamarkodva hirdették jövő nagyságukat. Ez — és a közép olasz herczegségek, valamint a legatiók heves nyilatkozatai — Victor Emanuel koronája mellett, talán nagy súlyt adott Napoleon szándokának, hogy épen ne úgy cselekedjék mint az olaszok kívánták. Az ő belsejében talán más akarat volt.

És csakugyan Franciaországnak igazi érdeke nem lehet egy nagy és erős Olaszország.

A francia hadsereg egy része még ideiglenesen az olasz tartományokban maradt; — zöme azonban Franciaországba visszatért.

Az osztrák hadtestek békés megye-tanyákra szállottak s a birodalom belső részeiben lőnek elhelyezve.

Nyolczadik szakasz.

Visszatekintés és zárszó.

Ezen munka 1-ső szakaszában egy pillantást vetettünk a 18-dik század hadviselésére. A további szakaszokban elősoroltuk az ujabbkori hadjáratok történetét egész a jelen időig és azokból kiemeltük azon változásokat, melyeken azalatt a hadak vezetése átment.

Ha visszatekintünk az egészre, látjuk, hogy a 18-dik század hadviselési rendszerében jelző az egység, a sereg s a teljes erők egy egész egységet képeznek, mely mindig összetartva egy helyen hozatik cselekvésre. Roppant raktárak állíttatnak fel azon vonalon, a melyen az egész sereg együtten indul; nagy szállítmányok vonódnak utána, hogy a szükséges élelmezés fel ne akadjon. — A hadviselés nehéz, lassú, a már előre betakarított, ellátott raktárak határozzák meg a működéseket s kényszerítnek a működési vonalak megtartására. Az ütközetben is az egész hozatik cselekvésre; egy hosszú, zárt csatarendben nyomul sereg sereg ellen, és csak a két szárnyon át törhet s

működhetik a lovasság. Nagy Frigyes a rézsút vonalokat hozta be, azokkal támadott az ellen sarkára.

A francia forradalmi harcokban mind a seregek felállítása mind a hadviselés rendszere változást szenvedett. Az egész nem tartatott többé szigorúan össze, hanem részekre oszlott; minden egyes rész a másiknak oltalmára volt, de a nélkül, hogy az egyes elosztott részek már előre meghatározott helyen s időn cselekvésre hozattak volna. Ezen rendszernek gyakorlati érvényt adni Napoleon idejének volt fentartva.

A köztársasági hadügyér Carnot a sereget önálló hadosztályokra osztotta; s minden a hadjáratra szükséges fegyvernemekkel ellátta. A csatarend felállításában mély oszlopalakzatokat határozott, térközzel, hogy az egyes csapatok szabadon mozoghassanak s a lovasság és tüzérség, ahol szükséges, keresztül előre törhessen. Az élelmezés nem kezeltetett többé raktárak által, élelmi szállitmányok nem küldettek szigorúan a sereg után. A hadsereg ott élt, a hol állott, s azon tartományokból, a melyekben épen a háború viseltetett. De e rendszer nem volt kialakítva, az egyes részek elválásra vezettek és az egész egységes cselekvésre még nem hozatott. Ha az egyik részt csapás, vesztesség érte, a másik rögtön szenvedett alatta.

Most azonban 1796-ban Napoleon lángesze keresztülhatott a bizonytalan eszmén, átvillanyozta a

zürt! Megnyerte az egységi tétet anélkül, hogy a részek életét elfojtaná; sőt inkább azoknak lehető szabad mozgás-cselekvést hagyott, t. i. az egész nagy hadsereget részekre osztva, a cselekvést egyesítve, ez által az ellenséget tévutra vezetve, hirtelen jelenve meg a tér stratégiai pontjain a legalkalmasabb időperczben.

Ezen rendszer által az egyes részeket könnyebben élelmezve, mégis a főcselekvésre helyen időn egyesítve.

Ezen eszme, ezen rendszer egy időig, $\frac{1}{4}$ századig, mindent ledöntött, mindent megváltoztatott, mindent legyőzött; miglen közsajátjává lett valamennyi seregnek és míg ezen eszme birtokában a népek felkeltek a hatalmas hadur túlszarnoksága, zabolátlan hatalomvágya ellen.

Egy hosszú év küzdése után Napoleon a *continens ura*, le volt győzve.

Napoleon bukása után — jöllehet több híres hadtudományi író, mint Clausewitz, Jomini, Willissen, a lefolyt 25 évi hadi tapasztalatokat feldolgozta, összeállította, tisztába hozni igyekezett; de az ezen harczéveket követő hadjáratokban feltűnt vezérek közül alig tudta csak egy is oly szerencsésen összevetni Napoleon rendszerét a gyakorlati harctéren, hogy fényes diadalokat aratott volna.

Radeczky az 1849-diki olasz hadjáratban, III.

Napoleon az 1859-diki hadjáratban legszerencsésében foganatosították.

Az utolsó időkben, különösen a keleti vagyis krimi hadjáratban az újabban feltalált és javított löfegyverek, rontó és messzevető ágyúk által igyekeztek a vezérek győzelmet előidézni; de ezen találmányok, ezen anyagi javítások a hadszerekben mitsem érnek, sőt elég hiányosaknak, de koránsem elégségeseknek mutatkoztak, és újra csak azt bizonyították be, hogy a szellem, a lélek mindig ura az anyagnak, és hogy ha az utolsót nem vezérli az első, az mindig csak árny marad.

A gyakorlati hadimesterség alapszabályait, melyek a hadvezérnek minden hadviselésnél vezércsillagúl szolgálhatnak, a következő rövid pontokba lehet összevonni.

1) A tulajdon hadsereget a lehető legmagasabb érvényre hozni; az ellen seregét a lehető legcsekélyebbre szorítani.

2) Az összpontosított hadicselekvést az ütközetre irányozni, mert az határoz meg minden munkálkodást a háboru folyamában.

3) Első igyekezet legyen a csata eredményének biztosítása; a második az, hogy a kivivott eredményt a lehető legnagyobb fokra emeljük.

4) A viszonyos — relativ — tulnyomó erőt stratégiai és taktikailag a legkedvezőbb pontra, időre megnyerni, a hol t. i. s a mikor az ellen leggyengébb.

5) A cél tiszta belátása, a szellemi erő fogantatása, s az erős akarat fentartása által az anyagi egyes erőket ezen célra vezetni, s e célt mindig szemben tartva, a kiadott rendeleteket a legnagyobb szükség nélkül meg nem változtatni.

6) A tulajdon erőket a csapásra összetartani; az ellenség erejét pedig oszlatni; ha szükséges, az erőket el is osztani, de úgy, hogy az ütközet napján egyesítve legyenek.

7) Az ellen erejét elválasztani, megosztani, s a főponton gyengíteni legyen igyekezetünk, mi kiküldések, áltámadások, megkerülések által fogantatható.

8) A fővezérlet egyesítése a részek lehető szabad mozgásával történjék.

9) A sereg alosztályai ne legyenek túlnagyok, mert így majd nehezítik a szabad rendelkezést, szabad mozgalmat.

10. Tudnunk kell határozottan, mit akarunk, az ellennek törvényt igyekezzünk szabni; a ki elfogadja s bevárja az ellen mozdulatait, az szabályt, törvényt fogad az ellenségtől s már egyelőre gyenge, kedvezőtlen állásba hozza magát.

11) A támadás előnyös; ha kényszerítve vagyunk magunkat védelmi helyzetbe vonni — igyekezzünk abból támadásra átmenni.

12) A jól választott csatátér csak az által nyeri meg értékét teljesen, ha a fegyvernemeket, az erőket rajta czélszerűen elhelyezni tudjuk.

13) A csatában a fő taktikai ponton győzni, ha a mellék pontokon gyengén is állunk.

14) A nyert csatát teljesen kizsákmányolni; a megszaladt ellent halálíg üldözni.

15) A legyőzött ellenséget forrásaitól, vagyis azon vonaltól elszorítani, a melyen új erőket nyerhet, a merre beltartományaival összeköttetései vannak. Ez a győzelem eredményeit nagyítja.

16) Az ellenséget szándékunk iránt elámitani; takart terveinket leggyorsabban kivitelre hozni. Ezt úgy érhetjük el, ha gyenge erőnket hatalmasnak mutatva, előtte hagyjuk; nagyobb erőnkkel pedig oldalába vagy hátába nyomulunk.

17) Hadműködési vonalunk a lehető legrövidebb legyen; annál kevesebb akadályozhatja tervünket az ellenség.

18) Ha nagy eredményeket akarunk kivívni, működésünknek határozottnak, merésznek kell lennie.

19) A haditerv legyen egyszerű, de bizonyos, ismert tényekre fektetve, s az egyes szétszlott részek kézbentartása biztosítva.

20) Az erőkkal annak idején a legszigorúbban gazdálkodjunk.

21) Tartalékot minden áron tartsunk fenn és soha oly csapatokra ne számoljunk, melyek más pontokon munkálkodnak.

22) A fővezérlet szorosan tartsa magát a készített tervhez, azt a legnagyobb szükség nélkül meg ne változtassa és határozottan foganatosítsa.

AZ ELSŐ KÖTET TARTALMA.

Első szakasz.

	Lap.
A hadtudomány tárgya	1
A vezérnek viszonya az államhoz	6
A vezérnek viszonya a sereghez	8
A hadvezérnek kiképzettségéről	11
A stratégia általános elveiről	17
A hadműködésekről	26
Jegyzet	30

Második szakasz.

A francia köztársaság hadjáratai	33
Az 1796, és 1797-ki hadjárat	37
Az 1800-iki hadjárat	67
Az olasz hadjárat	75
Jegyzet	104
Az 1805-iki hadjárat	115
Az austerlitzi ütközet	128
Az 1806—1807-ki hadjáratok	135
A hadműködés rendszere	158
A spanyol szabadságharcz. (1808—1809.)	164
Az 1809-diki hadjárat	175
A spanyol szabadságharcz folytatása egész 1812-ig	197
Az 1812-diki orosz háború	207
A hadjárat megnyitása	211
Az 1813-diki hadjárat.	232
A lützeni csata	236
A bautzeni ütközet	240
A lipesei ütközet	260
A spanyol szabadságharcz folytatása	283
Az 1814-ik évi hadjárat	289
Az 1815-ik évi hadjárat. Napoleon visszatérte Elbáról	306

A MÁSODIK KÖTET TARTALMA.

Harmadik szakasz.

	Lap.
A szabadságharcz befejezésétől a jelen korig	1
Az 1828—1829-dik évi orosz-török háború	6
1829	11

Negyedik szakasz.

A lengyel háboru 1831-ik évben	20
Az ostrolenkai ütközet	34
Varsó ostroma és bevétele	40

Ötödik szakasz.

Az osztrák-olasz háború 1848-ban	48
A custozzai ütközet	57

Hatodik szakasz.

A magyar forradalmi hadjárat 1848 s 1849-ben	71
A mellékseregek működése	78
Windischgrätz további működései 1849-ben	82
A mellék hadtestek működései	107
A császári hadsereg működése. Haynau vezérlete alatt	111
A nyári hadjárat Erdélyben. (1849)	149
A háború vége	161
Törökország és a nyugati hatalmak hadjárata Oroszország ellen.	172
Silistria ostroma	179
Ütközet a Fediuchin-hegyeken és Sebastopol eleste	217
A krími hadműködések Sebastopol eleste után	225
Kars eleste	228
Hajóhadí működések a keleti tengeren 1855. s a hadjárat vége.	233

Hetedik szakasz.

	Lap.
Az olasz hadjárat 1859-ben. Európa helyzete 1859. év elején.	235
A harcztér	243
A hadat viselő seregek	248
A hadjárat kezdete	252
Az osztrák sereg megkerültetése a szövetségesek által	262
A magentai ütközet június 4-én	276
Az ütközet vége	283
Az osztrák sereg új alakulása	295
A solferinói ütközet	299
Az ütközet átnézete	310
Az ütközet részletes leírása	314
Az osztrák jobb szárny harczeit	326
A villafrancai béke	332

Nyolczadik szakasz.

Visszatekintés és zárszó	348
------------------------------------	-----

